

BURMESE CLASSIC

လုံးချင်းထွာသစ်

မြန်မာ့အသံ

အချစ်စင်စစ် ဇာန်ဖြစ်

www.burmeseclassic.com

၂၈

ဒို့တာဝန်အရေးသုံးပါး

ထောင်စုမပြိုကွဲရေး	ဒို့အရေး
ရင်းသားစည်းလုံးညီညွတ်မှု မပြိုကွဲရေး	ဒို့အရေး
ရှုပ်အခြာအာဏာ တည်တံ့ခိုင်မြဲရေး	ဒို့အရေး

ပြည်သူ့သဘောထား

ပုံပအားကိုးပုဆိန်ရိုး အဆုံးဖြတ်ဝါဒီများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
 င်တော်တည်ငြိမ်အေးချမ်းရေးနှင့် နိုင်ငံတော်တိုးတက်ရေးကို နှောင့်ယှက်
 ကိစ္စီးသူများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
 င်တော်၏ ပြည်တွင်းရေးကို ဝင်ရောက်စွက်ဖက်နှောင့်ယှက်သော ပြည်ပနိုင်ငံ
 အား ဆန့်ကျင်ကြ။
 င်တွင်းပြည်ပ အဖျက်သမားများအား ဘုံရန်သူအဖြစ် သတ်မှတ်ချေမှုန်းကြ။

နိုင်ငံရေးဦးတည်ချက် (၄)ရပ်

ိုင်တော်တည်ငြိမ်ရေး၊ ရပ်ရွာအေးချမ်းသာယာရေးနှင့် တရားဥပဒေ စိုးမိုးရေး။
 မျိုးသား ပြန်လည်စည်းလုံးညီညွတ်ရေး။
 င်မာသည့် ဖွဲ့စည်းပုံအခြေခံဥပဒေသစ် ဖြစ်ပေါ်လာရေး။
 စ်ပေါ်လာသော ဖွဲ့စည်းပုံအခြေခံ ဥပဒေသစ်နှင့်အညီ ခေတ်မီဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်
 သာ နိုင်ငံတော်သစ်တစ်ရပ် တည်ဆောက်ရေး။

စီးပွားရေးဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

က်ဖျိုးရေးကို အခြေခံ၍ အခြားစီးပွားရေးကဏ္ဍများကိုလည်း ဘက်စုံဖွံ့ဖြိုး
 ဦးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး။

- ရေးကွက်စီးပွားရေးစနစ် ပီပြင်စွာ ဖြစ်ပေါ်လာရေး။
- ပြည်တွင်းပြည်ပမှ အတတ်ပညာနှင့် အရင်းအနှီးများ ဖိတ်ခေါ်၍ စီးပွားရေး
 ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး။

ိုင်ငံတော်စီးပွားရေးဟစ်ရပ်လုံးကို ဖန်တီးနိုင်စွမ်းအားသည် နိုင်ငံတော်နှင့်
 ဂိုင်းရင်းသားပြည်သူတို့၏ လက်ဝယ်တွင်ရှိရေး။

လူမှုရေးဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

က်မျိုးသားလုံး၏ စိတ်ဓာတ်နှင့် အကျင့်စာရိတ္တမြင်စားရေး
 ဆမျိုးဂုဏ် ဇာတိဂုဏ်မြင့်မားရေးနှင့် ယဉ်ကျေးမှုအမွေအနှစ်များ အမျိုးသား
 ရေးလက္ခဏာများ မပျောက်ပျက်အောင် ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ရေး။
 မျိုးချစ်စိတ်ဓာတ် ရှင်သန်ထက်မြက်ရေး။
 ဘစ်မျိုးသားလုံး ကျန်းမာကြံ့ခိုင်ရေးနှင့် ပညာရည်မြင့်မားရေး။

မြပုလဲသွယ်

အချစ်မိမိမိမိကံပြစ်၍

- စာပေနှင့်ပြုချက်အမှတ် - ၅၀၁၁၄ ၂၀၁၀
- မှတ်တမ်းနှင့်ပြုချက်အမှတ် - ၅၀၁၂၂၉၁၁၀
- အစိုးရအမှတ် - Lလင်း
- ထုတ်ဝေသူ - ငဒါမိုးသိတာ (စိုးမိုးစာပေ)
(မြ-၀၃၈၅၁)
အမှတ် ၁၃၊ ၁၀၇ လမ်း၊
မင်္ဂလာတောင်ညွန့်၊ ရန်ကင်းမြို့
- ပုံနှိပ်သူ - ဦးမြင့်သန်း (မြ-၀၄၉၀၂)
စံပယ်အောင်အိမ်ထောင်ရေး
၁၃၊ ၁၀၇ လမ်း၊
မင်္ဂလာတောင်ညွန့်၊ ရန်ကင်းမြို့
- အတွင်းဝယ် - ဦးကျော်စိုင်း
- စာအုပ်အမျိုးအစား - ကိုသန်းဌေး
- ပုံနှိပ်ခြင်း - ၂၀၁၀ ခုနှစ်၊ ဒီဇင်ဘာလ။
- အုပ်စု - ၅၀၀
- တန်ဖိုး - ၁၅၀ ကျပ်

အခန်း (၁)

အသက်နှစ်ဆယ့်ရှစ်နှစ်အရွယ် အင်ဂျင်နီယာ၊ ကိုယ်ပိုင်
 ဆောက်လုပ်ရေးလုပ်ငန်းကြီးများစွာကိုလည်း အောင်မြင်စွာ
 ဦးဆောင်လုပ်ကိုင်နေသော ကျန်စစ်ဆိုသည့် ယောက်ျားတစ်ယောက်
 ၏ ဘဝတွင် ဒီနေ့ ဒီအချိန်ထိ ဘယ်မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကိုမှ
 ရင်ခုန်ခဲ့ဖူးခြင်း၊ စိတ်ဝင်စားခဲ့ဖူးခြင်းမရှိဆိုပါက ကျန်စစ် အလွန်
 ဟုတ်မည်မထင်ပါ။

ခြောက်ပေမီးပါးရှိသော အရပ်နှင့်အညီ လိုက်ဖက်ညီမျှမှု
 နှိုသည့် ခန္ဓာကိုယ်က ကျစ်လစ်နေရသလို အသားအရေက ဖြူဝင်း
 ကြည်စင်လျက် ရုပ်ရည်အားဖြင့်လည်း ယောက်ျားပီသစွာ ချောမော

၈၉၅ • ၈၃

မြပုလဲသွယ်
 အချစ်စင်စစ် ဧကန်ဖြစ်၍/မြပုလဲသွယ် ။ - ရန်ကင်း
 စိုးမိုးစာပေ၊ ၂၀၁၀
 ၂၇၁ - စာ ၁၂ x ၁၈ စင်တီမီ။
 (၁) အချစ်စင်စစ် ဧကန်ဖြစ်၍

နည်းသွားသူက ကျန်စစ်ဆိုသည့် ယောက်ျားပင်။

ချောမောခန့်ညားသော ရုပ်ရည်ထက် မျက်ခုံးကြီးနှစ်ဖက်
က နက်မှောင်ပြီး ထင်းနေရကာ နှာတံကစင်းကျနေ၏။ မထူမပါး
နှုတ်ခမ်းအစုံက အမြဲတည်တည်တင်းတင်းရှိနေပြီး စိုလက်တောက်
ပနေသော မျက်ဝန်းများကလည်း အရာရာကို ထိုးထွင်းသိမြင်နေ
သည့်ဟန် နူးညံ့သိမ်မွေ့နေ၏။

ထူထဲကာ လှိုင်းအနည်းငယ်ထနေသော ဆံပင်နက်မှောင်
မှောင်များကို ရှေ့တွင် အနည်းငယ် အရှည်ထားပြီး နောက်တွင်
ခပ်တိုတိုညှပ်ထားသောကြောင့် သူ့ပုံစံက ကြည့်လိုက်လျှင် အမြဲ
လို သန့်ရှင်းသောရုပ်သွင်နှင့် တည်ကြည်ခန့်ညားမှုတွေအပြည့်။

သေချာသည်ကတော့ ကျန်စစ်သည် တည်ကြည်ခန့်ညား
မှုတွေနှင့် ယောက်ျားပီသကာ ချောမောသော လူတစ်ယောက်ဆို
တာပင်။

ဒါကြောင့်လည်း သူ့ကို မိန်းကလေးတော်တော်များများက
စိတ်ဝင်စားကြသည်။

သို့သော် ကျန်စစ်ကတော့ ထိုမိန်းကလေးများ၏ စိတ်ဝင်

စားမှုကို မတုန်လှုပ်ခဲ့ပါ။

ပင်ကိုယ်အကျင့်ကလည်း ခပ်တည်တည်၊ ခပ်အေးအေး
နေတတ်တာကြောင့် ဘယ်မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကိုမှလည်း
သူ့အနေနှင့် လိုတာထက်ပိုကာ ရော့ရော့နှော့နှော့ မဆက်ဆံဖူးခဲ့။
ဒါကြောင့်လည်း သူ့နောက်ကွယ်တွင် မိန်းကလေးများက သူ့ကို
ဓားကြီးသူတစ်ယောက်၊ နှလုံးသား အေးစက်သူတစ်ယောက်ရယ်
လို့ တိတ်တဆိတ် မှတ်ချက်ချကြသည်။

ဘယ်သူတွေ ဘယ်လိုမှတ်ချက်ချကြပါစေ ကျန်စစ်က
တော့ ထိုစကားတွေကို အရေးမစိုက်ခဲ့ပါ။

အရေးစိုက်စေရန်လည်း ကျန်စစ်ဘဝတွင် အချိန်မရှိခဲ့။
လူငယ်ပေမယ့် များလှစွာသော လုပ်ငန်းတွေကြောင့် သူ့အတွက်
အချိန်သည် မလောက်နိုင်ခဲ့ပါ။

လုပ်ငန်းလုပ်ရာတွင် တိကျပြတ်သားမှုတွေနှင့် စံတစ်ခု
ထားခဲ့သလို နှလုံးသားကိစ္စတွင်လည်း ကျန်စစ် စံတစ်ခုထားခဲ့၏။

တစ်နေ့ သူတကယ်ချစ်သော မိန်းကလေးကိုတွေ့လျှင်
သူ့ဘက်က အဖြူစင်ဆုံးသော အချစ်တွေနှင့် အဖြူရောင်နှလုံးသား

တစ်စုံကိုပေးရန်။ သူ့လိုပင် သူချစ်မိသည့် မိန်းကလေးကလည်း နှလုံးသားတွင် ဘာအရောင်မှ မစွန်းသေးသည့် ဖြူစင်သူလေး ဖြစ်ရမည်ဟု သူ တိတိတဆိတ် ဆုံးဖြတ်ခဲ့သည်။

တကယ်တမ်းမှာတော့ သူဆုံးဖြတ်ခဲ့သည့်အတိုင်း ဖြစ်မလာခဲ့သည်က သာဒွန်းကျော်ဆိုသော သူငယ်ချင်းတစ်ယောက် ကို အကြောင်းပြုရာမှ စခဲ့သည်။

တစ်နေ့ သာဒွန်းကျော် သူ့ဆီရောက်လာကာ...

“ငါ နိုင်ငံခြားကို အပြီးထွက်တော့မယ် ကျန်စစ်”

“ဟင်”

ကျန်စစ် အံ့ဩသွားသည်။

သာဒွန်းကျော်ဆိုတာက သူနှင့်အတူတူ ကျောင်းပြီးကာ သူ့လိုပင် ကိုယ်ပိုင်စီးပွားရေးလုပ်ငန်းကို လုပ်ကိုင်နေသူတစ်ယောက်။ ပြီးတော့ သာဒွန်းကျော်ဆိုတာက သူနှင့်ငယ်ငယ်ကတည်းက ပေါင်း လာသည့် သူငယ်ချင်း။

တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် ညီအစ်ကိုလို ခင်မင်လာသူ တွေဆိုလည်း မမှား။

ဒီရက်ပိုင်းအတွင်းမှာ အလုပ်တွေလည်း များနေတာကြောင့် သာဒွန်းကျော်နှင့်သူ လူချင်းမဆုံတွေ့မိပါ။ ဟော တွေ့ပြန်တော့ လည်း မျက်နှာမသာမယာနှင့် သူ နိုင်ငံခြားထွက်တော့မည့် အကြောင်း ပြောနေပြန်၏။

သေချာပါသည်။ ဒီကောင် တစ်ခုခုဖြစ်နေပြီဆိုတာ။ ကျန်စစ် သာဒွန်းကျော်မျက်နှာကို စေ့စေ့ကြည့်လိုက်ပြီး...

“သာဒွန်းကျော် မင်းဘာဖြစ်နေတာလဲ၊ ဘာလဲ လုပ်ငန်း မှာ အဆင်မပြေလို့လား”

မူန့်မှိုင်းနေသော မျက်နှာနှင့် သူ့စကားကို သာဒွန်းကျော် ခေါင်းခါပြကာ...

“မဟုတ်ပါဘူးကွာ၊ လုပ်ငန်းမှာ အဆင်ပြေပါတယ်”

“ဒါဖြင့် မင်း ဘာဖြစ်နေတာလဲ၊ မဟုတ်ဘူးလို့တော့ မင်း မမြင်းနဲ့နော်၊ မင်းမျက်နှာကို ကြည့်တာနဲ့ တစ်ခုခုဖြစ်နေတယ် ဆိုတာ ငါသိတယ်”

သာဒွန်းကျော်သည် သူ့စကားကို ဘာမှပြန်မပြော။ ဆွေတွေကြီးနှင့် ခဏငြိမ်သက်သွားပြီးမှ သက်ပြင်းတစ်ချက်ကို

ခက်ခဲစွာ ရှိကံထုတ်လိုက်ပြီး...

“ငါ အခု တော်လေးဝကြောင့် အရမ်းခဲစားနေရတယ် ကျန်စစ်”

“ဘာ...ဘယ်သူ”

“တော်လေးဝ...ဟုတ်လား၊ တော်လေးဝဆိုတာက”

“ငါ့နှလုံးသားထဲက မိန်းကလေးပေါ့”

“ဟင်”

ကျန်စစ် တစ်စုံတစ်ရာကို သဘောပေါက်လာရသည်။

သာဒွန်းကျော် အသည်းကွဲနေမှန်း ကျန်စစ် နားလည်လာရပြီပို...

“ရှင်းရှင်းပြောစမ်းပါကွာ၊ မင်း တော်လေးဝဆိုတဲ့ မိန်းကလေးကြောင့် ခဲစားနေရတယ်ဆိုတာ”

“ငါမညာချင်ပါဘူးကွာ၊ ငါ့ကိုပျောညှံတဲ့ကောင်လို့လည်း ပြောချင်ပြော၊ ငါ တော်လေးဝကြောင့် ခဲစားနေရတာတော့ အမှန်ပဲ”

သာဒွန်းကျော်ပုံစံက တကယ့်ကို ထိထိခိုက်ခိုက်ခဲစားနေရ ညဉ့်ပုံ။ ကျန်စစ်မှာ သာဒွန်းကျော်ကိုကြည့်ပြီး စိတ်မကောင်းဖြစ် ဖွားသည်။

သူသိသလောက်တော့ သာဒွန်းကျော်ဆိုတာလည်း သူ့လို ဝင် အလုပ်ကလွဲပြီး ဘယ်မိန်းကလေးကိုမှ စိတ်ဝင်စားသူမဟုတ်။ ပြောရလျှင် သာဒွန်းကျော်သည် သူ့ထက်အနေအေးသူဖြစ်သည်။

ဒါပေမယ့် ခုတော့ သာဒွန်းကျော်သည် သူ့ထက်သာတာ တော်လေးဝဆိုသော မိန်းမတစ်ယောက်ကို သူ့နှလုံးသားထဲ ဝင်ခွင့်ပြုခဲ့ခြင်းပင်ဖြစ်သည်။

“ဆိုပါဦး...မင်းနဲ့ မင်းကောင်မလေး ဘယ်လိုဆုံပြီး ဘာဖြစ်ကြတာလဲဆိုတာ”

“ဧည့်ခံပွဲတစ်ခုမှာ သူနဲ့ငါ အမှတ်မထင်ဆုံရာကနေ သိကြ တယ်၊ မင်းသိပါတယ် ကျန်စစ် ငါဘယ်မိန်းကလေးကိုမှ စိတ်မဝင် စားခဲ့တာ၊ ဒါပေမယ့် ငါဝန်ခံပါတယ်၊ တော်လေးဝကို မြင်မြင်ချင်း စိတ်ဝင်စားခဲ့မိတာ၊ ငါစိတ်ဝင်စားလောက်အောင်လည်း တော်လေး ဝက အရမ်းလှတယ်”

သူနားလည်လိုက်ပါပြီ။

သာဒွန်းကျော်သည် တော်လေးဝ၏ အလှကွန်ယက်မှာ ငြီးသွားခဲ့ရသည်ဆိုတာ။

“ပြောရရင် တော်လေးဝကို ငါ အရမ်းချစ်မိသွားတယ်။ သူ့အတွက်ဆိုရင် ငါ ဘာကိုပဲလုပ်ပေးရ လုပ်ပေးရ၊ အိုက္ခာ နောက်ဆုံး သူ့အတွက်ဆို ငါ အသက်စွန့်ဖို့တောင် ဝန်မလေးတော့ဘူး။ သူ့ကို ငါ အဲဒီလောက်ထိ ချစ်မိသွားခဲ့တယ်”

ဘဝတွင် ပထမဦးဆုံး တွေ့ကြုံဆုံရသည့် မိန်းကလေး တစ်ယောက်အပေါ် သာဒွန်းကျော် အချစ်တွေလွန်ကဲသွားမှန်း ကျွန်စစ် သိလိုက်သည်။

“သူ့ဘက်ကရော”

“သူလည်း ငါ့လိုပဲ ငါ့ကိုချစ်နေလိမ့်မယ်လို့ ထင်ခဲ့မိတယ်”

“နေပါဦး သာဒွန်းကျော်၊ ထင်ခဲ့မိတယ်ဆိုတော့ မင်း သူ့ဆီက အဖြေကို ပြတ်ပြတ်သားသား မတောင်းခဲ့ဘူးလား”

ကျွန်စစ်စကားအဆုံး သာဒွန်းကျော် ငိုငိုသွားရလေသည်။ သာဒွန်းကျော်ပုံစံက အမှားတစ်ခုကို ကျူးလွန်ထားသည့်ပုံမျိုး။

သာဒွန်းကျော်ကိုကြည့်ပြီး ကျွန်စစ်ရင်မှာ ထင့်သွားရကာ “မင်း သူ့ဆီက အဖြေကို သေချာမတောင်းခဲ့ဘူးပေါ့

ဟုတ်လား သာဒွန်းကျော်”

“သူငယ်ချင်း ငါ့ကိုသာ အပြစ်တင်ပါတော့ကွာ၊ ငါ ငါ သူ့ဆီက အဖြေကို တိတိကျကျတောင်းတိုင်း သူက အပြုံးလှလှ လေးနဲ့ ခေါင်းမညှိတ်သလို ခေါင်းလည်းမခါဘဲ ငါ့စကားကို လက်ခံသလို သူ့နေခဲ့တယ်။ ငါ့စိတ်ထဲမှာတော့ သူ ငါ့ကိုချစ်တယ်။ ဒါပေမယ့် ရှက်နေရှာတယ်လို့ပဲ စိတ်ကထင်ထားခဲ့တယ်။ ခုတော့ ခုတော့ သူ ငါ့ကို ရက်ရက်စက်စက် အသည်းခွဲလိုက်ပြီကွာ၊ ရှင်ကို ကျွန်မ ဘယ်တုန်းကမှ မချစ်ခဲ့ပါဘူးတဲ့လေ၊ ငါ့ရင်မှာ ဘယ်လို ခံစားသွားရလဲဆိုတာ မင်းကိုယ်ချင်းစာကြည့်ပေးပါဦး ကျွန်စစ်ရာ”

အက်ကွဲနေသည့် သာဒွန်းကျော်အသံက တုန်ခါမှုတွေ သိသိသာသာပါနေရသည်မှန်း သူ့ကိုယ်သူလည်း သတိထားမိမည် မဟုတ်ပါ။

ကျွန်စစ်မှာ သာဒွန်းကျော် ခံစားနေရတာကို မြင်ရလေ တော်လေးဝဆိုသည့် မိန်းကလေးအပေါ် ဒေါသဖြစ်ရလေမို့...

“ငါ ကိုယ်ချင်းမစာလို့ ဒီစကားပြောတာ မယုတ်ဘူး သာဒွန်းကျော်၊ ကိုယ့်ကိုမချစ်ဘဲ အရူးလုပ်ရုံလုပ်သွားတဲ့ မိန်းမ

တစ်ယောက်အတွက် မင်းခံစားမှုတွေက ထိုက်တန်ရဲ့လားဆိုတာ မင်း ပြန်စဉ်းစားပါဦးကွာ”

“မင်းပြောတာ မှားနေပြီ ကျန်စစ်၊ ငါ့ရင်ထဲမှာ သူ ခုချိန်ထိရှိနေသေးတယ်၊ သူ ငါ့ကို စိတ်မှာအောင်လုပ်ပေးမယ့် သူ့ကို ငါ ခုချိန်ထိ ချစ်နေသေးတုန်းပဲ”

သေလိုက်ကွာဆိုသည့် စကားကိုတော့ ကျန်စစ်နှုတ်မှ ဖွင့်မပြောဖြစ်တော့ပါ။

အချစ်ဆိုသောအရာသည် လူတစ်ယောက်ကို ဒီမျှထိ ရူးသွပ်နိုင်အောင် လုပ်နိုင်စွမ်းသည်တဲ့လား။

စိတ်ထဲမှာတော့ သာဒွန်းကျော်အတွက် အားမလိုအားမရ ဖြစ်နေရသလို တစ်ဖက်ကလည်း တော်လေးဝဆိုသည့် မိန်းကလေး နှါ လုပ်ရပ်ကို ကျန်စစ် ခွင့်မလွှတ်နိုင်အောင် ဖြစ်နေ၏။

သာဒွန်းကျော်နေရာမှာ သူဆိုရင်ကော။ ဒီအခြေအနေမှာ သူဘာလုပ်မိမည်လဲ။

အသေချာဆုံးကတော့ ဒီမိန်းကလေးကို သူ့ဘဝထဲက အပြီးအပိုင် ဆွဲထုတ်လိုက်မည်သာဖြစ်သည်။

“မင်း ခံစားနေရတာတွေကိုကြည့်တာနဲ့တင် အဲဒီ မိန်းကလေးအပေါ် မင်းဘယ်လောက်ချစ်နေမှန်း ငါ ခန့်မှန်းလို့ရပါ တယ်၊ ငါ အကြံဉာဏ်ပေးချင်တာက မင်း သူ့ကို ဒီလောက်ချစ်နေ ရင်လည်း မင်းအချစ်တွေ သူလက်ခံလာအောင် နောက်တစ်ကြိမ် ကြိုးစား”

“ငါကြိုးစားခဲ့ပြီးပြီ ကျန်စစ်၊ သူနဲ့ပတ်သက်ပြီး ငါ့ဘက် က အစွမ်းကုန် ကြိုးစားခဲ့ပြီးပြီ၊ ဒါပေမယ့် တော်လေးဝဆိုတဲ့ မိန်းကလေးဟာ ယောက်ျားတွေရဲ့ အသည်းကိုခွဲဖို့ မွေးလာတာနဲ့ တူပါတယ်၊ ရုပ်ချောသလို ပိုက်ဆံလည်းရှိတဲ့ တော်လေးဝဟာ အချစ်ကို ကစားစရာတစ်ခုလို သဘောထားပြီး ယောက်ျားတွေရဲ့ အသည်းကို ခွဲတတ်တဲ့သူဆိုတာ နောက်မှ ငါသိခဲ့ရတယ်”

“ဟင်”

သူကြားရသမျှ တော်လေးဝဆိုတဲ့ မိန်းကလေးရဲ့ အကြောင်းတွေက သူ့နားထဲမှာတော့ ခါးသီးစရာများပင်။ တော်လေးဝဆိုတာ ဘယ်လိုမိန်းကလေး၊ ဘယ်လိုရုပ်ရည်မျိုးရှိမှန်း သိပေမယ့် သူမအကြောင်း ကြားရသမျှတွေကတော့ ကျန်စစ်စိတ်

နှင့် တစ်ကွက်မှ တွေ့ချင်စရာမရှိ။ ရုပ်ရည်ချောမောလှပတာ၊ ငွေကြေးပြည့်စုံချမ်းသာတာအားကိုးနှင့် ယောက်ျားတွေရဲ့အသည်းကို ခွဲဖို့ ကြိုးစားနေသောသူမကို ကျန်စစ် မမြင်မတွေ့ဖူးပါဘဲနှင့် စိတ်မှာ မုန်းချင်နေရသလို

ဒီလို သူ့စိတ်မှာ မုန်းချင်သလိုရှိခဲ့သော တော်လေးဝဆို သည့် မိန်းကလေးသည် တစ်ချိန်မှာ သူ့ဘဝထဲကို ခါးသီးမှုတွေ နှင့် ဝင်ရောက်လာမည်မှန်းကိုလည်း ကျန်စစ် ကြိုမသိခဲ့ပါ။

သာဒွန်းကျော်နှင့်ပတ်သက်ကာ မိန်းမတစ်ယောက် အကြောင်း သူပြောနေမိသည်မှာလည်း ဒါပဲပထမဦးဆုံးအကြိမ်သာ ဖြစ်ပါသည်။

“မင်းပြောသလိုဆို တော်လေးဝဆိုတဲ့ မိန်းမက တော်တော်ဆိုးတာပဲ၊ သူ့အလှက ယောက်ျားတွေရဲ့အသည်းကိုခွဲဖို့ လက်နက်ပဲဆိုတာ သေချာနေပြီ သာဒွန်းကျော်”

“အဲလိုသိတဲ့အချိန်က ငါ့အတွက် အရမ်းနောက်ကျသွား ပြီ ကျန်စစ်၊ သူနဲ့ပတ်သက်ပြီး ငါ ဒီဝေဒနာတွေကို ဆက်ပြီးမခံ စားနိုင်တော့ဘူး၊ ဒါကြောင့် ငါ ဒီက အပြီးထွက်ဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်

တာပဲ”

မဆိုင်လိုက်တာကွာလို့လည်း သူမပြောမချင်သလို မိန်းမ တစ်ယောက်အတွက်နှင့် ပျော့ညံ့လွန်းပါသည်လို့လည်း ကျန်စစ် မဆိုချင်တော့။

မချစ်တတ်သေးပေမယ့် တကယ်ချစ်လျှင် ချစ်တဲ့သူက အရူးဆိုသည့်စကားကိုတော့ ကျန်စစ် ကြားဖူးသည်။

ဒါဖြင့် သာဒွန်းကျော်သည် ချစ်၍အရူးပေးသွားခဲ့သည်။

ဟူး။

ယောက်ျားချင်း နားလည်စိတ်နှင့် သက်ပြင်းမောတစ်ချက် ငို ရှိုက်ထုတ်မိလိုက်သည်။

တော်လေးဝ။

ဘာကြောင့်မှန်းမသိပေမယ့် ဒီနာမည်သည် သူ့စိတ်ထဲမှာ ဆော့ အမှတ်တရ ရှိနေသည်။

ဒါ ယောက်ျားတွေကို အရူးလုပ်ကာ အသည်းခွဲစိတ် သည့် မိန်းမတစ်ယောက်အနေနှင့်ပဲလား။

တော်လေးဝနှင့်ပတ်သက်ကာ ဂျပန်စစ်ရင်ထဲ ယောက်ျား

မြတ်နိုးစွာ

တစ်ယောက်အနေနှင့် သာဒွန်းကျော်အတွက် မခံမရပ်နိုင်အောင် ဖြစ်နေ၏။

ယောက်ျားတွေကို အသည်းခွဲကာ အရူးလုပ်ရမှ ကျေနပ် တတ်သော တော်လေးဝကို ယောက်ျားမာနနှင့် ကျွန်စစ် အခွင့်သာ လျှင် တွေ့လိုက်ချင်ပေမယ့် တစ်ဖက်ကလည်း တော်လေးဝသည် ယောက်ျားတွေအတွက် ကြောက်စရာကောင်းသော မိန်းကလေး တစ်ယောက်အနေနှင့် ရှိနေသည်။

အခန်း (၂)

သူဘယ်လိုတားတား တကယ်တမ်းမှာတော့ နှလုံးသား ခံစားမှုတွေ ရှိနေသည့် သာဒွန်းကျော်ကို သူ မတားဆီးနိုင်ခဲ့ပါ။

တစ်မြေထဲမှာနေပြီး ချစ်သူ၏ ရက်စက်မှုတွေကို ခံစားနေရ တာထက် အဝေးကနေ ချစ်သူကို လွမ်းနေရတာ ကောင်းပါတယ် ဆိုသော သာဒွန်းကျော်သည် သူဆုံးဖြတ်ချက်အတိုင်း တကယ် ထည်း တစ်မြေခြားကို ထွက်သွားသည်။

လုပ်ငန်းတွေအားလုံး အခြေကျကာ စီးပွားရေးလုပ်ငန်း တွေ အောင်မြင်နေသော လူငယ်တစ်ယောက်အနေနှင့် ကျန်စစ် သည် သာဒွန်းကျော်ကို နှမြောမိသည်။

ဘာမဟုတ်သည့် မိန်းမတစ်ယောက်အတွက် အခြေကျ
အောင်မြင်နေပြီဖြစ်တဲ့ စီးပွားရေးလုပ်ငန်းများ စွန့်လွှတ်ကာ ကိုယ်နှင့်
အကျွမ်းတဝင်မရှိသည့် နယ်မြေတစ်ခုမှာ ဘဝသစ်စရန် ရည်ရွယ်ခဲ့
ခြင်းကလည်း မှားယွင်းသည့် ဆုံးဖြတ်ချက်လို့ သူဝေဖန်ချင်သည်။

တကယ်ဆို သာဒွန်းကျော်အနေနှင့် အချစ်ကအချစ်၊
ဘဝနှင့် စီးပွားရေး တခြားစီ ခွဲခြားထားသင့်သည်လို့ သူထင်သည်။

ကိုယ့်ကို အသည်းခွဲကာ အရူးလုပ်သည့် မိန်းမ
တစ်ယောက်ကို သာဒွန်းကျော်အနေနှင့် ဒီမျှလောက် အလေးထား
ဂရုစိုက်နေဖို့မကောင်းပါ။

ခုတော့ ဘာမဟုတ်သည့် မိန်းမတစ်ယောက်ကြောင့်
အခြေကျနေပြီဖြစ်တဲ့ စီးပွားရေးများ ပျက်ပြယ်ကာ လူက အချစ်
သမားကြီးအဖြစ်နှင့် အရူးပေးကာ ထွက်သွားသည့် သည်အဖြစ်ထို့
တော်လေးဝသာ သိပါက နောက်ကွယ်တွင် ဘယ်လောက်ဟာ
တိုက်ရယ်မောနေမည်မသိပါ။

သူမအလှကြောင့် ယောက်ျားတစ်ယောက် ဘဝပျက်သွား
ရသည့်အဖြစ်ကို တော်လေးဝ ဘယ်လောက်တောင် ဂုဏ်ယူမ

မည်လဲ။

တွေးရင်းက မခံချင်စိတ်၊ ယောက်ျားမာနတွေနှင့် ကျွန်စစ်
နှုတ်ခမ်းကို တင်းတင်းစေ့ပိတ်လိုက်၏။

သာဒွန်းကျော် မရှိတော့ပေမယ့် တော်လေးဝဆိုသည့်
ဒီမိန်းမနှင့် သူမအကြောင်းအရာတွေကတော့ ကျွန်စစ်ရင်ထဲ မခံချင်
စိတ်တွေနှင့် ဖျောက်ဖျက်၍ မရနိုင်။

သူမအနေနှင့် အခွင့်ကြုံလို့ သူမနှင့် ဆုံတွေ့ရလျှင် သူ့ဘက်
သူမအပေါ် သာဒွန်းကျော်ကိုယ်စား တစ်ခုခုတုံ့ပြန်ချင်သည့်
စိတ်တွေကို ကျွန်စစ် မထိန်းချုပ်ဖြစ်ခဲ့ပါ။

ဒီနေ့တော့ဖြင့် သူစောင့်နေသည့် အခွင့်အရေးက သူထံ
ဆိုင်ဆိုက်မြိုက်မြိုက် ရောက်လာသည်လို့ ဆိုရမည်။

လုပ်ငန်းတူ မိတ်ဆွေတစ်ယောက်နှင့် စီးပွားရေးကိစ္စပြော
ကော်ဖီသောက်နေသော သူတို့ရှိရာ ကော်ဖီဆိုင်ထဲသို့

တော်လေးဝသည် မထင်မှတ်ဘဲ ရောက်ရှိလာသောကြောင့်ဖြစ်
သည်။

ကျွန်စစ်မှာ သူ၏မိတ်ဆွေ ထူးအောင်နှင့် စကားပြောရင်း

www.burmeseclassic.com

ကော်ဖီသောက်နေစဉ်...

“ဟာ...တော်လေးဝပါလား”

ထူးအောင်၏စကားကြောင့် ကျန်စစ်ကိုယ်ကြီးသည် မတ်ခနဲဖြစ်သွားရုံမက သူ့အကြည့်တွေကလည်း မရည်ရွယ်ပါဘဲ ဆိုင်ပေါက်ဝရှိရာ နောက်ဖက်ဆီသို့ အလိုလိုလှည့်ကြည့်မိလျက်သား ဖြစ်သွား၏။

ပန်းနုရောင်အရိပ်လေးတစ်ခု။ ဝင်းနစ်သော အသား အရည်။ ကျော့ရှင်းလှပသော ကောက်ကြောင်းအလှများနှင့် ထင်းခနဲ ရှင်းလင်းစွာ မြင်တွေ့ရပါသော မြင်ရသူအား ငေးယူရလောက် အောင် လှပလွန်းသည့် မိန်းကလေးတစ်ယောက်။

“ကျန်စစ် ခင်ဗျား သူ့ကိုသိလား”

“ဟင့်အင်း”

“ဒီတစ်ခါတော့ ခင်ဗျားညွှတ်ပြီ ကျန်စစ်၊ တော်လေး ဆိုတာနဲ့ ကျုပ်တို့အမျိုးသားတွေ တော်တော်များများ သိကြတယ်။ အဲလိုသိအောင်လည်း တော်လေးဝအလှက ထူးခြားတယ်ဗျ”

ထူးအောင်က သူ့ကိုယ်ကို သူ့ဘက် အနည်းငယ်ကိုင်းက

ခပ်တိုးတိုးပြောသည်။ တော်လေးဝဆိုတဲ့နာမည်ကြောင့် ထူထဲနက် နောင်သော သူ့မျက်ခုံးကြီးများ ဆတ်ခနဲကြုတ်သွားကာ အကြည့် တွေကိုလွှဲဖို့ ကြိုးစားလိုက်ပေမယ့် မအောင်မြင်ပါ။

ငါးပေနှစ်လက်မထက် ကျော်မည့်အရပ်ကို သုံးလက်မ ခန့်ရှိသော အနက်ရောင်ဒေါက်သေးသေးချွန်ချွန် ဖိနပ်လှလှလေးစီး ထားတာကြောင့် သူမပုံစံလေးက ကြွကြွလေးလှနေသလို။

နို့နှစ်ရောင်ပြေးနေသော အသားအရေက ရွှေရောင်လက် ထိပ်ပင် တောက်နေရကာ မကျဉ်းမကျယ်ရှိသော နဖူးနှင့် ဆော့လယ်ခနဲထိရှည်သော ရေလှိုင်းတွန့်ပါ ဆံနွယ်ညှိလေးများကို မျက်နှာအပြောင်သိမ်းဆည်းလျက် ကျောက်ရောင်စုံကလစ်လှလှ ဖြင့် ခပ်မြင့်မြင့် စုစည်းထားတာကြောင့် တော်လေးဝ၏ မျက်နှာ ထူထူလေးက အဝေးကပင် ထင်ထင်ရှားရှား ပေါ်လွင်နေသည်။

ဝင်းပနေသော မျက်နှာလှလှလေးကို မိတ်ကပ်ပါသည်ဆို နှုတ်ထိမ်းထားပေမယ့် သူမအလှက တခြားမိန်းကလေးတွေထက် ကျားခြားခြား ရှိနေခြင်းက ပင်ကိုယ်အားကောင်းသော သူမ၏ အကြောင့်သာ ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။

www.burmeseclassic.com

အရင်းမှတုတ်ကာ အဖျားသို့ ကွေးညွတ်သွားသည့်
င်ရှေ့တောင်မျက်ခုံးထူထူ မည်းမည်းလေးကလည်း မျက်နှာလှလှ
လေးနှင့် လိုက်ဖက်စွာ ရှိနေ၏။

ထိုမျက်ခုံးအောက်က မျက်တောင်ရှည်စိပ်စိပ်များ ဝိုင်းရံ
ထားသည့် တောက်ပစိုလက်လှပနေသည့် မျက်ဝန်းတစ်စုံ။

နှာတံချွန်ချွန်လေးက အဖျားတွင် အနည်းငယ်ကော့ပြီး
ချွန်သွားတာမို့ တစ်မျိုးကြည့်ကောင်းလှသလို သပြေသီးမှည့်ရောင်
ဆိုးထားသည့် နှုတ်ခမ်းဖူးဖူးထူထူလေးက တင်းတင်းစေ့ထားသည့်
မှာ တစ်လောကလုံး သူမ ဘယ်သူ့ကိုမှ ဂရုမစိုက်သည့်ဟန်။

နားလှလှလေးတွင် ပုံစံဆန်းဆန်းနှင့် စိန်နားဆွဲလေးက
လှုပ်ခါလျက်။ ကျောရှင်းလှပသော လည်တိုင်လေးမှာတော့
ပလက်တီနမ်နှင့်စိန် လှုပ်ထားသည့် ဆွဲကြိုးလှလှလေးက နေရာ
ယူထားသည်။

ရွှေရောင်တောက်နေသော အသားအရေမှာ ပန်းရောင်
ဝတ်စုံလေး ဝတ်ထားသည်မှာလည်း သူမအသားနှင့် လိုက်ဖက်
လွန်းသည်။

ဆိုင်ထဲကို ဝင်လာပါပြီဆိုကတည်းက သူမအလှကို နှစ်ခါ
ပြန်လှည့်၍ မကြည့်ဘဲ မနေနိုင်သူမရှိပါ။

ကြည့်မိတဲ့သူတိုင်းကလည်း သူမအား လှလိုက်တာဟု
ပါးစပ်မှ ထုတ်ပြောမိသည်အထိ ရှိကြသည်။

ဒီထဲမှာ ပုရိသတွေ၏ အကြည့်က အဆိုးဆုံးဖြစ်ပေလိမ့်
မည်။

ကောက်ကြောင်းလှလှနှင့် သူမခန္ဓာကိုယ်အလှူက စွဲမက်
နှင်စရာကောင်းလှသလို သူမမျက်နှာလှလှလေးထဲမှ အကြည့်များ
ဆိုလည်း မခွာတော့ပါ။

သူကြည့်နေဆဲမှာပင် သူမသည် ဆိုင်ထဲသို့ ရောက်လာရ
ပြန်သည်။ သူမဆိုင်ထဲကို ရောက်လာသည်နှင့် ကျန်စစ်သည်
သူကြည့်တွေ လွှဲပစ်လိုက်သည်။

တော်လေးဝဆိုသည့် သူမကတော့ တခြားဘယ်သူ့ကိုမှ
မကြည့်ပါ။ တစ်လောကလုံးတွင် သူမတစ်ယောက်တည်းရှိသလို
မည်သို့ဆေးဆေးသော ဟန်အမူအရာလေးနှင့် တိတ်ဆိတ်စွာ
မည်သောတည်း ကော်ဖီမှာ၍ သောက်နေသည်။

ထိုအချိန်ထိ လူတွေ၏အကြည့်တွေကလည်း သူမထံတွင် ရှိ၍နေတုန်း။

ကြည့်စမ်း တော်လေးဝဆိုတဲ့ မိန်းမဟာ လူတွေရဲ့အာရုံကို ဒီမျှထိ ဆွဲဆောင်နိုင်လွန်းသည်တဲ့လား။

အမှန်ပြောရလျှင် ကျွန်စစ်ကိုယ်တိုင် သူမအလှတွင် ခဏ နှစ်မျောသွားရသည်ကိုတော့ သူ ဝန်ခံရလိမ့်မည်။

တကယ်ဆို ဒါ မဖြစ်သင့်ဆိုတာကို သူသိရက်နှင့် ဘာကြောင့် သူမကို သူ ကြည့်မိသွားတာပါလိမ့်။

တော်လေးဝ၏ အလှတွေက သူ့အတွက် မကြည့်သင့်၊ မကြည့်ထိုက်သော အရာတစ်ခုလို့ ယူဆထားပါလျက် သူ့ဘာလို့ ဝလိုကြည့်မိသွားသည်ကိုလည်း ကျန်စစ် သူ့ကိုယ်သူ နားမလည် ချင်တော့ပါ။

ပြောရလျှင် ဒါဟာ သူ့ဘဝမှာ မိန်းမတစ်ယောက်၏အလှ နှိ ပထမဦးဆုံးအကြိမ် ကြည့်မိခြင်းပါပဲ။

“ဘယ်လိုလဲ ကျန်စစ်၊ တော်လေးဝက မလှဘူးလား”
အရေးထဲ ထူးအောင်က သူမကို ထောက်ခံခိုင်းနေပြန်၏။

ခဏလေး မြင်လိုက်ရတာဖြစ်ပေမယ့် တော်လေးဝလှတယ်ဆိုတာကို တော့ သူမငြင်းသလို သူမ၏ ထိုအလှကြောင့်လည်း ယောက်ျား ဘယ်နှယောက် ဘဝပျက်ခဲ့ရပြီလဲဆိုတာ တွေးရင်းက သူမအလှ သည် ယောက်ျားတွေအတွက် အဆိပ်သင့်သော အလှအဖြစ်လည်း သူ မှတ်ချက်ချလိုက်သည်။

ကြည့်စင်သော မျက်ဝန်းလေးနှင့် ထူးခြားသော သူမအလှ တွေကို မြင်တွေ့လိုက်ရသည့်အခိုက်မှာပင် ကျန်စစ်ရင်ထဲ ဘာကို အလိုမကျမှန်းမသိ ဖြစ်သွားသည်။ ထိုအလိုမကျမှုက သူ ဘယ်သူ တို့များလဲ။

အားလုံး ငေးကြည့်ရလောက်အောင် လှနေသည့် သူမကို ဆား။ ဒါမှမဟုတ် သူမအလှကို အားမနာတမ်း ငေးစိုက်ကြည့် နေကြသည့် ပုရိသတွေကိုပဲလား။ ဒါမှမဟုတ် သူမအလှတွေကို ကြည့်မိသွားရသည့် သူ့ကိုယ်သူပဲလား။ အဖြေသည် ရေရာမှု နှိခဲ့ပါ။

သူမထိုင်သည့်စားပွဲနှင့် ကျန်စစ်တို့ထိုင်နေသည့် စားပွဲက နှိအကမ်းမှာမို့ သူမထံမှ ကြည်လင်လတ်ဆတ်ကာ သင်းပျံ

၂၈

ဣဒုဏ်သုဏ်

သော ရန်မွေးမွေးလေးများကိုလည်း ရှုရှိုက်မိသည်။

“ဟဲ...ဟဲ ကျုပ်တို့တော့ ဒီနေ့ကံကောင်းတာပဲ
နဲ့စစ်”

ထူးအောင်စကားကို မကြိုက်သလို ကျန်စစ် မျက်မှောင်

ကြီး ကြုတ်သွားသည်။

ဒီလိုလူတွေရှိနေ၍လည်း တော်လေးဝသည် သူမအလှကို
အသုံးချနေတာဖြစ်လိမ့်မည်။

ချောမောလှပသော မိန်းကလေးတစ်ယောက် ကိုယ့်စားပွဲ
နဲ့ငဲ့ကပ်ရက်မှာ ထိုင်တာနှင့်ပင် ကံကောင်းရသည်တဲ့လား။

“ခင်ဗျား ဘာဖြစ်နေတာလဲ ကိုထူးအောင်”

သူ ခပ်တည်တည်မေးတော့ ထူးအောင် ပခုံးတစ်ချက်
နဲ့လိုက်ပြီး...

“ခင်ဗျား ဘာသိလဲ ကျန်စစ်၊ တော်လေးဝနဲ့ အခုလို
ဆုံးကပ်ကြံဖို့ဆိုတာ ကြုံခဲ့တယ်၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ဗျာ ဒီနေ့တော့
ကျုပ်အတွက် ကံကောင်းတာပဲ”

“ကံကောင်းတယ်ဆိုလည်း ကံကောင်းတယ်ပေါ့ဗျာ”

ဒါပေမယ့် ခုတော့ ခင်ဗျားပါးစပ်ကြီးပိတ်ပြီး ကော်ဖီသောက်လိုက်
ဦး”

ထိုအခါကျမှ ထူးအောင် ငြိမ်သွားသည်။ သို့သော် ပါးစပ်
တ ငြိမ်သွားပေမယ့် မျက်လုံးတွေကတော့ မငြိမ်ပါ။ သူမထံ
အကြည့်တွေ မကြာခဏ ရောက်နေသည်။

ဘယ်သူတွေ ဘယ်လိုပဲကြည့်ကြည့် တော်လေးဝက
တော့ ပတ်ဝန်းကျင်ကို တစ်ချက်လေးမှ မကြည့်ပါ။ ကော်ဖီကို
သာ အချိန်ဆွဲလျက် အေးအေးဆေးဆေး သောက်နေလေသည်။

အင်း... ကြည့်ရတာတော့ သူမဟာ ပတ်ဝန်းကျင်ကို
စူးစိုက်တတ်သူတစ်ယောက် မဟုတ်ဘူးထင်ပါရဲ့။

ပတ်ဝန်းကျင်ကို သူမ မကြည့်ပေမယ့် ကျန်စစ် အကြည့်
တွေကတော့ ဆိုင်ထဲမှာရှိတဲ့ လူတွေထံ အကြည့်တွေ မသိမသာ
ဇောက်ရှိသွားသည်။

“ဟင်း...ခက်ပါတယ်ကွာ၊ ဒီလူတွေရော သူမကို
ကြောင့် ဒီလောက်ကြည့်နေတာလဲ”

ကျန်စစ် အလိုလိုနေရင်း ဒေါသဖြစ်နေရသည်။ သူစိတ်ထဲ

တွင် ယောက်ျားထုဘက်က မခံချင်တာလား၊ ဘာလား သူမသိ တော့ပါ။ ခံစားမှုတွေ စိတ်မှာရှုပ်ထွေးသွားသည်။

“ကိုထူးအောင် သွားရအောင်ဗျာ”

အနေအထားက ကျန်စစ်စိတ်ခံစားမှုတွေကို ရှုပ်ထွေးစေရ တော့မည်မို့ ကော်ဖီကို အပြီးသတ်သောက်ရင်းက ကျန်စစ် ပြောလိုက်သည်။

“ဟ...ကိုယ့်လူရ ဖြည်းဖြည်းပေါ့၊ ဒီမှာ ကော်ဖီတောင် မကုန်သေးဘူး”

“ဘယ်ကုန်မလဲ ခင်ဗျားက တမင်အချိန်ဆွဲပြီး သောက် နေတာကိုး”

ကျန်စစ်စကားကြောင့် ထူးအောင်မှာ မလုံမလဲနှင့် ပြုံးပြီး ပြုံးကြီး ဖြစ်သွားကာ...

“ကျန်စစ်ကလည်းဗျာ ကော်ဖီဆိုတာ ဒီလိုအေးအေးဆေး ဆေး သောက်မှ အရသာပိုရှိတာဗျ”

“တော်စမ်းပါဗျာ၊ ခင်ဗျားအကြောင်း မသိရင်ခက်မယ်”

“ကျန်စစ်ကလည်းဗျာ၊ ဟဲ ဟဲ”

တဟဲဟဲရယ်နေသော ထူးအောင်ကို သူ စိတ်မရှည်ချင် တော့။ ဖြစ်နိုင်လျှင် သူ ဒီဆိုင်ထဲက အမြန်ဆုံးထွက်သွားချင်ရပြီ။ ဒါကို ထူးအောင်ကလည်း ရိပ်မိလာရပုံနှင့်...

“ခင်ဗျားဘာဖြစ်နေတာလဲ ကျန်စစ်၊ ခင်ဗျားကို ကြည့်ရ တာ တစ်ခုခုဖြစ်နေသလားလို့”

“ကျုပ် ဘာမှမဖြစ်ဘူး၊ ဖြစ်နေတာက ဒီဆိုင်ထဲမှာရှိတဲ့ ယောက်ျားတွေ၊ ဘယ်နှယ်ဗျာ လောကကြီးထဲမှာ မိန်းမတစ်ယောက် တည်းရှိတဲ့ပုံစံ ကြည့်နေကြတာ”

“ဟာ...ကျန်စစ် တိုးတိုးပြောပါဗျာ၊ ကြားသွားပါဦးမယ်”

တော်လေးဝ ကြားသွားမှာကို အားနာဟန်နှင့် ထူးအောင် တားလိုက်သော်လည်း အချိန်သည် မမီတော့ပါ။ ကျန်စစ်စကားကို တော်လေးဝမှာ ကြားသွားဟန်နှင့် ကော်ဖီသောက်နေရာမှ ခေါင်းကို ဆတ်ခနဲပင့်ကာ သူတို့ရှိရာသို့ လှည့်ကြည့်လာသည်။

မျက်တောင်ထူထူလေးအောက်က လှပသောမျက်ဝန်း တစ်စုံကို ကျန်စစ် မရှောင်လိုက်မိပါ။

“ကျန်စစ် ကြည့်နေပြီဗျ”

အကြည့်တွေက ရှောင်လွှဲလို့မရတော့ပြီမို့ ကျန်စစ် သူမကို
ခပ်တည်တည် စူးစိုက်ကြည့်ပစ်လိုက်သည်။

လေ့လာတာကတော့ သူ့အကြည့်တွေသည် သူမအပေါ်
နှစ်သက်လိုလားခြင်းတွေ ရှိနေမည်မဟုတ်မှန်း။

ထူးဆန်းတာက သူမသည်လည်း သူ့အကြည့်တွေကို
ရှောင်လွှဲမသွားခြင်းပင်။

စိတ်က သူမအပေါ် ဘယ်လိုမှ နှစ်လိုဖွယ်မရှိပါဆိုပေမယ့်
မညာတာ ရိုးသားစွာ သူဝန်ခံရပြန်လျှင်လည်း သူမနှင့် အကြည့်တွေ
ဆုံခိုက်မှာ သူ့ရင်ထဲ အမျိုးအမည်ဖော်ရခက်သော ဝေဒနာတစ်မျိုး
က ဖြစ်ပေါ်ခံစားသွားသည်။

ထိုခံစားမှုသည် သူ့ဘဝတွင် တစ်ကြိမ်တစ်ခါမှ မဖြစ်ပေါ်
မခံစားဖူးသည့် ဝေဒနာဆိုတာကိုလည်း သူဝန်ခံရမည်။

ပြီးတော့ ဒီခံစားမှုက ဒီမိန်းမနှင့်တွေ့မှ ဖြစ်ပေါ်လာသည့်
ခံစားမှု။

သူ့အတွေးတွေ ရှုပ်ထွေးသွားရသလို သူမသည်လည်း
အကြည့်တွေ လွှဲသွားလေ၏။

သည်တော့မှ သူ သက်ပြင်းတစ်ချက်ကို ခပ်ဖွဖွချလိုက်မိ
လေသည်။ ဒီလိုပဲဖြစ်သင့်သည် မဟုတ်ပါလား။

ယောက်ျားတစ်ယောက်၏အကြည့်ကို ဘယ်လိုပဲ တုံ့ပြန်
ရင်ဆိုင်ကြည့်ရပါသည်ဆိုဆို နောက်ဆုံးမှာတော့ ထိုအကြည့်တွေကို
မိန်းကလေးကသာ အရှုံးပေးရမည်ဖြစ်သည်။

ထိုစဉ် ဆိုင်ရှေ့သို့ နောက်ဆုံးပေါ် ကားအကောင်းစားကြီး
တစ်စီး ထိုးဆိုက်လာ၏။

ထိုနောက် ကားပေါ်မှနေ အသက်သုံးဆယ်ဝန်းကျင်ခန့်ရှိ
ဧည့် အမျိုးသားတစ်ယောက် ဆင်းလာလေသည်။ ထိုအချိန် သူမ
သည်လည်း သောက်လက်စ ကော်ဖီကို အဆုံးသတ်ပြီးသွားချိန်
ဖြစ်သည်။

တော်လေးဝမှာ သူမလက်တွင် ပတ်ထားသည့် နာရီလှ
ဓာလေးကိုကြည့်ချိန် စောစောက ကားပေါ်မှ ဆင်းလာသောလူ
သည် သူမအနားသို့ ရောက်လာ၏။

“ဟူး...တော်သေးတာပေါ့ကွာ၊ ကိုယ်က မင်း ကိုယ့်ကို
အောင်တော့ဘူးမှတ်တာ”

ထိုလူသည် သူမကို မြင်လိုက်ရသည့်အတွက် ယခုမှ အမောပြေသွားဟန်နှင့် ဆိုလိုက်သည်။

တော်လေးသည် ထိုင်ရာမှ ဆတ်ခနဲထရပ်လိုက်ပြီး

“ကျွန်မ ရှင်ကိုချိန်းတာ ဘယ်အချိန်လဲဆိုတာ ရှင်သိပါ တယ်နော်”

စိမ့်စမ်းရေလို အေးမြကြည့်လင်သော သူမအသံက ပြတ်သားမှုတွေ ပါဝင်သည်။

သူမစကားကို ထိုလူသည် နားလည်ရသလိုနှင့် လက်မှ နာရီကို တစ်ချက်ပင့်ကြည့်ပြီး

“ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ ကိုယ် မင်းပြောတဲ့အချိန် ရောက်လာ တာပဲ”

ထိုလူ၏စကားကြောင့် လှပဖူးနေသော တော်လေးဝမ်း နှုတ်ခမ်းဝယ် အပြုံးခပ်မဲ့မဲ့လေး စွန်းထင်သွားရပြီး...

“ကောင်းပြီလေ ဒါဆို ရှင်ရဲ့နာရီစုတ်ကြီးကို မြောင်းထဲ လွှင့်ပစ်လိုက်တော့၊ ကျွန်မ ရှင်ကိုချိန်းထားတာ ဆယ်နာရီခွဲ၊ ခု ဆယ်နာရီခွဲပြီး တစ်မိနစ်စွန်းသွားပြီ”

“ဟင်”

စောစောက ပြုံးနေသော ထိုလူ၏မျက်နှာသည် တော်လေး ဝစကားကြောင့် ပျက်သွားရသည်။ တစ်ဆက်တည်း ထိုလူမျက်ဝန်း ထဲတွင် စိုးရိမ်ပူပန်မှုများ ရောက်လာကာ သူမအား တောင်းပန် သောအကြည့်တွေနှင့် ကြည့်ရင်းက...

“ဆောရီး တော်လေးဝ၊ ကိုယ် တောင်းပန်ပါတယ်”

“ဟင့်အင်း ကျွန်မကို ရှင် တောင်းပန်ဖို့မလိုပါဘူး၊ တော်လေးဝဆိုတဲ့ မိန်းမက အချိန်ကို လေးစားမှ ကြိုက်တဲ့သူ၊ ရှင်လို အချိန်မတိကျ၊ မလေးစားတဲ့လူတစ်ယောက်ရဲ့ လက်ထဲကို ငွှန်မဘဝ ဘယ်လိုပေးအပ်ရမလဲ၊ ဆောရီးပဲ ရှင်ကို ကျွန်မဘဝထဲ က ဖယ်ထုတ်လိုက်ပြီ”

ပြောပြောဆိုဆို တော်လေးသည် ဖိနပ်သံတဒေါက်ဒေါက် နှင့် ကော်ဖီဆိုင်ထဲမှ ထွက်ရန်ပြင်လိုက်သည်။

ထိုအခါ စောစောက သူမစကားကြောင့် ခပ်ငိုငိုငိုငိုဖြစ် သွားရသော လူမှာ လှုပ်လှုပ်ရှားရှားဖြစ်လာပြီး

“နေပါဦး တော်လေးဝ၊ ကိုယ်တောင်းပန်ပါတယ်၊ မင်း

ကိုယ့်တို့ ဒီလိုနည်းနဲ့ ရက်စက်ဖို့ မကြိုးစားပါနဲ့၊ ကိုယ် မင်းပြောတဲ့ အချိန်အတိုင်း ရောက်လာတာပဲ”

“ရှင်ကို ကျွန်မ ပြောပြီးပြီလေ၊ တော်လေးဝဆိုတာ အချိန်တိကျမှ ကြိုက်တယ်ဆိုတာ ရှင်သိတယ်မဟုတ်လား”

“ကိုယ်သိပါတယ် တော်လေးဝ၊ ဒါပေမယ့် တစ်မိနစ်ဆိုတဲ့အချိန်က ကိုယ်တို့အတွက် ဘယ်လောက်များ နောက်ကျသွားလို့လဲဗျာ”

“ရှင်အတွက် အချိန်တစ်မိနစ်ဆိုတာ ဘာမှမဟုတ်ပေမယ့် ကျွန်မအတွက်ကတော့ ကျွန်မ သတ်မှတ်ထားတဲ့ အချိန်ထဲမှာ ပါသွားတာပဲ၊ ကဲ ကျွန်မကို ခွင့်ပြုပါဦး”

- “နေ...နေပါဦးဗျာ”
- “ရှင် ကျွန်မလက်ကိုလွှတ်ပါ ဦးစွဲအောင်”
- “ကိုယ်...ပြော”
- “ကဲဟယ်...အဲဒါ ပြောချင်ဦး”
- “ဟင်”

အခြေအနေတွေက မထင်မှတ်ဘဲ ရှုပ်ထွေးသွားသည်

ထွက်သွားရန်ပြင်နေသည့် သူမလက်ကို ဦးစွဲအောင်ဆိုသောလူက ထုမ်းအဆွဲ တော်လေးဝမှာ မျက်နှာလေး နီမြန်းသွားရပြီး ထိုလူပါးတို့ ရိုက်ချပစ်ကာ ဆိုင်ထဲမှနေ ခြေလှမ်းမှန်မှန်နှင့် ထွက်သွားသည်။

သူမအပြုအမူကြောင့် ဆိုင်ထဲမှလူအားလုံး အံ့ဩနေရပေမယ့် သူမကတော့ တစ်ချက်လေးမှ ခြေလှမ်းတွေမှားမသွားပါ။

ဦးစွဲအောင်ဆိုသောလူကတော့ မျက်နှာကြီးမည်းလျက် ဆိုင်ထဲက ခပ်သွက်သွက် ထွက်သွားသည်။

“တော်လေးဝအတွက် ဇာတ်လမ်းတစ်ပုဒ် ပြီးသွားပြန်ပြီ”

မှတ်ချက်ချလိုက်သည့် ထူးအောင်စကားကြောင့် ကျန်စစ်မျက်နှာကြီး တည်သွား၏။

“ခင်ဗျားကြောင့် မမြင်သင့်တဲ့ မြင်ကွင်းတစ်ခုကို ကျုပ်မြင်လိုက်ပြီ ကိုထူးအောင်”

“ဟာဗျာ...ကျန်စစ် ခင်ဗျားစကားကလည်း တကယ်တော့ တော်လေးဝက”

“နေပါဦး ခင်ဗျားကြည့်ရတာ သူနဲ့ပတ်သက်နေပုံပဲ”

သူ အမြင်ကတ်ကတ်နှင့် မေးတော့ ထူးအောင်မှာရယ်ကာ
“တော်လေးဝ ဘယ်လောက်မာနကြီးတယ်ဆိုတာ ခင်ဗျား
မသိလို့ ဒီစကားပြောနေတာ၊ အင်း...ဒါပေမယ့် ခင်ဗျားလိုလူဆို
ရင်တော့”

“ဟေ့လူ...ခင်ဗျားစကားတွေ ရှေ့မဆက်ရင်ကောင်း
မယ်နော်၊ ဘယ်နှယ်ဗျာ အချိန်လေးတစ်မိနစ်နောက်ကျတာနဲ့
ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို လှုပ်အလယ်မှာ ရက်ရက်စက်စက်
ပါးရိုက်သွားရတယ်လို့၊ ဒါ ကျုပ်တို့ယောက်ျားတွေအတွက်
ဘယ်လောက်ခံပြင်းစရာကောင်းလဲ”

ယောက်ျားတစ်ယောက်ဖြစ်သော သူ့အတွက် သူမ
လုပ်ရပ်များသည် နည်းနည်းမှ ကျေနပ်ချင်စရာမကောင်းပါ။

“နေပါဦး ကျန်စစ်၊ ခင်ဗျားက ကြားထဲကနေ ဘာကြော်
တော်လေးဝအပေါ် မကျေမနပ်ဖြစ်နေတာလဲ”

“မိန်းကလေးဖြစ်ပြီး ယောက်ျားတွေအပေါ် ဒီလိုအထူး
သေးဆက်ဆံတာ ကျုပ် မကြိုက်ဘူး”

“ခက်ပါလား ကျန်စစ်ရာ၊ ဒီမှာ တော်လေးဝကို ခင်ဗျား

မကြိုက်ရင်လည်း မကြိုက်နဲ့၊ ဒါနဲ့ စောစောက အဖြစ်အပျက်မှာ
ဘာတယ်တော့ တော်လေးဝ မလွန်ဘူးလို့ ကျုပ်ထင်တယ်”

“ခင်ဗျား ဘာပြောတယ် ကိုထူးအောင်၊ ယောက်ျား
တစ်ယောက်ကို လှုပ်အလယ်မှာ ပါးရိုက်သွားတာတောင် အဲဒီမိန်းမ
မလွန်ဘူး ဟုတ်လား”

တော်လေးဝဘက်မှနေ ကာကွယ်ပြောရပါ့မလားဆိုကာ
ကျန်စစ်စိတ်မှာ ခပ်အင်းအင်းဖြစ်သွားသည်။

“ခင်ဗျား စဉ်းစားကြည့်စမ်း ကျန်စစ်၊ အဲဒီလူကလည်း
လှုပ်အလယ်မှာ တော်လေးဝရဲ့လက်ကို သွားဆွဲခဲ့တာပဲမဟုတ်
ဘူး”

“အဲဒါဘာဖြစ်လဲ၊ ဟိုလူကလည်း သူမကို သူ့ရည်းစားမို့
ထိသွားတာပေါ့၊ လက်လေးမှ အဆွဲမခံနိုင်ရင်လည်း ဘာလို့
ရည်းစားထားနေသေးလဲ”

တော်လေးဝအပေါ် အမြင်မကြည်သည့်စိတ်တွေနှင့် သူမ
နှုတ်သက်သမျှ ကျန်စစ် ဘုတောနေသည်။

“အဲဒါပဲ ကျန်စစ်၊ တော်လေးဝဆိုတဲ့ မိန်းကလေးက

အဲဒီလို မိန်းကလေးမျိုး၊ ယောက်ျားတွေရဲ့အသည်းကို ခွဲတဲ့အသည်း
စားဘုရင်မကြီးဆိုပေမယ့် သူ့အသားကိုတော့ ဘယ်ယောက်ျားမှ
တို့ထိခွင့်မရဘူးဆိုတာ ဒီအဖြစ်က သက်သေပြလိုက်တာပဲ”

“တော်ပြီဗျာ သူနဲ့ပတ်သက်ပြီး ကျုပ် ဘာမှမကြားချင်
ဘူး၊ သွားမယ်”

သူမနာမည် ထပ်ကြားရမှာကိုပင် စိုးရွံ့နေသလိုမျိုး
ကျန်စစ် ထိုင်ရာမှ ထလာခဲ့သည်။

စိတ်ထဲမှာတော့ တော်လေးဝဆိုတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်
အပေါ် မကျေနပ်မှုတွေ ရှိနေရကာ သူမနှင့် နောက်တစ်ကြိမ်
မဆုံရန်ကိုလည်း ဆုတောင်းလိုက်သည်။

အင်း (၃)

ကျန်စစ်ဘဝတွင် မိန်းမတစ်ယောက်နှင့် ပတ်သက်ကာ
ကျေနပ်ခြင်း၊ မကျေနပ်ခြင်းဆိုသည့် စိတ်ခံစားမှုတွေမရှိခဲ့ပေမယ့်
တော်လေးဝနှင့် ဆုံပြီးသည့်အချိန်မှာတော့ ထိုခံစားမှုတွေသည်
သူ့ရင်ထဲ အလိုလိုဝင်ရောက်လာသည်။

ဒီမိန်းမတစ်ယောက်နှင့် မဆုံနိုင်အောင် ကြိုးစားပါမည်ဆို
တာမှ ကံကြမ္မာသည် သူ့အား တော်လေးဝနှင့် ပေးတွေ့လာပြန်၏။

ထိုနေ့က ကျန်စစ်သည် အလုပ်စောစောပြီးသည်မို့ မတွေ့
အကြာပြီဖြစ်သော မေမေညီမ အန်တီငယ်အိမ် ဝင်ခဲ့သည်။

ဒါသည်ကပင် တော်လေးဝနှင့်သူ ဆုံရန်အကြောင်း

ဖန်လာသည်လားမသိပါ။

တက္ကသိုလ်တစ်ခုမှ ပါမောက္ခတစ်ယောက်ဖြစ်သော အန်တီငယ်သည် ကျန်စစ်ကို သားအရင်းတစ်ယောက်လိုလည်း ချစ်ရာသူဖြစ်သည်။

ခါတိုင်းဆိုလျှင် သူ အန်တီငယ်နှင့် အမြဲတွေ့နေကျဖြစ်ပေမယ့် ခုတလောမှာတော့ သူ အလုပ်တွေမအားတာကြောင့် အန်တီငယ်နှင့် မတွေ့ဖြစ်ပါ။

သားသမီးမရှိသော အန်တီငယ်သည် သူ့ထံကို သုံးလေးရက်ခြားဆိုသလို ကျန်စစ်ရောက်လာမှ ကျေနပ်တတ်သူဖြစ်သည်။

ခုလို ရက်အတော်ကြာ သူ့ဆီမရောက်ပါက အန်တီငယ်သည် ကျန်စစ်ကို စိတ်ဆိုးနေမှာ သေချာ၏။

အန်တီငယ်ကို တွေ့ရင်ဖြင့် အန်တီငယ် စိတ်မဆိုးရန် သူ့ချောရပေဦးမည်။

ကျန်စစ်သည် အန်တီငယ်အိမ်သို့ ရောက်ချိန်မှာတော့ သူ လုံးဝမျှော်လင့်မထားသော သူတစ်ယောက်ကို အန်တီငယ်နှင့်အတူ တွေ့လိုက်သည်။

ထိုသူကတော့ သူ မဆုံတွေ့ချင်သော တော်လေးဝပင် ဖြစ်သည်။

တော်လေးဝသည် သူ့အားကျောပေးထိုင်နေတာမို့ သူ ဝင်လာတာကိုလည်း သူ့မ မမြင်။ အန်တီငယ်သည် သူ့အားမြင်သည်နှင့်...

“ဟော...သားပါလား၊ လာ လာ”

မျက်မှန်ကို အသာပင့်ကာကြည့်၍ သူ့အားခေါ်လိုက်လေသည်။ ကျန်စစ် အန်တီငယ်ကို ပြုံးပြရင်း ဧည့်ခန်းထဲ ဝင်လာခဲ့လိုက်သည်။

တော်လေးဝကတော့ ထိုအချိန်ထိ သူ့ရှိရာနောက်သို့ တစ်ချက်လေးမှ လှည့်မကြည့်ပါ။

သူ့မနေရာ တခြားမိန်းကလေးတစ်ယောက်သာဆိုရင်ဖြင့် အန်တီငယ်စကားသံကြောင့် နောက်သို့ လှည့်ကြည့်မိမှာမလွဲ။

ဒါပေမယ့် သူ့ရှေ့ရောက်နေသူက တော်လေးဝ။

“အန်တီငယ် နေကောင်းတယ်နော်”

အပြုံးနှင့် နှုတ်ဆက်ရင်း သူ ခုံတစ်လုံးတွင် ဝင်ထိုင်လိုက်

သည်။ ဖြစ်ချင်တော့ သူထိုင်လိုက်သည့်ခုံက တော်လေးဝနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်ခုံ ဖြစ်နေသည်။

ထိုအတွက် ကျန်စစ်စိတ်မှာ ကသိကအောက်ကြီး ဖြစ်သွား ရပေမယ့် သူမကတော့ ဘာမှမဖြစ်သလို။ သူ့ကို ကြည့်လည်း မကြည့်ဘဲ စားပွဲပေါ်တွင် အန်တီငယ်နှင့်အတူ လုပ်လက်စတော့ကို သာ ဆက်လုပ်နေသည်။

ကျန်စစ် ကွဲပြားနည်းနည်းတိုချင်သွားရသည်။ သူ့သဘော အတိုင်းဆိုပါက ကျန်စစ်သည် သူမကိုမြင်တာနှင့် ချက်ချင်း ပြန်ထွက်သွားလိုက်ချင်ပါသည်။

သို့သော် လူကြီးဖြစ်သည့် အန်တီငယ်ကို လေးစားရမည် မို့ ကသိကအောက်ဖြစ်သွားရသော သူ့စိတ်ကို အသာချုပ်ထိန်းလိုက် သည်။

“သားကို မတွေ့ရတာတောင် ကြာပြီ၊ ခုအလုပ်က လာတာလား။”

“ဟုတ်တယ် အန်တီငယ်၊ ခုတလော အလုပ်တွေအရမ်း များနေလို့ အန်တီငယ်ဆီ မရောက်ဖြစ်ဘူး၊ ဒါနဲ့ အန်ကယ်ဇော

အန်တီငယ်”

“မင်းအန်ကယ်လည်း အလုပ်တွေကျတယ်လေ၊ သားကို မိတ်ဆက်ပေးရဦးမယ်၊ ဒီသမီးလေးက အန်တီငယ်တို့မေဂျာကပဲ တော်လေးဝတဲ့၊ စာတမ်းတင်ဖို့အတွက် မသိတာလေးတွေမေးဖို့ အန်တီငယ်ဆီ ရောက်လာတာ၊ သမီးလည်း မှတ်ထား ဒါ ဆရာမ ကြီးတူ မောင်ကျန်စစ်တဲ့”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဆရာမကြီး”

သူမထံက အကြည့်တစ်ချက်က ခုမှပင် သူ့ထံရောက်လာ သည်။ တကယ်ဆို သူ စောစောကတည်းက ရောက်နေတာကို သိနေပါရက်နှင့် အကြည့်တစ်ချက်မှ ရောက်ရှိမလာခြင်းက သူ့ခေါ် မာယာတစ်ခုပဲလား။

သူ့ကို အကြည့်တွင် သူမ၏ လှပသော စင်ရော်တောင် မှုတ်ဆံလေးတွေ မသိမသာ အတွန့်ချိုးသွားတာ သူ့သတိထားမိ ထိက်သည်။

ကျန်စစ် နှုတ်ခမ်းအစုံကို တင်းတင်းစေ့စေ့ သူမအပြု အကျင့် ဆီချင်ယောင်ဆောင်နေသည်။

သို့သော် စိတ်ထဲတွင်တော့ ဘဝင်မကျချင်။ ထိုစဉ် သူမ
ထံမှ လတ်ဆတ်သင်းပျံ့သော ရနံ့မွှေးမွှေးကြောင့် သူ အသက်ရှူ
ကြပ်သွားသည်။

ကျွတ်။

သေတော့မှာပဲ။

ဘယ်လိုရေစက်များ ပါလာသည်မသိပါ။ သူမနှင့် မတွေ့
ချင်ပါဆိုကာမှ မျက်နှာချင်းဆိုင်တည့်တည့် လာဆုံနေသည်။

သူ့ဘက်က ကသိကအောက် ဖြစ်နေရပေမယ့် သူမက
တော့ ဟန်မပျက်ပါ။

ထို့နောက် သူမထံမှ ချိုကြည်သော စကားသံလေးက
ထွက်ပေါ်လာသည်။

“နောက်တစ်ကြိမ် ကျွန်မကိုတွေ့ရင် နှုတ်ဆက်နိုင်ပါ
တယ် ကျန်စစ်”

ဟာကွာ... ဒီမိန်းမတော့။

အေးစက်စက် မျက်လုံးတွေနှင့် ဆိုလိုက်သည့် သူမစကား
သံက ကျန်စစ်ကို စိန်ခေါ်လာသလို။ တကယ်ဆို သူမနှင့် သူကြား

မှာ နောက်တစ်ကြိမ်ဆိုတာ မရှိစေချင်တာကို သူမ မသိဘူးတဲ့
သား။

ပြီးတော့ သူမအကြည့်တွေ။

ရုပ်ကလေးက လှပသလောက် အကြည့်တွေက သူထင်
သားတာထက် ဘာကြောင့် အေးစက်နေရတာလဲ။

“ကျွန်မ ပြန်လိုက်ပါဦးမယ် ဆရာမကြီး”

“အေးကွယ်... မရှင်းတာရှိရင် လာမေးပေါ့”

“ဟုတ်ကဲ့”

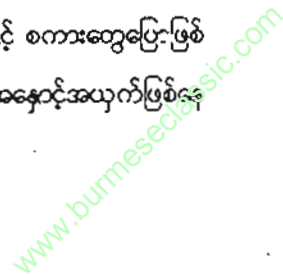
သူမ ခေါင်းညိတ်၍ ပြန်ရန်ထလိုက်လေသည်။ ဒီနောက်
သူ့ထံ တစ်ချက်လှည့်ကြည့်လာကာ...

“ပြန်လိုက်ပါဦးမယ် ကျန်စစ်”

“ဗျာ... ဟုတ်ကဲ့ တော်လေးဝ”

သူ့နာမည်ကို သူမနှုတ်က အကြိမ်ကြိမ်ခေါ်တာကိုလည်း
ကျန်စစ် မရည်ရွယ်ဘဲ သတိထားမိသည်။

သူမထွက်သွားတော့မှ အန်တီဇယ်နှင့် စကားတွေပြောဖြစ်
သည်။ ဒါပေမယ့် သူ့စိတ်ထဲ တစ်စုံတစ်ရာ အနှောင့်အယှက်ဖြစ်နေ

ရတာကြောင့် အန်တီငယ်စကားများကို သူ မကြားတစ်ချက် ကြား
တစ်ချက်နှင့်ရယ်သာ။

တကယ်တော့ ကျန်စစ်ကို ဒီလိုမျိုး စိတ်အနှောင့်အယှက်
ဖြစ်အောင် လုပ်သွားသူက တော်လေးဝဆိုတဲ့ မိန်းမပင်ဖြစ်သည်။

အန်တီငယ်နှင့် စကားတွေပြောပြီး သူပြန်ခဲ့သည်။ အပြန်
လမ်းမှာတော့ တော်လေးဝအကြောင်းသည် သူ့ခေါင်းထဲ ပါလာ
သည်။

ကျန်စစ်အတွက် ချစ်ခင်လေးစား တန်ဖိုးထားရသည့် မိန်းမ
ပြုဆိုလျှင် သူ့အနားတွင် မိခင်ကောင်းတစ်ယောက်အဖြစ်
ပြုနေသည့် မေမေကိုသာ သူ ပြောရမည်ဖြစ်သည်။

မေမေသည် ချမ်းသာသော မိဘများက မွေးဖွားလာသူ
သူ့ကိုယ်တိုင်ကလည်း နိုင်ငံခြားပြန် ဆရာဝန်မကြီး
တစ်ယောက်။

မိဘက ချမ်းသာကာ ကိုယ်တိုင်က ပညာတွေအများကြီး
သော မေမေသည် နူးညံ့သိမ်မွေ့အေးချမ်းလျက် ကိုယ်တိုင်
မိန်းမပီသကာ ယောက်ျားနှင့် သားဖြစ်သူအပေါ်မှာလည်း
အထွတ်အမြတ်တရားကြီးမားကာ အေးချမ်းသော သာယာနှစ်လို

ဖွယ်စကားကို ဟန်ပန်မရှိ ဆိုတတ်သူဖြစ်သည်။

ထာဝစဉ် အေးမြသောအပြုံးနှင့် ရှိတတ်သော မေမေသည် ကျန်စစ် သိသလောက်တော့ သူ၏ကိုယ်ပိုင်အားလပ်ချိန်များကို ကျန်စစ်တို့ သားအဖအတွက် ကုန်ဆုံးစေသည်။

သူ့အတွက်တော့ မေမေလို မိန်းမမျိုးသည် အတော်ရှားပါးလိမ့်မည်ဟု ထင်သည်။

ခိုင်းရမည့်ကောင်မလေးတွေ အိမ်မှာရှိနေပေမယ့် မေမေသည် အိမ်မှကိစ္စကို သူ့ကိုယ်တိုင်ဝင်လုပ်ရမှ ကျေနပ်တတ်သူလည်း ဖြစ်သည်။

အထူးသဖြင့် ဖေဖေနှင့် သူ့အတွက်ဆိုလျှင် မေမေသည် သူ့ကိုယ်တိုင်လုပ်ပေးရမှ ကျေနပ်သူဖြစ်၏။

ကျန်စစ်ဘဝသက်တမ်း တစ်လျှောက်မှာ မေမေသည် ဖေဖေနှင့် စကားများရန်ဖြစ်သည်ဆိုတာ မရှိပါ။

ဖေဖေသည် မေမေကို တစ်ချက်မျက်နှာအညှိုးမခံသော မေမေကလည်း ဖေဖေ မကြိုက်တာ ဘာမှမလုပ်။ ဒိဗာနစ်တစ်အိမ်ထောင်ရေးသည် ကျန်စစ်အတွက် အတုယူစရာ စံပြအိမ်ထောင်

ရေးဆိုလျှင်လည်း မမှား။

သူ့အလှည့်ကျရင်လည်း ကျန်စစ်သည် မိဘတွေလို အတုယူစရာကောင်းသည့် အေးချမ်းသာယာသော အိမ်ထောင်တစ်ခုဖြစ်ရမည်ဟု စိတ်ကူးသည်။

ထိုသို့ဖြစ်ရန် တစ်ဖက်မိန်းကလေးသည် မေမေလိုမိန်းကလေးမျိုးလည်း ဖြစ်ရပေဦးမည်။

မေမေလို မိန်းမမျိုးနှင့် အသက်နှစ်ဆယ်ရှစ်နှစ်ကျော်ကြာတောင် အတူနေလာခဲ့သော ကျန်စစ်သည် တော်လေးဝလိုအားကောင်းတွေအသည်းကို ခွဲနေသည့် ခပ်ရှုပ်ရှုပ်မိန်းမအပေါ် သူ့အထင်ကြီး၍မရပါ။

အကယ်၍သာ သူမသည် မေမေလို အေးဆေးတည်ငြိမ်သော ဣန္ဒြေသိက္ခာနှင့် နေထိုင်သူလေးဖြစ်ပါက ကျန်စစ်သည်လည်း တော်လေးဝအပေါ် ယခုလို အမြင်မကြည်လိမ့်မည်မဟုတ်ပါ။

ယခုတော့ တော်လေးဝဆိုတာ ကျန်စစ်လိုလူအတွက် အတုယူနိုင်ဘက်။ ကြည့်ရတာ တော်လေးဝသည် သူမကိုယ်သူမအားလေးတစ်ယောက်ဆိုတာ မေ့ထားပုံရသည်။

ဈားနှင့်မှသွား၍ ကစားချင်သော သူမကို ကျန်စစ် နားမလည်တော့ပါ။ တကယ်ဆို ဒီအဖြစ်က သူမအတွက် အန္တရာယ် ကြီးလွန်းသည်ပဲ။ အန္တရာယ်ရှိပါသည်ဆိုမှ အန္တရာယ်တောတွင် ပျော်၍နေသော သူမ။ ရှိစေတော့။ သူ့လို ဘေးလူတစ်ယောက် အနေနှင့် ဘာတတ်နိုင်ဦးမည်နည်း။

အို...သူဘာတွေ တွေးနေတာပါလိမ့်။ တကယ်ဆို သူ့ အကြောင်းများကို သူ့အနေနှင့် ဘာမှ တွေးနေစရာမလိုပါ။ တွေးမ လည်း သူ့တွင် အကြောင်းမရှိ။ ဒါနဲ့တောင် သူမအကြောင်းမ သူ့ခေါင်းထဲ ဘာလိုဝင်လာသည်လဲ။

ကျန်စစ် စိတ်ရှုပ်စွာ ခေါင်းကိုခါယမ်းလျက် တော်လေး နှင့် ပတ်သက်သည့် အတွေးများ နှင်ထုတ်ပစ်လိုက်သည်။

အိမ်ရောက်တော့ မေမေသည် သူ့အား အပြုံးနှင့် ဆီပြု နေသည်။

“မေမေ သားကို စောင့်နေတာလား”

မေမေလက်အောင်းကြီးတစ်ဖက်ကို ဆုပ်ကိုင်ရင်းက သူ တော့ မေမေသည် ကျန်စစ်အား ခေါင်းညိတ်ပြုပြီး...

ကျန်စစ်စစ် တေးပြန်၍

“ဒါပေါ့ သားရဲ့၊ မေမေမှာ စောင့်စရာဆိုလို့ သားနဲ့ သားဖေပေးပဲရှိတာ၊ ဒါနဲ့ သား အလုပ်မှာအဆင်ပြေရဲ့လား”

ဒါက မေမေမေးနေကျမေးခွန်း။ မေမေသည် သူ့အား သူ့လို ဂရုစိုက်တတ်သူလည်းဖြစ်သည်။

“ပြေပါတယ် မေမေ”

“အေးကွယ် သားအဆင်ပြေရင် မေမေ ဝမ်းသာပါတယ်၊ သားအန်တီငယ်ဆီရော ဝင်ခဲ့ရဲ့လား”

“ဟုတ်ကဲ့...ဝင်ခဲ့ပါတယ် မေမေ၊ အခုပဲ အန်တီငယ်ဆီ

သားပြန်လာတာ”

“သားလာတယ်ဆို သားအန်တီငယ်က ပျော်နေမှာပါ၊

ထဲ သား ခဏနားပြီး ရေချိုးလိုက်ဦး၊ ခဏနေ သားဖေဖေ တော်တော်မှာ မေမေ သားတို့အတွက် ညစာပြင်ဆင်လိုက်မယ်”

ကျန်စစ် မေမေကိုနှုတ်ဆက်ပြီး အခန်းထဲသို့ ဝင်ခဲ့သည်။

သည် သားနှင့်ခင်ပွန်းသည်အတွက် အစစအရာရာ နားလည် တတ်သူ။ မေမေနေရာမှာ တော်လေးဝကို ဖျတ်ခနဲ မြင်ယောင် မြင်လိုက်တော့။

ကျွတ်...သွားစမ်းပါကွာ။

မေမေနေရာမှာ ဒီမိန်းမကို အစားထိုးမြင်ယောင်မိရတယ်လို့။ တော်လေးဝဆိုတဲ့ မိန်းမက အလှအပကလွဲပြီး အိမ်ထောင်မှုကိစ္စကိုလည်း စိတ်ဝင်စားမည့်သူမဟုတ်ပါ။

မတွေးပါဘူးဆိုသည့်ကြားက သူမအကြောင်းတွေက ခေါင်းထဲဝင်လာရသည်မို့ ကျန်စစ်ထိုအဖြစ်ကို မလိုလားစွာနှင့်ပင် ရေချိုးခန်းထဲသို့ ဝင်ကာ ရေကို တဝကြီး မိမိနှင့်ချိုးနေသည်။

အေးမြလန်းဆန်းသော ရေအေးအေးနှင့် ထိတွေ့သွားသည်မို့ ကျန်စစ်တစ်ကိုယ်လုံး ပေါ့ပါးလန်းဆန်းသွားသလို။

သူ ရေချိုးပြီး ခဏနားပြီးချိန်မှာတော့ ဖေဖေသည် မေမေနှင့်အတူ ထမင်းစားခန်းထဲ ရောက်နေပြီ။

သားအဖသုံးယောက် ထမင်းဝိုင်းတွင် အတူတူလက်ခဲစားကြသည်ကလည်း အရသာတစ်မျိုးပင်။ ထုံးစံအတိုင်း မေမေလက်ရာက ကျန်စစ်တို့သားအဖအတွက် ခေါင်းမဖော်နိုင်။

ဖေဖေနှင့် ကျန်စစ်သည် မေမေလက်ရာကို ခေါင်းမဖော်တမ်း နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက်စားရင်းက...

“မေ့လက်ရာကတော့ ကိုယ်တို့အတွက် ဘယ်တော့မှ ရိုးသွားတယ်မရှိဘူး၊ အမြဲစားလို့ကောင်းနေတာပဲကွာ၊ ဟုတ်တယ် နော်သား။”

သူ့စကားအတွက် ဖေဖေသည် သားဖြစ်သူ သူ့ကိုပါ အဖော်ညှီလေ၏။ ကျန်စစ်သည် ဖေဖေစကားကို အားပါးတရ ထောက်ခံလိုက်၏။

“ဟုတ်တာပေါ့ ဖေဖေ၊ သားတော့ မေမေလက်ရာတွေ စားပြီး အပြင်မှာ တခြားလက်ရာတွေ မစားတတ်တော့ဘူး။”

ကျန်စစ်စကားကို မေမေသည် အပြုံးလေးနှင့် မျက်စောင်းထိုးရင်း...

“တော်ပါနော်၊ သားအဖတွေ အတိုင်အဖောက်ညီနေလိုက်တာ၊ ဒီလိုနဲ့ သားအဖတွေ ညာစားနေတာမဟုတ်လား။”

“ဟဲ့...ဟဲ့ မေကလည်းကွာ၊ ဘယ်ကလာ ညာစားရမှာလဲ၊ ကိုယ်တို့သားအဖက မေ့လက်ရာ စားကောင်းလို့ တကယ်ပြောနေတာဗျ”

“ဟုတ်တယ် မေမေ၊ မေမေလက်ရာက တကယ့်ကို

ရိုးမသွားဘဲ စားလို့ကောင်းတာ၊ သားတော့ အမေ့လက်ရာကလွဲ ပြီး တခြားသူလက်ရာ စားတတ်မယ်မထင်ဘူး”

“တော်ပါနော်...ခုတော့ ဒီစကားပြောသေးတာပေါ့၊ နောက် မိန်းမရလို့ မိန်းမလက်ရာစားရရင်တော့ မေ့မေ့လက်ရာကို မေ့သွားမှာပါ”

မေ့မေ့စကားကြောင့် ကျန်စစ် မျက်နှာကြီးရဲသွားကာ...

“ဟာဗျာ...မေမေကလည်း စိတ်ချ သား မိန်းမယူလည်း မေ့မေ့လို့လက်ရာမျိုး ချက်တတ်တဲ့ မိန်းမကိုပဲယူမှာ၊ ဒါပေမယ့် မေ့မေ့လက်ရာကိုလည်း ဘယ်တော့မှ မမေ့ဘူးဆိုတာ သားကတိ ပေးတယ်”

ကျန်စစ်စကားအဆုံး ဖေဖေနှင့်မေမေသည် တစ်ယောက် မျက်နှာ တစ်ယောက်ကြည့်ကာ ရယ်ကြလေသည်။ ဖေဖေနှင့်မေမေ ၏ ရယ်မောသံကြောင့် ကျန်စစ် မလုံမလဲဖြစ်ကာ သူ့ပါ မိဘနှစ်ပါး နှင့်အတူ ရောရယ်မိသည်။

ထိုခဏမှာတော့ အေးချမ်းကာ နွေးထွေးသော မိသားစု လေး၏ ရယ်မောသံတွေက ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး ပျံ့နှံ့သွားသည်။

ချစ်ခြင်းနှင့် နွေးထွေးသည့် မိသားစုဘဝလေးက အေးချမ်း ငွေ့နိုးသည်။

အခန်း (၄)

“ပြောပါဦး ကျန်စစ်၊ မင်း ဒီအတိုင်းပဲ နေတော့မှာလား
ဆိုတာ”

ရုတ်တရက် ကောက်ကာငင်ကာ မေးလိုက်သည့်
အောင်ကျော်စကားကြောင့် ကျန်စစ်မှာ လုပ်လက်စအလုပ်ကိုရပ်ကာ
အောင်ကျော်ကို နားမလည်သလိုကြည့်ရင်း...

“နေပါဦး...ခု မင်း ငါ့ကိုဘာတွေမေးနေတာလဲ”

“ကျန်စစ်...ကျန်စစ် မင်းကို ဒါတွေအားမရတာ၊
အောင်ကျော်ကို ဒီလိုအလုပ်တွေနဲ့ ကုန်ဆုံးခံတော့မှာလားလို့ ငါမေးနေ
တာ”

မြရလ်သွယ်

“ဟကောင်ရ...မင်းစကားက အဆန်းပါလား၊ ငါက ငါ့အလုပ်နဲ့ အချိန်ကုန်မခံလို့ ဘယ်မှာအချိန်ကုန်ခံရမှာလဲ၊ ပြောစမ်း မင်း ဒီစကား ငါ့ကို ဘာအဓိပ္ပာယ်နဲ့ မေးနေတာလဲဆိုတာ”

ကျောင်းနေဖက် စီးပွားတူတစ်ယောက်ဖြစ်သော အောင်ကျော်သည် သူ့ဆီသို့ အလည်လာရင်းက ထိုစကားကို မေးလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

အောင်ကျော်မှာ စီးကရက်ဖွာရှိက်ရင်းက သူ့အား ခေါင်း တညိတ်ညိတ်နှင့်ကြည့်ကာ...

“မင်း ရည်းစားလေးဘာလေးထားဖို့ မစဉ်းစားတော့ဘူး လား”

“တော်စမ်းပါကွာ၊ ငါ့ဘာသာငါ ဒီအတိုင်းနေပါရစေနဲ့”

“ဒီမှာ ကျန်စစ်၊ မင်း ဒီစကားပြောတာ မင်းရင်ထဲမှာ အချစ်မရှိသေးလို့ပဲ၊ အေး မင်းရင်ထဲမှာ တကယ်ချစ်ရမယ့် မိန်းကလေးတွေလာလို့ အချစ်ရှိလာရင် ခုပြောတဲ့စကားတွေအတွက် မင်း နောင်တရလိမ့်မယ်”

“သွားစမ်းပါကွာ၊ အဲလိုနောင်တမျိုးဆိုရင် ငါ ဆယ်ခါ ပြန်ရလည်း နောင်တဆိုတာ မရှိဘူး၊ မိန်းမတွေများ စိတ်ကုန်လွန်း လို့”

“အေး...မင်းက မိန်းမတွေကို စိတ်ကုန်တဲ့အပိုင်းက ကြည့်နေတာကိုး၊ တကယ်တကယ် မိန်းကလေးတွေဟာ ငါတို့ အတွက် ချစ်ရမယ့်သူလေးတွေလို့ ကြည့်ရင်း မင်းအတွေးတွေ ထန်းသွားမှာ သေချာတယ် ကျန်စစ်”

“ငါ့အတွက် အခုလိုစဉ်းစားပေးတဲ့မင်းကို ကျေးဇူးတင် တယ် အောင်ကျော်၊ ဒါပေမယ့် ခု ငါ့ရင်ထဲမှာ အချစ်မရှိသေးဘူး”

“ကျန်စစ်...မင်းက အလှအပကိုမှ မခံစားတတ်ပဲကိုးကွာ၊ ဒီမှာ ကျန်စစ် ယောက်ျားဆိုတာ အလှအပကို ခံစားတတ်ရင် ချစ်ဆိုတာလည်း သူ့အလိုလိုရှိလာတာပဲ”

“ချောတဲ့၊ လှတဲ့ မိန်းကလေးတွေကို တွေ့တိုင်း အချစ်က သူ့အလိုလိုဖြစ်လာတယ်လို့ မင်းထင်နေတာလား အောင်ကျော်၊ ဒါဆိုရင်တော့ အဲဒီစကား မှားတယ်လို့ ငါပြောချင်တယ်၊ ဒီမှာ မိန်းကလေး အောင်ကျော် လောကမှာ ချောတဲ့လှတဲ့သူတွေတိုင်း

အချစ်ဆိုတာ ဖြစ်လာတတ်တာမျိုးမဟုတ်ဘူး၊ အဲဒီလိုအချစ်မျိုးကို လည်း ငါ လက်မခံဘူး၊ လှလို့ ယစ်မူးသာယာသွားတာ ဖြစ်ချင် ဖြစ်မယ်၊ တကယ့်ရင်ထဲက အချစ်စစ်ဆိုတာတော့ လုံးဝမဖြစ်နိုင် ဘူး”

“ကောင်းလိုက်တဲ့ စကားလုံးတွေကွာ၊ ကျန်စစ် မင်း အချစ်နဲ့ပတ်သက်ပြီး ဒီလောက်သိနေရက်နဲ့တောင် အချစ်ကို မရှာဖွေ တတ်ဘူး ဟုတ်လား”

သည်တစ်ခါတော့ ကျန်စစ် အကြည့်တွေသည် ပြတင်း တံခါးမှတစ်ဆင့် ခပ်ဝေးဝေးသို့ ရောက်ရှိသွားပြီး...

“အချစ်ကို ရှာဖွေဖို့မလိုပါဘူး အောင်ကျော်၊ အချစ်က သူ့အလိုလို ရောက်လာတတ်တာမျိုးပါ”

ကျန်စစ်သည် သူ့သဘောကို ပြတ်သားစွာပြောတော့ အောင်ကျော် မျက်နှာကြီး ရှုံ့မဲ့သွားပြီး...

“သူ့အလိုလိုရောက်လာမယ့် အချစ်ကို မင်းစောင့်နေတာ ဆိုရင်တော့ ဒီတစ်သက် မင်း မိန်းမယူဖို့ မစဉ်းစားနဲ့တော့ ကျန်စစ် ငါတို့ ယောက်ျားတွေလေကွာ၊ ယောက်ျားဆိုတာ အချစ်ကို ရှာ

မရှာပဲ၊ အဲဒီလို အချစ်ကိုရှာဖွေလို့လည်း ငါတို့ကို ဘယ်သူမှ အပြစ်ပြောမယ့်သူမရှိဘူး၊ ခုဆို ကြည့် မင်းတို့ ငါတို့ အသက် အရွယ်တွေက မငယ်တော့ဘူး”

“မငယ်လည်း ဘာဖြစ်လဲကွာ၊ ဖူးစာပါရင် ရှောင်လို့မရ ငါဘူး”

“လာပြန်ပြီ ဖူးစာ၊ ရည်းစားမရှိ ဘာမရှိတဲ့လူကများ နဲ့စာဆိုတဲ့စကားကို ပြောနေရသေးတယ်”

ကျန်စစ်သည် အောင်ကျော်စကားကို ပြန်မပြောမိပါ။ သူ ဈာတ်ခနဲ သတိရလိုက်တာက တော်လေးဝ။ သူ့မနှင့်မဆုံရန် နေ့တောင်းခဲ့သည့်ကြားက တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် ဆုံတွေ့ရသော အခါတလေး။

“မင်းက ဖူးစာဆိုတဲ့စကားကို ယုံတော့လည်း ငါ မင်း စကားကို အနိုင်မပြောနိုင်တော့ဘူး ကျန်စစ်၊ ကဲ ခုလောလောဆယ် အတော့ ငါ့ကို မင်း တစ်ခုခုလိုက်တိုက်”

“ရတယ်လေ၊ မင်းကြိုက်တဲ့ဆိုင်သွား”

“အိုကေ”

ကားသော့ကိုယူကာ နှစ်ဦးသား ထွက်လာခဲ့လိုက်သည်။ အအေးပဲ သောက်မည်ဆိုကာ အောင်ကျော်နှင့်သူ အအေးဆိုင်မှာပင် ထိုင်လိုက်သည်။

စကားတပြောပြောနှင့် အောင်ကျော်နှင့်သူ အအေးသောက်ရင်း စကားပြောနေစဉ်...

“ဟင်”

ကျွန်စစ် သူမျက်လုံးကို သူမယုံနိုင်အောင် ဖြစ်သွားသည်။ ကြည့်စမ်း ဒါ တိုက်ဆိုင်တာပဲလား။ သူမကို စိတ်မှာ ဖျတ်ခဲ သတိရစဉ်မှာပဲ ကျွန်စစ်ရှေ့ သူမ ရောက်လာသည့်အဖြစ်။

ဒါဟာ တိုက်ဆိုင်တာဆိုရင် ဒီတိုက်ဆိုင်မှုသည် ကျွန်စစ် အတွက် အတော့်ကို ထူးဆန်းနေပြီဖြစ်သည်။ တော်လေးဝ သူမကို သူရှိတဲ့နေရာတိုင်းမှာ အမြဲလိုတွေ့နေရတတ်တာဟာ ဘာကြောင့်လဲ။ ထူးဆန်းလွန်းသည့် ကံကြမ္မာကြောင့်ပဲလား။

ထိုစဉ်မှာပင် သူမသည် သူ့အနားမှ ဖြတ်ကျော်ကာ စတင် ဝိုင်းအလွတ်ဆီသို့ လျှောက်သွားတော့ ကျွန်စစ် ခေါင်းကိုခုံလှေ အအေးကို သောက်နေလိုက်သည်။

ဒါ ဘာကြောင့်လဲ။

သူ့ဘက်က သူမကို ကြိုရှောင်လိုက်သည့်သဘောလား။

ကျွန်စစ် ကိုယ့်ကိုယ်ကို အားမရနိုင်အောင် ဖြစ်သွားသည်။

တကယ်ဆို ကျွန်စစ်သည် သာဒွန်းကျော်နှင့် ပတ်သက်

သူမအပေါ် သူ့ဘက်ကနေ တစ်ခုခု လက်တုံ့ပြန်ရမှာဖြစ်ပေ

သို့ ခုတော့ သူ့ဘာကြောင့် ခေါင်းငုံ့ကာ သူမနှင့် အကြည့်ဆုံမှာ

ကျွန်စစ် ရှောင်လွှဲလိုက်ရသနည်း။

ဖြစ်ချင်တော့ အောင်ကျော်က တော်လေးဝနှင့် ခင်မင်သိ

ကျွန်စစ်၏။

“တော်လေးဝပါလား၊ တိုက်ဆိုင်လိုက်တာဗျာ၊ ကျွန်တော်

ကြည့်ရအောင် အအေးလာသောက်တာ၊ ဪ ဒါနဲ့ တော်လေးဝ

အသောက်တည်းဆို ကျွန်တော်တို့ဝိုင်းမှာ ထိုင်ပါလား၊ ဟို

အတွက် အနှောင့်အယှက်မဖြစ်ဘူးဆိုရင်ပေါ့”

အရေးထဲ မသိဆိုးဝါးစွာ အလိုက်မသိဘဲ တော်လေးဝ

အောင်ကျော်ကို ကျွန်စစ် စိတ်ရှိတိုင်း

နှင့် ပိတ်ထိုးချင်နေသည်။

ဒါကြောင့်လည်း တော်လေးဝအပေါ် အောင်ကျော်စစ်
ဖိတ်ခေါ်မှုကို ကျန်စစ်သည် တမင်မသိချင်ယောင်ဆောင်နေလို
၏။

စိတ်ထဲမှာတော့ တော်လေး သူတို့စားပွဲမှာ မထိုင်ပါ
နှင့်ဟု ကျိတ်ဆုတောင်းနေသည်။

သို့သော် သူ ဆုတောင်းမပြည့်ပါ။

တော်လေးဝ၏ အကြည့်တွေသည် ကျန်စစ်ထံ ဖျတ်
ရောက်ရှိလာပြီး...

“ကျွန်မ ထိုင်လို့ရမလား ကျန်စစ်”

သေလိုက်စမ်းကွဟု စိတ်မှာဆိုရင်း ရှောင်လွှဲလို့မရဘဲ
အခြေအနေတစ်ခုမှာ ကျန်စစ်သည် တော်လေးဝကို ရင်ဆိုင်လို
သည်။

“ဪ...တော်လေးဝ၊ ထိုင်ပါ ရပါတယ်”

အပြုံးတစ်ခုနှင့်အတူ ရန်တစ်မျိုးက သူ့နှုတ်ခေါင်းထဲ တို့
သွားသည်။

“ကျွန်မကို ကျန်စစ် မမှတ်မိတော့ဘူးထင်နေတာ”

“အဟွန်း...မှတ်မိပါတယ်။ ကျွန်တော်က
သူတစ်ယောက်ကို တစ်ခါမြင်ရင် တစ်သက်မမေ့နိုင်အောင် မှတ်မိ
တော့လှူမျိုးပါ။ အထူးသဖြင့် တော်လေးဝလို မိန်းကလေးမျိုးပေါ့”

ကြည့်စမ်း။

ဒီစကား သူ ဘာကြောင့် သူမကို ပြောမိသွားရတာပါ
သိနဲ့။ ကျန်စစ် ကိုယ့်ကိုယ်ကို ခွင့်မလွှတ်နိုင်တော့ပါ။ တော်လေး
ဝဆို မိန်းကလေးရှေ့မှာမှ သူ ဒီစကား ဘာကြောင့်ပြောမိသွားရပါ
သည်လဲ။

ကျန်စစ် မင်းညွှတ်တာ မင်းခံလိုက်တော့ဟူ၍လည်း စိတ်မှာ
ပြစ်တင်နေမိတော့သည်။

သူ့စကားကြောင့်ထင် သူမအပြုံးတွေသည် ပို၍အသက်
သွားရကာ...

“မသိပါဘူးရှင်၊ တချို့ကလည်း မြင်လျက်နဲ့ မမြင်ချင်
ဘဲအောင်တဲ့သူတွေ ရှိနေတော့ ကျွန်မကိုများ မမှတ်မိဘူးလား”

ရှိန်းခနဲ ထူပူသွားရသော သူ့မျက်နှာကို ကျန်စစ် ခပ်တူညီ

တည်ထားလိုက်ရပေမယ့် သူမကို သူ မမြင်ချင်ယောင်ဆောင်တာ သူမ သိနေပါလားဆိုသော အတွေးဖြင့် တော်လေးဝအပေါ် အာရုံမစိုက် နေသည်။

အောင်ကျော်ကတော့ ကြားထဲက မသိပါဘဲ...

“တော်လေးဝလို မိန်းကလေးကိုမှ မမှတ်မိရင် အဲဒီလို ဟာ ညံ့လို့ပဲ၊ ဟုတ်တယ်မဟုတ်လား ကျွန်စစ်”

ဒီကောင် သေတော့မှာပဲ။ ကြားထဲကနေ ဘုမသိဘဲ ဝင်ပြောနေရတယ်လို့။

“ဪ... ဒါနဲ့ တော်လေးဝတစ်ယောက်တည်းပဲလား သူ့ဘာကိုဆိုလို မေးလိုက်မှန်း တော်လေးဝ နားလည် နှင့် ခပ်အေးအေး ပြုံးလိုက်ကာ...

“အင်း... ကျွန်မအတွက် အဖော်ဆိုတာ အပျင်းမလောကကြီးထဲ ငြီးငွေ့နေတဲ့အချိန်တွေလောက်မှသာ လိုအပ်တာ ကျန်တဲ့အချိန်တွေမှာတော့ ကျွန်မ တစ်ယောက်တည်းပါပဲ”

ကြည့်စမ်း။

သူမ ဘယ်လိုပြောလိုက်တာပါလိမ့်။ ယောထ

တစ်ယောက်ကို အပျင်းပြေရုံသက်သက် တွဲတယ်ဆိုတာ ယောက်ျား တွေရဲ့ဗာနကို ဘယ်လောက်ထိခိုက်စေရတယ်ဆိုတာ သူမ သိရဲ့ ဘား။

စိတ်ထင်တိုင်းလုပ်တတ်သည့် သူမလုပ်ရပ်များကို ငြိမ်ခံ နာတတ်သည့် ခပ်ညံ့ညံ့ယောက်ျားမျိုးနှင့်တွေ့လျှင် အကြောင်းမဟုတ် သေးမယ့် ကိုယ့်ကို အန္တရာယ်ပေးမည့် ယောက်ျားမျိုးနှင့်တွေ့ရင်တော့ နူးအတွက် ရင်လေးစရာပင်ဖြစ်သည်။

“ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို အပျင်းပြေရုံသဘောမျိုးနဲ့ ချွတ်တယ်ဆိုရင်တော့ မတွဲတာ မင်းအတွက် ပိုကောင်းလိမ့်မယ် တော်လေးဝ၊ ယောက်ျားတိုင်းဟာ မင်းကြိုဖူးတဲ့ ယောက်ျားမျိုးချည်း မဟုတ်ချင်မှဟုတ်လိမ့်မယ်၊ မဟုတ်ရင်တော့”

“မဟုတ်ရင် ဘာဖြစ်လဲ ကျွန်စစ်”

တည်တည်စူးစူး အကြည့်တွေက သူမထံ စိုက်ခနဲရောက်ရှိ နူးပြီး

“မင်းအတွက် အန္တရာယ်များလိမ့်မယ် တော်လေးဝ”

“အဟင်း...ဟင်း၊ ဘာလဲ ရှင်က ကျွန်မအတွက် စိုးရိမ်

လို့လား”

သူမစကားကြောင့် သူ့မျက်နှာ ရဲရဲတောက်သွားမှာကတော့ သေချာပါသည်။ သူ့ဘာလို့ သူမကို သတိပေးစကားတွေ သွားပြောနေရတာပါလိမ့်။

တော်လေးဝဆိုတာ ခပ်ညံ့ညံ့မိန်းမတစ်ယောက် မဟုတ်ဆိုတာကို ကျန်စစ် ဘာလို့ မေ့သွားရတာပါလိမ့်။

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်လေ ကျွန်မကို အခုလိုသတိပေးစကားပြောတဲ့ရှင်ကို ကျွန်မ ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ကျန်စစ်”

“မလိုပါဘူး တော်လေးဝ၊ ကျေးဇူးစကားဆိုတတ်တာထက် ကျေးဇူးတရားကို ရိုပြီးနားလည်ဖို့က အရေးကြီးပါတယ်ကဲ အောင်ကျော် သွားကြရအောင်”

ပြောပြောဆိုဆို ကျန်စစ်သည် နေရာမှ ထတော့ အောင်ကျော်သည် တော်လေးဝကို အားနာသွားရကာ...

“ခွင့်ပြုပါဦး တော်လေးဝ”

“ဟင်...သွားကြတော့မလို့လား၊ ကြိုတုန်း ရှင်တို့က ကျွန်မက တစ်ခုခုကျွေးချင်တာ”

“ဆောရီးပဲ တော်လေးဝ၊ မိန်းမတစ်ယောက်ကျွေးတာ

ကျွန်တော်တို့ မစားတတ်တဲ့အတွက် သွားခွင့်ပြုပါဦး”

ကျန်စစ်သည် စကားကို ခပ်ပြတ်ပြတ်ပြောကာ နေရာမှ ထည့်ထွက်လာခဲ့သည်။

စိတ်ထဲတွင်တော့ သူမ၏ မာယာထောင်ချောက်ထဲ သူ ဆောက်စေရဟု ဆုံးဖြတ်ထားသည်။

အောင်ကျော်သည် သူ့နောက်မှ ခြေလှမ်းသွက်သွက်နှင့် ချီထွက်လာပြီး...

“မင်းကွာ...တော်လေးဝကို အားနာစရာ”

သူ့အနားရောက်တာနှင့် အောင်ကျော်သည် သူ့အား အပြစ်ထင်သည်။ ကျန်စစ် နှုတ်ခမ်းထောင့်စွန်းတစ်ဖက်ကို ကွေးအောင်

ပြောလိုက်ပြီး...

“ဘာအားနာစရာလိုလို့လဲ အောင်ကျော်၊ ငါ အဲဒီမိန်းမ

ပေးသက်ချင်ဘူး”

“ဘယ်လို ကျန်စစ်”

“သာဒွန်းကျော်အကြောင်း မင်းလည်း ကြားမှာပေါ့၊

ယောက်ျားတွေကို အရူးလုပ်တတ်တဲ့ ဒီလိုမိန်းမတစ်ယောက်ရဲ့ ကစားကွက်ထဲကို ငါ အဝင်မခံနိုင်ဘူး။ ရှင်းရှင်းပြောမယ်ကွာ သူ့ရဲ့ မာယာထောင်ချောက်ထဲကို ငါမှမဟုတ်ဘူး ဘယ်ယောက်ျားမှ မရောက်စေချင်ဘူး”

“ကျန်စစ်...မင်းအတွေးတွေ ခေါင်နေပြီ၊ တော်လေးက မင်းထင်သလို မိန်းမမျိုးလည်း ဟုတ်မယ်မထင်ပါဘူးကွာ ငါ ကြားရတာတော့ တချို့ယောက်ျားတွေက တော်လေးဝရဲ့အထဲမှာ ယစ်မူးပြီး သူမအချစ်ကို မရလို့ တော်လေးဝရဲ့နာမည်ကိုသိပြီး တမင်နာမည်ဖျက်နေကြတယ်လို့ ငါကြားတယ်”

“ဒါပေမယ့် စောစောက သူပြောတဲ့စကားကို မင်းကြားတယ်မဟုတ်လား အောင်ကျော်၊ သူ့အတွက် အဖော်ဆိုတာ အပိုင်ပြေရုံသက်သက်ပါတဲ့၊ ကဲ အဲဒါ ဣန္ဒြေသိက္ခာရှိတဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ရဲ့ စကားလား”

“ဟား...ဟား...ဟား မင်းကတော့ တော်လေးဝအပိုင်ဘယ်လောက် အမြင်မကြည်ဖြစ်နေတယ်မသိဘူး၊ တော်လေးဝပတ်သက်ပြီး ဘာတစ်ခုမှ အကောင်းမမြင်ပါလား ကျန်စစ်”

အထယ်တော့ တော်လေးဝက စကားကို ဟန်မဆောင်ဘဲ သူ့ရင်ထဲ ချိတ်အတိုင်း ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောတတ်တာကလွဲရင် သူ့အပြုအမူ အနေအထိုင်တွေက တည်ငြိမ်ရင့်ကျက်မှုတွေရှိနေတာ ခင်လည်း အကဲခတ်မိမှာပါ ကျန်စစ်”

သည်တစ်ခါတော့ ကျန်စစ်သည် အောင်ကျော်စကားကို အတုပြန်မပြောမိပါ။ သူ့မျက်ဝန်းထဲတွင်တော့ ခံစားမှုတွေ ကင်းမဲ့သည့် တည်ကြည်ရင့်ကျက်သော အေးစက်စက် မျက်ဝန်းများ။

သူမမှာရှိသော အလှတွေနှင့် မလိုက်အောင် သူမမျက်ဝန်းတွေသည် ဘာကြောင့် ဒီလောက်ခံစားမှုမဲ့ အေးစက်နေရသည်လဲ။

သူမကို ဘယ်အချိန်တွေ့လိုက်ရ တွေ့လိုက်ရ သိပ်လှသော မျက်နှာလေးနှင့် တည်တင်းသော အသွင်လေးကိုတော့ သူ သတိထားမိသည်။

ဒီ တည်ကြည်လှပသည့် မျက်နှာလေးက ယောက်ျားတွေ ခြိမ်းယောင်း မဆွဲဆောင်မှန်းလည်း ကျန်စစ်စိတ်ထဲ အလိုလို ချစ်ချင်ရသလို။

ဒါဖြင့် သူမနှင့်ပတ်သက်ကာ သူ့ခံစားမှု ဘာတွေ့ရပ်တည်း

နေရတာပါလိမ့်။

သူ့စိတ်ထဲတွင် တော်လေးဝနှင့်ပတ်သက်ပြီး တစ်စုံတစ်ရာ ဝန်မခံချင်သေးသည်မို့...

“လူတစ်ယောက်ကို အပေါ်ယံကြည့်ပြီး ဆုံးဖြတ်လို့မရ ပါဘူး အောင်ကျော်”

“ဘာလဲ မင်းက သူ ရည်းစားများတာကို ရည်ရွယ်ပြီး ပြောတာလား”

သိလျက်နှင့်မေးနေသော အောင်ကျော်ကို သူ ခပ်မုန်မုန် ကြည့်လိုက်ပြီး...

“ဒါကလွဲလို့ ဘာရှိဦးမှာလဲ၊ မိန်းကလေးတစ်ယောက် အတွက် ရည်းစားများတာဟာ ကောင်းတဲ့အလားအလာမှ မဟုတ်ဘဲ အောင်ကျော်၊ အမိကတော့ အပြင်ပန်းရုပ် ဘယ်လောက်ပဲ တည်ငြိမ် တည်ငြိမ် စိတ်တည်ငြိမ်ဖို့က အဓိကပဲ”

အောင်ကျော်ဘက်က ဘာတစ်ခုမှ တုံ့ပြန်မပြောရသေးဘဲ ကျန်စစ်သည် သူ့အနားမှ ထွက်လာခဲ့လိုက်သည်။

စိတ်ထဲတွင်တော့ သူ မဆုံးချင်သည့် သူမနှင့် ဆုံ

အညှိအတွက် ကိုယ့်အဖြစ်ကို ကိုယ်လည်း တိတ်ဆိတ်စွာပင် အံ့သြ နေမိသည်။

■ ■ ■

အနိ (၅)

လောကသဘာဝကိုက လူတိုင်းကို ကိုယ်ဖြစ်ချင်တဲ့အတိုင်း
ထိုထိုဆန္ဒတွေအတိုင်း ဘာတစ်ခုမှ ဖြစ်ခွင့်မပြုခဲ့ပါ။

ယခုလည်း ကျန်စစ်သည် သူ မတွေ့ချင်မဆံ့ချင်သည့်
အားလေးဝနှင့် မထင်မှတ်ဘဲ တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် လာ၍ဆုံနေရ
ပြန်၏။

ဒီလိုဆုံရခြင်းက ကံကြမ္မာသည် သူမထံ သူ့အား တွန်းပို့
ထိတ်ခြင်းပေလား။

ဟင့်အင်း...ကံကြမ္မာဆိုတာကို ကျန်စစ် လက်မခံပါ။
အထယ်တော့ ကံကြမ္မာဆိုတာ လူကသာ ဖန်တီးခြင်း ဖြစ်ပေလိမ့်

မည်။

သို့သော် သူ မယုံကြည်သည့် ကံကြမ္မာသည် သူထံ အချိန်တိုလေးအတွင်း ရောက်ရှိလာခဲ့လေ၏။

ထိုနေ့က သူ အလုပ်နားရက်မို့ အန်တီငယ်ထံ ကျန်စစ် ရောက်လာသောနေ့လည်းဖြစ်သည်။

သူ့ကားလေး အန်တီငယ်ခြံထဲသို့ မောင်းဝင်လာခဲ့လိုက် သည်နှင့် ပေါ်တီကိုအောက်တွင် သူ့ကားထက် အရင်ရောက်နေ သော အနီရောင်ကားလှလှလေးတစ်စီးကို တွေ့လိုက်ရသည်။

ထိုကားကိုမြင်တော့ ကျန်စစ် မျက်ခုံးထူထူကြီးတွေ အထိ လို တွန့်ကြုတ်သွားသည်။

တစ်ဆက်တည်း သူစိတ်ထဲ မှတ်မိလိုက်သည်က ထိုကား လေးသည် တော်လေးဝ၏ကား ဆိုတာကိုပင်။

ထူးဆန်းလိုက်တာ။ သူ ဘာကြောင့်များ တော်လေးဝကား ကို မှတ်မိနေရတာပါလိမ့်။

သေချာတာကတော့ သူမနှင့်ပတ်သက်သည့် အကြောင်း အရာတချို့သည် သူ့ခေါင်းထဲ အလိုလိုရောက်နေရပြီဆိုတာထက်

သူမ ဘာကိစ္စနှင့် အန်တီငယ်ထံ ရောက်နေရတာပါ လိမ့်။

တော်လေးဝကားကို တွေ့လိုက်ရပေမယ့် ခါတိုင်းလို ကျန်စစ် စိတ်ရှုပ်မသွားသည်ကလည်း အံ့ဩစရာ။

သူ ကံကြမ္မာဆိုတာကို တကယ်ပဲ ယုံလိုက်ရတော့မည့် ဘေး။

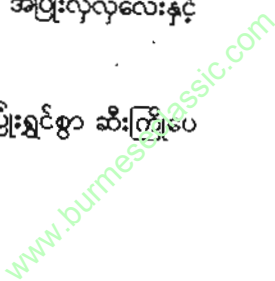
တော်လေးဝနှင့် သူ့ကြားမှာ တိုက်ဆိုင်မှုတွေကတော့ နှိုးနှိုးပြီဖြစ်သည်။

ကျန်စစ် သူ့ကားကို သူမကားနောက်မှာ ရပ်လိုက်ရင်း ခြံထဲပြင်းဖွဖွချလိုက်သည်။

သူ တော်လေးဝကို တွေ့ရပေဦးမည်။ ဒါဟာ မမျှော် မြင်သည့် တိုက်ဆိုင်မှုတစ်ခုဟု ကျန်စစ် သူ့ကိုယ်သူ အားပေးရင်း

အထိမှ ဆင်းလာခဲ့သည်။ အိမ်ထဲမှာတော့ အန်တီငယ်နှင့်အတူ အပြုံးလှလှလေးနှင့်

တွေ့ဆုံနေသော တော်လေးဝ။ အန်တီငယ်သည် သူ့ကိုမြင်တော့ ပြုံးရွှင်စွာ ဆီးကြိုပေး

မယ့် တော်လေးဝဆိုသည့် သူမကတော့ ခပ်တည်တည်ပင် အပြုံး
ယဲ့ယဲ့လေးတစ်ချက်နှင့်သာ နှုတ်ဆက်လာ၏။

ကျွန်စစ်ကိုယ်တိုင်ကလည်း သူမကို အသိအမှတ်ပြုရုံ
ခေါင်းညိတ်နှုတ်ဆက်ပြီး အန်တီငယ်နှင့် စကားဆိုနေသည်။

“ကျွန်တော်ရောက်လာလို့ အန်တီငယ်တို့ အနှောင့်
အယှက်ဖြစ်သွားလား မသိဘူး။”

“အို...ဘယ့်နယ် အနှောင့်အယှက်ဖြစ်ရမှာလဲ သားရဲ့
တော်လေးဝက ဒီလိုပဲ ကျောင်းပိတ်ရက်တွေမှာ အန်တီငယ်
လာနေကျ”

ဒီတော့မှ သူသဘောပေါက်သွားသည်။ တော်လေး
သည် အန်တီငယ်ထံ ကျောင်းပိတ်ရက်မှာ ရောက်လာပြီး
နားမလည်မရှင်းလင်းသည့် စာများကို မေးတတ်သူမှန်း။

ရုပ်လေးချောလှသလောက် စာတော်သော သူမ
ကျွန်စစ်သည် ဘာရယ်မဟုတ် စိတ်မှာ မထင်မှတ်ဘဲ ချီးကျူး
လိုက်၏။

“သားလာတာနဲ့ အတော်ပဲ၊ ဒီမှာ တော်လေးဝက အ

“အိမ်အတွက်ဆိုပြီး မန္တလေးနန်းကြီးသုပ်ကို သူ့ကိုယ်တိုင်လုပ်ပြီး
ထည့်တာလေ၊ သားလည်း ကြုံတုန်း တော်လေးဝရဲ့လက်ရာကို
အလေးလိုက်ပါဦး”

“ဆရာမကြီး ကျွန်မ ပြင်လိုက်မယ်နော်”

ပြောလို့မှ စကားမဆုံးသေး။ သူမသည် ထမင်းစားခန်း
သို့ ရောက်သွားသည်။

အင်း...ကြည့်ရတာတော့ တော်လေးဝသည် အန်တီငယ်
အတော်ရင်းနှီးနေသည့်ပုံ။

အန်တီငယ်နှင့် သူမ ဒီလောက်ရင်းနှီးနေပါရက်နှင့် သူ
ကြောင့် သူမကို သတိမထားခဲ့မိရတာပါလိမ့်။

အဖြေကတော့ ရှင်းပါသည်။

သူ အန်တီငယ်ဆီလာတိုင်း တော်လေးဝဆိုသည့် သူမကို
အမြဲအသိပြုသောဖြစ်သည်။

အငွေတထောင်းထောင်းထနေသော ဟင်းချိုနှင့် စားရန်
အဆင်မပြေသော သူမလက်ရာ မန္တလေးနန်းကြီးသုပ်ကို
ကျွန်စစ်သည် သူမကို စိတ်ထဲ မချီးကျူးဘဲမနေနိုင်တော့။

သူ မထင်ခဲ့မိပါလား။

သူမလက်ရာ ဒီလောက်ထိ ကောင်းမည်မှန်း ကျွန်ုပ်တို့ လုံးဝမထင်ထားခဲ့ပါ။ သူမလက်ရာက မေ့လက်ရာကိုပင် မိလ္လာခင်။

သူမကိုကြည့်ပြီး အိမ်မူကိစ္စ ဘာတစ်ခုမှ စိတ်ဝင်စားလိမ့်မည်မဟုတ်ဟု သူထင်ခဲ့သည်က ကျန်စစ်အမှားဖြစ်သည်။

“ဘယ်လိုလဲသား သမီးလက်ရာ ကောင်းတယ်မဟုတ်လား၊ အန်တီငယ်တော့ တော်လေးဝလက်ရာတွေကို အမြဲစားပေမယ့် ရိုးသွားတယ်ကိုမရှိဘူး။”

အန်တီငယ်စကားကို သူလက်ခံချင်ပါသည်။ တကယ်လည်း သူမလက်ရာက သူ့ပါးစပ်ထဲမှာ ခံတွင်းတွေနေရာမဟုတ်ပါလား။

သို့သော် ထိုအဖြစ်ကိုလည်း သူဝန်မခံချင်သည်မို့

“ဒီလိုမှန်မျိုးနဲ့စာရင် ကျွန်တော့်အတွက် ရွှေတောင်ခေါက်ဆွဲလိုမှန်မျိုးက ပိုအဆင်ပြေလိမ့်မယ်ထင်တယ် အန်တီငယ်”

“ဟင်...ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ သားက ဒီလိုနန်းကြီးသား”

“ကြိုက်လို့လား”

“ဟုတ်တယ်”

“ဟင်”

ငါးဖယ်၊ ဘဲဥ၊ ကြက်သားနိုင်နိုင်နှင့် သုပ်ထားသော ခြောက်သွပ်ကို မကြိုက်ပါဆိုသော ကျန်စစ်စကားကို တော်လေးဝသည် ခယုံကြည်ဟန်နှင့် သူ့မျက်ဝန်းတွေကို ခပ်စိုက်စိုက်လေးကြည့်ကာ ပြုံးလိုက်တာကို မြင်တော့ ကျန်စစ်မှာ မျက်နှာကြီးရဲ့ လူက ဒေါပြသွားသည်။

တော်လေးဝ သူမ ဘာကြောင့် ပြုံးရတာလဲ။ ကလေးကလေးလိုဖြစ်သွားရသည့် သူ့အဖြစ်ကို သူမ ရိပ်မိသွား၍လား။ တဆိတ် မင်း ကျုပ်ကို ဒီလိုမျိုး မပြုံးစမ်းပါနဲ့ တော်လေး

အန်တီငယ်ကတော့ ကျန်စစ်စကားကို ခေါင်းတညိတ်နှင့် နားထောင်ရင်း...

“သားက ရွှေတောင်ခေါက်ဆွဲ ကြိုက်တယ်ဆိုတော့ နောက် တော်လေးဝလက်ရာနဲ့ ကြိုပြီးမှာပေါ့၊ အဟင်”

တော်လေးဝက ရုပ်ချောပြီး စာတော်သလို အချက်အပြုတ်မှာလည်း သိပ်ကောင်းတာ သားရဲ့”

ရုပ်ချောပြီး စာတော်ကာ အချက်အပြုတ်မှာလည်း ကောင်းသည်မဟုတ်ပါ။ ရည်းစားများထားသည့်နေရာမှာ လူတော်လေးဝသည် တော်ပါသည်ဆိုသော စကားကိုတော့ ကျွန်တို့ စိတ်မှာသာ ဆိုလိုက်မိသည်။

ထိုစဉ် ဖုန်းလာတာကြောင့် အန်တီငယ် ထကိုင်လိုက်သည်။

ထမင်းစားခန်းထဲတွင် သူနှင့်သူမ နှစ်ယောက်တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ဘာစကားမှမဆိုဘဲ နှစ်ဦးသား အတိတ် မာနပြိုင်ပွဲဝင်နေ၏။

ကြာတော့ တိတ်ဆိတ်နေမှုကို သည်းမခံနိုင်တော့ဘဲ နှစ်ဦးသား လှုပ်လှုပ်ရှားရှားဖြစ်လာသည်။

တော်လေးဝမှာ သူမကြုံခဲ့ရသမျှ ယောက်ျားတွေနှင့် သူမ သူမရှေ့တွင်ရှိနေသော ကျွန်စစ်ဆိုသည့် ယောက်ျားတစ်ချက်ကြည့်လိုက်ပြီး...

“ရှင့်ကိုကြည့်ရတာ တိတ်ဆိတ်အေးချမ်းမှုကို နှစ်သက်သလိုပဲ ကျန်စစ်”

သူ့ကိုမေးနေပြီမို့ ကျန်စစ် မဖြေ၍မရတော့ပါ။
“ဟုတ်တယ်ဆိုပါတော့”

တော်လေးဝမှာ ကျန်စစ်အဖြေကို သဘောကျသွားရသလို မျက်နှာလေး ဝင်းလက်သွားရပြီး...

“ကြည့်စမ်း တိုက်ဆိုင်လိုက်တာ၊ ကျွန်မကလည်း နှစ်သက်တဲ့တိတ်ဆိတ်အေးချမ်းမှုကို နှစ်သက်တဲ့သူတစ်ယောက်ပဲ ကျန်စစ်”

ကျန်စစ် သူမမျက်နှာကို စိုက်ကြည့်ပစ်လိုက်သည်။ ဒါ သူမ သွေးရိုးသားရိုးပြောတဲ့စကားမှ ဟုတ်ရဲ့လား။

ထူးဆန်းတာက သူမမျက်နှာလေးသည် ပကတိရိုးရှင်းနေခြင်းပင် ဖြစ်သည်။ သေချာပါသည်။ သူမ၏ ဒီစကားတွေထဲ ကျန်စစ်ဆောင်မှုတွေ မပါသည်ဆိုတာ။

“ဒါပေမယ့် ကျွန်တော်က ဘာအဖော်နဲ့မှလည်း မနေတတ်ဘူး”

သူစကားကြောင့် သူမမျက်နှာလေး မသိမသာတင်းမာ
သွားသည်။

အန်တီငယ်သည် ဖုန်းပြောပြီး သူတို့အနားသို့ ရောက်လာ
ကာ...

“သားနဲ့သမီး အေးအေးဆေးဆေးပဲမဟုတ်လား၊ ဒီနေ့
အန်တီငယ် အားရက်ဖြစ်သလို မင်းတို့လည်း နားရက်ဆိုတော့
ဒီနေ့ အန်တီငယ်လက်ရာနဲ့ မင်းတို့ကို ဧည့်ခံရမယ်၊ နေ့လည်စာ
စားပြီး အေးအေးဆေးဆေးမှ နှစ်ယောက်လုံး ပြန်ကြ၊ မင်းတို့
အန်ကယ်ကတော့ ထုံးစံအတိုင်း လူမှုရေးတွေများတယ်၊ ငါ
နှစ်ယောက် စကားပြောရင်းနေကြဦး၊ အန်တီငယ်တော့ ချက်ပြုတ်
လိုက်ဦးမယ်”

“ကျွန်မပါကူမယ်လေ ဆရာမကြီး”

“နေ...နေ သမီး၊ ရတယ်၊ ဒီနေ့တော့ တို့လက်ရာ
သီးသန့် မင်းတို့ကို ဧည့်ခံဖို့ စိတ်ကူးထားတယ်၊ သား ကျွန်
သမီးကို ဧည့်ခံထားလိုက်ဦးနော်”

အန်တီငယ်သည် ကျန်စစ်ကို တာဝန်ပေးကာ မီးဖိုခန်း

သွားသည်။

ကျန်စစ်မှာ သူ့အပေါ် တာဝန်ပေးသွားသော အန်တီငယ်
စကားကြောင့် ခေါင်းရှုပ်သွားသည်။

ပြောရလျှင် သူ့အနေနှင့် တော်လေးဝအား ဘာစကားမှ
ဆိုနိုင်ပါ။ သူ့ရင်ထဲ သာဒွန်းကျော်နှင့်ပတ်သက်ကာ ရင်ထဲ
အိမ်တည်းလည်းကြီး ရှိနေရသေးသည်က အမှန်။

ဒါကြောင့်လည်း သူသည် ဘာစကားမှမဆိုဖြစ်ဘဲ
တိုင်းရှိနေသည်။

“ဘယ်လိုလဲ ကျန်စစ်၊ ကျွန်မကို ဘာစကားနဲ့မှ ဧည့်ခံ
တောင်းလား”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဆရာမကြီးက တို့ကိုဧည့်ခံဖို့ ကျန်စစ်ကို တာဝန်ပေး
တာပဲ”

ကျန်စစ် သူမမျက်နှာကို စိုက်ခနဲကြည့်ပစ်လိုက်ပြီး...

“ဆောရီး...တော်လေးဝ၊ မင်းကိုပြောဖို့ ကျွန်တော့်မှာ
စကားမှမရှိဘူး”

သူ့အပြောကြောင့် တော်လေးဝမျက်နှာ ကွက်ခနဲပျက်သွားသည်။

“ကောင်းပြီလေ၊ ဒါပေမယ့် ကျန်စစ်ကိုကြည့်ရတာ ကျွန်မအပေါ် တစ်ခုခုမကျေနပ်တာများ ရှိနေသလားလို့”

ကျန်စစ်အကြည့်တွေက သူ့မထံ ဆတ်ခနဲရောက်ရှိသွားပြီး...

“မင်း ဘာကိုဆိုလိုတာလဲ တော်လေးဝ”

သူ့မေးတော့ သူ့မခပ်မဲ့မဲ့လေးပြုံးကာ...

“ကျွန်မစိတ်ထဲ ထင်တာကို မေးလိုက်တာပါ။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ရှင်က ကျွန်မနဲ့တွေ့တိုင်း တစ်ခုခု မကျေနပ်သလို အမြဲဖြစ်နေတတ်လားလို့”

သူ့မစကားတွေသည် မှန်နေတာကြောင့် ကျန်စစ်မျက်နှာ တစ်ခုလုံး ရှိန်းဖိန်းထူပူသွားသည်။

ဟုတ်တယ်လို့ ဝန်ခံလိုက်ချင်ပေမယ့်လည်း တကယ်တမ်း သူ ဝန်မခံဖြစ်ပါ။

“ကျွန်တော့်အပြုအမူတွေ အဲလိုဖြစ်နေရင် ဆော့နီး-

တော်လေးဝ”

“ကျန်စစ်က ကျွန်မတွေ့ဖူးတဲ့ ယောက်ျားတွေနဲ့ မတူတာ ဆော့အမှန်ပဲ”

“ဘာလဲ...လူပုံအလယ်မှာ ပါးအရိုက်ခံရတဲ့ ယောက်ျား နှိုးလား”

“ဟင်”

“အဲဒီနေ့ကအဖြစ်ကို ရှင်မြင်ခဲ့တယ်ပေါ့ ဟုတ်လား ကျန်စစ်”

သေပါတော့ ကျန်စစ်။

ဒီစကားကို သူ ဘာကြောင့် ပြောမိသွားရတာပါလိမ့်။ ကျန်စစ် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုသာ အပြစ်တင်လိုက်မိသည်။

သူ့မကတော့ ထိုနေ့က အဖြစ်တွေအတွက် အပြစ်ရှိသလို မှတ်တမ်း...

“ဆော့နီးပဲ ကျန်စစ်၊ အဲဒီနေ့က အဖြစ်တွေအတွက် ကျွန်မ ရှင်ကို တောင်းပန်ပါတယ်”

“ဒါ ကျွန်တော်နဲ့မဆိုင်ဘူးနဲ့တူတယ်”

သည်လိုကျတော့ သူမသည် သူ့စကားကို လက်မခံသလို

“မဆိုင်ပေမယ့် လူပုံအလယ်မှာ ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို ကျွန်မ ပါးရိုက်ခဲ့မိတယ်လေ၊ ဒီအပြုအမူက မာနရှိတဲ့ ယောက်ျားအတွက်တော့ မခံချင်စရာပဲမဟုတ်လား။”

“ခု မင်း အဲဒီလူအတွက် နောင်တရနေတာလား။”

“ဟင့်အင်း...မဟုတ်ဘူး၊ နောင်တဆိုလည်း အဲဒီနောင်တဟာ ရှင့်လို ယောက်ျားမာနရှိတဲ့သူတွေအတွက်ပဲ ဖြစ်မှာပဲ ကျန်စစ်”

ဘယ်လောက်ပြတ်သားလိုက်သည့် အဖြေပါလဲ။ သူ့စကားက ပါးရိုက်ခံလိုက်ရသည့် လူအတွက်တော့ ဘယ်လိုနေမည်မသိပါ။ သူ့အတွက်တော့ သူမစကားတွေသည် ကျေနပ်ချင်စရာ

“တကယ်တော့ ဒီကိစ္စက မင်းရဲ့ကိုယ်ရေးကိုယ်တာပဲပါ၊ တော်လေးဝ၊ ယောက်ျားချင်းဖို့ ကျွန်တော့်ဘက်က မခံချင်တာ သဘောနဲ့ ပြောတာပဲရှိပါတယ်၊ အဲဒီလူနဲ့ မင်းကြားမှာ ဒီအဆင့်ဆင့် ရောက်လောက်အောင် ဘာတွေရှိခဲ့လဲဆိုတာ ကျွန်တော် သိတာ မဟုတ်ပဲလေ”

“အို...သေချာတယ် ကျန်စစ်၊ သူနဲ့ကျွန်မကြားမှာ ပုံမှန်ဆက်ဆံရေးပဲ ရှိခဲ့တယ်ဆိုတာ၊ တော်လေးဝဆိုတဲ့ ကျွန်မဟာ နှိပ်ကွပ်ကို တန်ဖိုးမဲ့အောင် ဘယ်တော့မှမလုပ်ခဲ့ဘူး၊ အဲဒီနေ့က သူ ကျွန်မစည်းကမ်းကို ဖျက်ပြီး လက်လွှာခွဲလို့ သူပါးကို ကျွန်မ နှိပ်ခဲ့မိတာ၊ ဒါ လွန်တယ်ဆိုရင်လည်း ဒါဟာ စည်းကမ်းတစ်ခုကို ဆက်ဖျက်လိုက်တဲ့ရလဒ်ရဲ့ အကျိုးပါပဲ”

ကျန်စစ် အံ့သြနေရသည်။

တကယ်ဆို တော်လေးဝသည် သူ့ကို ဒီလိုစကားတွေနှင့် နှိပ်နှိပ်နေဖို့မလိုပါ။

ကြည့်ရတာ သူမအပေါ် သူ့အထင်သေးစိတ်ဝင်သွားမှာကို တော်လေးဝသည် မလိုလားတာကတော့ သေချာနေပါပြီ။

ထူးဆန်းတာက သူ့စိတ်တွေသည် သူမအပေါ် တွေ့စရာကောက် တင်းမာမှုတွေ ရှိမနေခြင်းပင်။

ဒါ သူမစကားတွေကြောင့်ဆိုရင်ဖြင့် ကျန်စစ်သည် တော်လေးဝ၏စကားတွေထဲ စီးမျောသွားသောကြောင့်သာ ဖြစ်ပါသည်။

အနီး (၆)

“မင်းပြောသလိုဆို တော်လေးဝနဲ့မင်း တွေ့ခဲ့သေးတယ်
ခေါ့”

“ဟုတ်တယ်၊ အန်တီငယ်အိမ်သွားရင်း မထင်မှတ်ဘဲ
သူနဲ့ငါ တွေ့ခဲ့တာ”

“အင်း...ငါတော့မထင်ဘူးနော် ကျန်စစ်”

“ဘာလဲကွ မင်းစကားက”

“မင်းနဲ့တော်လေးဝတွေ့တာ မင်းပြောသလို မထင်မှတ်
ဘဲဆိုတာ မဖြစ်နိုင်တော့ဘူး ကျန်စစ်၊ ဒါ မင်းတို့နှစ်ယောက်ကို
တံကြမ္မာက တမင်ပေးတော့နေတာပဲဖြစ်မယ်”

“တော်စမ်းပါကွာ မင်းကတစ်မျိုး”

“ဟ...ငါတကယ်ပြောနေတာ ကျန်စစ်၊ မင်းစဉ်းစားကြည့်စမ်း၊ မင်းနဲ့တော်လေးဝ ဆုံတာ ဘယ်နှစ်ကြိမ်ရှိပြန်လဲဆိုတာ”

သူ စဉ်းစားလိုက်တော့ သူမနှင့်ဆုံရတာ သုံးလေးကြိမ်ထက် မနည်းတော့ပါ။

“သူနဲ့ဆုံတာ သုံးလေးကြိမ်လောက်တော့ ရှိပြီတူတယ်”

“အေး...ငါပြောချင်တာကလည်း အဲဒါပဲ၊ အဲဒီသုံးလေးကြိမ်လုံးဟာ မထင်မှတ်ဘဲ ဆုံတယ်ဆိုပေမယ့် အဲဒီမထင်မှတ်မှုတွေကနေ ဖူးစာဆိုတာကရော ဖြစ်မလာနိုင်ဘူးလား”

“အောင်ကျော် မင်းစကား တော်ကွာ၊ ငါက အဟုတ်မှတ်လို့ နားထောင်နေတာ”

“ငါပြောနေတဲ့စကားတွေကလည်း အဟုတ်ပြောနေတာလေကွာ၊ မင်းနဲ့တော်လေးဝ မထင်မှတ်ဘဲ တွေ့ဆုံမှုတွေကလေးထမင်းလက်ဆုံ အတူစားတဲ့အဆင့်ကိုလည်း ရောက်ခဲ့ပြီးပြီ၊ ပြီးတော့ မင်းကို သူ့ဘာကြောင့် တောင်းပန်ခဲ့တာလဲ၊ အဲဒါကိုရော မင်း

စဉ်းစားမိရဲ့လား”

ဟုတ်ပါရဲ့။ သူ ဒါကို ဘာလို့ မေ့နေရတာပါလိမ့်။ ဘာတယ်ဆို သူမ တောင်းပန်ချင်း တောင်းပန်ရမှာက ပါးရိုက်ခဲ့သည့် ဟိုလူကို။

တိတ်ဆိတ်သွားသော သူ့ကို အောင်ကျော် အားမရဟန်နဲ့ ကြည့်ကာ...

“ပြောပါဦး ကျန်စစ်၊ မင်း တော်လေးဝကို ဘယ်လိုမြင်ထားခဲ့တာ”

“တော်ပြီ အောင်ကျော်၊ ငါ သူနဲ့ပတ်သက်ပြီး ဘာမှ ပြောချင်တော့ဘူး၊ ပြီးတော့ သူ့အကြောင်းကိုလည်း ငါ စိတ်မဝင်အေး”

“ကျန်စစ်...ကျန်စစ် မင်းဘာသာ စိတ်မဝင်စားပါဘူး ဆိုနေ ငါ့အထင် တော်လေးဝကတော့ မင်းကို စိတ်ဝင်စားနေသလိုပဲ”

“ဘာပြောတယ်”

ထူထဲသောမျက်မှောင်ကြီးက ချက်ချင်းလို တွန့်ကြားလာ

သွားသည်။

အောင်ကျော် ဒီကောင် ဘာတွေပြောနေတာပါလိမ့်။

တော်လေးဝနှင့်ပတ်သက်ပြီး သူ့ရင်မှာ ရှုပ်ထွေးမှုတွေ ရှိနေတာကို သိရက်နဲ့ ဒီကောင် ဘာကြောင့် ဒီစကားကို ပြောတာလဲ။

“ငါတကယ်ပြောတာ ကျန်စစ်၊ မင်းအပေါ် တော်လေးဝရဲ့ ဆက်ဆံမှုနဲ့ စကားလုံးတွေကို မင်း သေချာပြန်စဉ်းစားကြည့်ရအဖြေပေါ်လိမ့်မယ်လို့ ငါထင်တယ်၊ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ တော်လေးဝက သူ့အပေါ် မင်းအထင်လွဲမှားမှာကိုလည်း စိုးရိမ်တယ်ဆိုတာ ဟိုလူကိစ္စနဲ့ ပတ်သက်ပြီး မင်းကို တောင်းပန်တာကြည့်ရင် သိသာနေတာပဲလေ”

“ဒါပေမယ့်ကွာ၊ အဲဒါ ငါနဲ့ဘာဆိုင်”

“အေး...ဘာမှမဆိုင်ဘဲ မင်းကို တောင်းပန်နေကတည်းက အဖြေက ရှင်းနေတာပဲ၊ မင်း သူ့အပေါ် မကျေနပ်ဖြစ်နေတာ သိပြီး တောင်းပန်တယ်ဆိုကတည်းက မင်းအပေါ် သူ စိတ်ဝင်မှုရှိတယ်ဆိုတာ ပြလိုက်တာပဲလေ”

သူကတော့ မထင်ပါ။

တော်လေးဝဆိုသည့် မိန်းမသည် ယောက်ျားတစ်ယောက်

အပေါ်မှာ သူမက စတင်၍ စိတ်ဝင်စားမှုတွေပြမည့် မိန်းမမျိုး တွတ်မှန်း။

ဒါဖြင့် သူမသည် သူ့အား ထိုနေ့က အဖြစ်တွေကို ဘာကြောင့် တောင်းပန်ကာ ရှင်းပြနေရတာလဲ။

သူ့အတွေးတွေ ပို၍ရှုပ်ထွေးသွားသည်။

“တကယ်တော့ တော်လေးဝဟာ အဘက်ဘက်က ငြိမ်းငြိမ်း အရည်အချင်းရှိတဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ပဲ ကျန်စစ်”

သူ ဒါကိုတော့ ဝန်ခံပါသည်။

သူမ အရည်အချင်းတွေကို သူ့ကိုယ်တိုင် အန်တီငယ်အိမ်မှာ မြင်တွေ့နေခဲ့ရသည်။

အန်တီငယ် မလုပ်ပါနှင့်ဟု တားနေသည့်ကြားက သူ့အိမ်သွက်လက်စွာ မီးဖိုကိစ္စများ ချက်ပြုတ်ဆေးကြောသွားသည့် တော်လေးဝ၏ အရည်အချင်းသည် မနည်းလှပါ။

ကော်ရပ်လေးတစ်ရုပ်လို့ လှပလျက် ခေတ်နှင့်အညီရှိနေတဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်။ ပညာအရည်အချင်းမှာ တော်သလို

အိမ်မှုကိစ္စမှာလည်း တကယ့်ကို မိန်းမပီပီသသနှင့် အန်တီထံ
ဘာတစ်ခုမှ ပြန်မကြည့်ရအောင် အရည်အချင်းရှိသူမှန်း ထိုနေ့
တည်းက သူသိခဲ့သည်။

သူများအပြောနှင့်ဆိုပါက ယုံမှာမဟုတ်ပေမယ့် ခုဟာ
သူ့မျက်မြင်မို့ ကျန်စစ် မယုံလို့မရခဲ့ပါ။

“တော်လေးဝဟာ သူ့ဘဝတစ်လျှောက်လုံးမှာ
ဘယ်ယောက်ျားကိုမှ သူကစပြီး တောင်းပန်တယ်ဆိုတာ မရှိခဲ့
ယုတ်စွအဆုံးကွာ လှုပ်အလယ်မှာ သူပါးရိုက်ခဲ့တဲ့ ဟိုလူအပေါ်
တောင် သူ တောင်းပန်ခဲ့တာမဟုတ်ဘူး၊ ခု သူ မင်းကို တောင်း
တယ်ဆိုတာက”

သူ့ကိုတောင်းပန်စဉ် သူမမျက်နှာမှာ မြင်လိုက်ရသ
မာနရိပ်တချို့။ ကျန်စစ် ထိုအဖြစ်ကို သိသော်လည်း လက်မခံ
အောင် ရှိနေသည်။

သူ့ရင်ထဲ သူမနှင့်ပတ်သက်ရမှာကို စိုးရွံ့နေရသလို

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ငါ သူ့နဲ့မပတ်သက်ချင်ဘူး အောင်ကျော်”

“ဘာလဲ...ဒါ သာဒွန်းကျော်ကြောင့်လား”

ကျန်စစ်မျက်နှာ တင်းခနဲဖြစ်သွားသည်။

“ဆိုပါတော့ကွာ၊ ပြီးတော့ ငါ ရွေးချယ်မယ့်မိန်းကလေး
ဟာလည်း သူ့လိုမိန်းကလေးမျိုး မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ အချစ်မှာ ငါကိုယ်
တိုင်က ဖြူစင်ခဲ့သလို ငါချစ်တဲ့မိန်းကလေးကိုလည်း ငါ့လိုပဲ
ဖြူစင်စေချင်တယ်”

“မင်းအကြောင်းတော့ သိပါတယ်ကွာ၊ မင်းက အဖြူ
ပေါ် အစွန်းထင်သွားရင်တောင် ကြိုက်တာမဟုတ်ဘူးဆိုတာ”

“နှလုံးသားအစွန်းအထင်းတွေများတဲ့ တော်လေးဝလို
မိန်းကလေးတစ်ယောက်က ငါ့ဘဝထဲဝင်လာဖို့ဆိုတာ ငါ့အတွက်တော့
ဖြစ်နိုင်တဲ့ ကိစ္စတစ်ခုလို့ပဲ အောင်ကျော်”

အဖြူရောင်ကိုကြိုက်သည့် သူ့အတွက် အရောင်အစွန်း
နုနုထင်သွားမှာကိုတော့ ကျန်စစ် နည်းနည်းမှ မလိုလားပါ။

ဒါကြောင့် မင်းကို ကိုယ် ဝေးဝေးက ရှောင်ပါရစေ
သော်လေးဝ။

ထိုအချိန်ထိ ကျန်စစ်သည် သူ့ဆုံးဖြတ်ချက်တွေကို သူ
မခံနေသည်ဟု ထင်မိသည်။

တကယ်တော့ ကျန်စစ်သည် ဒီလိုနည်းခံပွဲမျိုးကို သူ့အနေ
နဲ့ လုံးဝမသွားချင်ပါ။

သို့သော် ဒီညနည်းခံပွဲက သူ့အတွက် မသွားမဖြစ်သည့်
အင်ရင်းနှီးရသည့် မိတ်ဆွေတစ်ယောက်၏ ကုမ္ပဏီနည်းခံပွဲ။

စီးပွားရေးလုပ်ငန်းရှင် တော်တော်များများ ဒီနည်းခံပွဲကို
အားပြုသလို သူ့လိုဆောက်လုပ်ရေးကုမ္ပဏီမှ လူတွေလည်း
အားပြုမှာဖြစ်သည်။

ပြောရမည်ဆိုရင်ဖြင့် ဒီညနည်းခံပွဲလေးက တကယ်
အားပြုကြီး စီးပွားရေးလုပ်ငန်းရှင်များ လာမည့်ပွဲ။

ဒီလိုဆိုတော့လည်း ကျန်စစ် ဒီနည်းခံပွဲကို မတက်၍မဖြစ်
အောင်ပါ။

စိတ်မပါပေမယ့်လည်း သွားရဦးမည်မို့ ကျန်စစ် သူ့ကိုယ်
သူ သပ်ရပ်စွာ ပြင်ဆင်လိုက်ပြီး ဧည့်ခံပွဲသို့ ထွက်လာခဲ့သည်။
ဧည့်ခံပွဲရောက်တော့ သူ့အရင်ရောက်နှင့် နေသည့်
အောင်ကျော်ကို တွေ့ရသည်။

“လာကွာ...ကျန်စစ်၊ မင်းနောက်ကျတယ်”

“အေးကွာ...ငါ ဒီပွဲတွေသိပ်စိတ်မပါတာ မင်းလည်း
သိသားနဲ့”

“ဟိုးဆရာ ဒီပွဲမှာတော့ စိတ်မပါလို့မရဘူးနော်၊ ဒီပွဲက
ငါတို့လို စီးပွားရေးနယ်ထဲ ဝင်နေတဲ့လူတွေအတွက် ဘယ်လောက်
အရေးပါတယ်ဆိုတာ မင်းလည်းသိသားနဲ့၊ လာကွာ ဟိုမှာ ဦးဖြိုး
နောင်ကို သွားနှုတ်ဆက်ရအောင်”

ဒီညဧည့်ခံပွဲကို စီစဉ်သည့် ဦးဖြိုးနောင်ဆိုတာ စီးပွားရေး
လောကမှာ နေရာယူထားသူတစ်ယောက်။

စီးပွားရေးလောကမှာ ဦးဖြိုးနောင်ကို ဘယ်သူမှ ကျော်
မရဆိုလျှင် မမှား။

သူတို့ကိုမြင်တော့ ဦးဖြိုးနောင်သည် အပြုံးနှင့် ရင်းရင်းနီ

နှုတ်ဆက်ကာ...

“ဘယ်လိုလဲ ဦးကျန်စစ်၊ တစ်ယောက်တည်းပဲလားဗျ၊

တစ်ယောက်တည်းနေရတာ ပျင်းပါတယ်ဗျာ၊ အဖော်လေးဘာလေး
တော့လေဗျာ၊ ဘာလဲ ကျွန်တော်ကူရှာပေးရမလား”

“အဟွန်း...ဟွန်း...ဟွန်း ခုလိုပြောတာ ကျေးဇူးတင်ပါ

အသံဗျာ၊ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော် ဒီလိုပဲ အေးအေးနေပါရစေ”

“အဟား...ဟား...ဟား ဦးကျန်စစ်ကတော့ဗျာ လုပ်ပြီ၊

အယ်လိုလဲဗျ ခင်ဗျား မတွေ့သေးတာလား၊ မရှာတာလား၊

ကျွန်တော့်အထင် မတွေ့သေးတာတော့ မဖြစ်နိုင်ဘူးနော်”

“ဦးဖြိုးနောင်က ကျွန်တော့်ကို တော်တော်အထင်ကြီးတာ

အဟွန်း...ဟွန်း”

အောင်မြင်သော စီးပွားရေးလုပ်ငန်းရှင်တစ်ယောက်ဆိုပေ

မည် မာန်မာနနည်းရှာသော ဦးဖြိုးနောင်ကို လူတွေ ဘာကြောင့်

အောင်မင်ရသည်ကို ကျန်စစ် ခဏချင်းပင် သဘောပေါက်သွား

သည်။

ထိုစဉ်...

“ဟော...တော်လေးဝပါလား၊ ကျေးဇူးပါပဲဗျာ၊ ကျုပ်
ဧည့်ခံပွဲကို အခုလို အလှနတ်မိမယ်လေး လာတဲ့အတွက်”

ကျန်စစ်မှာ သူ လုံးဝမမျှော်လင့်ထားသော တော်လေးဝ
ကို ဒီလိုနေရာမှာ တွေ့လိုက်ရသဖြင့် အံ့ဩသွားသည်။

မီးရောင်စုံဆလိုက်များကြားတွင် တော်လေးဝသည် အရမ်း
လှနေတာကိုတော့ သူ သတိထားမိသည်။

ပန်းခရမ်းရောင်ပေါ်တွင် ငွေမွန်လေးများ ကပ်ထားသည့်
အသားပျော့ပျော့နှင့် ပခုံးပေါ်တွင် လှိုင်းတွန့်အဖတ်လေးများထည့်
ကာ ချုပ်ထားသော ဂါဝန်လေးက သူမခန္ဓာကိုယ်ကောက်ကြောင်း
အလှကို ထင်းခနဲပေါ်လွင်အောင် လှပနေ၏။

ဦးဖြိုးနောင်စကားကြောင့် တော်လေးဝ၏ အလှတွေ ပို၍
ပွင့်လန်းသွားကာ...

“အဟင်း...ဟင်း အခုလိုပြောတဲ့အတွက် ဦးဖြိုးနောင်လို
ကျေးဇူးပါပဲ၊ ဒီဧည့်ခံပွဲက ဦးဖြိုးနောင်ရဲ့ဧည့်ခံပွဲပဲ၊ ကျန်မ မလာဘဲ
ဖြစ်ပါ့မလား အဟင်း...ဟင်း”

နတ်သမီးလေးတမျှ လှပနေသော တော်လေးဝသည်

သူတို့လည်း မြင်ပုံမတူပါ။ အပြုံးလှလှလေးနှင့်သာ ဦးဖြိုးနောင်နှင့်
ထားတွေဆိုနေသည်။

ကျန်စစ်မှာ သူမ၏ရယ်နေသောမျက်နှာလေးကို ငေးခနဲ
နှိပ်ကြည့်လိုက်၏။

ကြည့်စမ်းပါဦး။

သူမ၏ရယ်သော မျက်နှာလေးက ဘယ်လောက်အပြစ်
မင်းခင်လိုက်သည်ဆိုတာ။

သူနှင့်တွေ့လျှင် မျက်နှာခပ်ထန်ထန်လေးနှင့် ရှိနေသော
သူမ ခုတော့ သူမ၏ပြုံးရယ်နေသော မျက်နှာလေးက သူ့စိတ်ကို
အေးစာသွားရသလို။

“မိတ်ဆက်ပေးရဦးမယ်၊ ဒါ ကျုပ်ရဲ့မိတ်ဆွေ ဦးကျန်စစ်
ဦးကျန်စစ် သူက တော်လေးဝတဲ့”

ထိုအခါမှ တော်လေးဝသည် သူ့ကိုမြင်သွားကာ...

“ဟင်”

“ဟုတ်ကဲ့၊ တွေ့ရတာဝမ်းသာပါတယ်”

“ဟို...ကျန်...ကျန်စစ်”

“ခွင့်ပြုပါဦး”

သူမထံမှ ရှေ့ဆက်လာမည့် စကားကို ကျန်စစ်သည် မလိုလားစွာ ကျောခိုင်းလိုက်၏။

မိတ်ဆွေတစ်ယောက်ကို သွားနှုတ်ဆက်နေသော အောင်ကျော်မှာ ထိုအဖြစ်ကိုမြင်သွားကာ...

“မင်းကွာ ဘယ်လိုလုပ်လိုက်တာလဲ၊ တော်လေးဝကို အားနာစရာ၊ ပြီးတော့ မင်းလုပ်လိုက်တာ တော်လေးဝကို အရှက် ခွဲလိုက်သလိုဖြစ်သွားရင်၊ ဟာကွာ မင်းလုပ်တာမှားတယ် ကျန်စစ်”

ဖြူဖျော့ဖျော့မျက်နှာလေးနှင့် နောက်တွင်ကျန်ခဲ့သည့် တော်လေးဝအတွက် အောင်ကျော်မှာ စိတ်မကောင်းသလို ကျန်စစ် အား အပြစ်တင်လာသည်။

ကျန်စစ်မှာ သက်ပြင်းတစ်ချက်ချကာ...

“ဒီမှာ အောင်ကျော်၊ ငါ သူ့ကို တံမင်အရှက်ခွဲခဲ့တာ မဟုတ်ဘူး”

“ဒါပေမယ့် မင်းရဲ့အပြုအမူက သူ့ကို အဲလိုဖြစ်သွားစေ တာတော့ အမှန်ပဲ ကျန်စစ်၊ သူ နောက်မှာ မျက်နှာငယ်ငယ်

“ခွဲခဲ့တာ မင်းမှမမြင်ဘဲ”

သူ စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားသည်။

သူ့လုပ်ရပ်သည် သူမအပေါ် ဒီလောက်တောင် ထိခိုက် သွားစေသည်။

တော်လေးဝရယ် မင်းကို အရှက်ရပါစေတော့ဆိုပြီး ငါ လုပ်ခဲ့တာ မဟုတ်ပါဘူးဗျာ။ မင်းကို မသိသလို ဟန်ဆောင် တာလွဲလို့ ငါ့မှာ တခြားဘာရည်ရွယ်ချက်မှ မရှိခဲ့ဘူးဆိုတာ ပြန်ပြောရဲပါတယ်။

ထိုစကားတွေကို ကျန်စစ် တိတ်တခိုးဆိုရင်း သူမမျက်နှာ ကို မြင်ကာ စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားသည်။

ထို့ကြောင့် အောင်ကျော်ဘက်သို့လှည့်ကာ...

“မင်း ငါ့ကိုယုံတယ်မဟုတ်လား အောင်ကျော်၊ သူ့အပေါ် အာနစ်နာလိုစိတ်မှ မရှိဘူးဆိုတာ”

အောင်ကျော် ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။ သူ့အတွက် ရည်ရွယ်ချက်မှမရှိဘူးဆိုပေမယ့် တော်လေးဝအတွက်

လုပ်ရပ်တွေသည် ဘယ်လောက်ထိ သူမ၏ ဂုဏ်သိက္ခာတွေကို

ထိခိုက်သွားစေရမည်ဆိုတာလည်း ကျန်စစ် ထည့်တွက်မိပုံမရပါ။

“မင်းရဲ့စိတ်ကို ငါသိတယ် ကျန်စစ်၊ ဒါပေမယ့် ငါ နားမလည်လို့ မေးစမ်းပါရစေဦး၊ မင်း သူ့အပေါ် ဘယ်လိုစိတ်ကူး မျိုးနဲ့ အခုလို လုပ်ခဲ့တာလဲဆိုတာ၊ လူတွေက မင်းကို ငါနားလည် သလိုမျိုး နားလည်ချင်မှလည်း နားလည်မယ်လေ၊ ဒါပေမယ့် တော်လေးဝအတွက်ကတော့”

“အခုကိစ္စမှာ သူ့အပေါ် ငါ တခြားဘာရည်ရွယ်ချက်မှ မရှိပေမယ့် သူ့ကို ငါ သိနေတာကိုလည်း လူတွေမသိစေချင်ဘူး၊ ရှင်းရှင်းပြောရရင်ကွာ တော်လေးဝလို ယောက်ျားတွေရဲ့အသည်းကို ခွဲတတ်တဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်နဲ့ ငါ သိနေတဲ့အကြောင်း တခြားလူ တွေ မသိစေချင်ဘူး၊ အဲဒါ ငါ့အမှားလား အောင်ကျော်”

အတွေးတွေ တစ်ဖက်စွန်းကျနေသည်ရယ်လို့လည်း ကျန်စစ်ကို သူမပြောချင်ပါ။

ဒါပေမယ့် တော်လေးဝနှင့် ပတ်သက်လာလျှင် ကျန်စစ်၏ အတွေးတွေသည် မှန်ကန်မှုရှိမနေခဲ့ပါ။

“ဦးဖြိုးနောင်လိုလူကတောင် တော်လေးဝရဲ့ အလှူနဲ့

လုတ်သိက္ခာကို အသိအမှတ်ပြု အလေးထားနေတဲ့အချိန်မှာ မင်းက တော်လေးဝရဲ့ အလှူနဲ့မာနကို ရိုက်ချိုးလိုက်တာပဲ”

သူ မျက်စိကို စုံမှိတ်ချပစ်လိုက်သည်။ အောင်ကျော် ပြောသလိုဆို တော်လေးဝအပေါ် သူ့အပြုအမူတွေက အရမ်းလွန် သွားခဲ့ပြီလား။

ကျန်စစ် မင်း အဲဒီအတွက် ကျေနပ်နေတယ်မဟုတ်လား။ ယောက်ျားတွေရဲ့ အသည်းကိုခွဲတဲ့ တော်လေးဝကို မင်း ကြည့်လို့ အတုအမှားဆို။ ခု တော်လေးဝရဲ့မာနတွေကို ရိုက်ချိုးခဲ့ပြီလေ။ ဒီအတွက် မင်း ကျေနပ်နေမှာပါ။

တကယ်ဆို သူမကို ကြည့်မရသည့် လူတစ်ယောက်အနေ နဲ့ ကျန်စစ်သည် သူမအဖြစ်ကို ကျေနပ်ရမည်သာဖြစ်သည်။

ခုတော့ ကျန်စစ်ရင်ထဲ ထိုခံစားမှုတွေနှင့် ဆန့်ကျင်ဘက်။ ထိခိုက် သွားရသည် သူမရ ပဲ သွင် လေးကို သာ ခြင်ယောင်နေမိသည်။

“ခုချိန်မှာ မင်းအတွက် အလုပ်သင့်ဆုံးက တော်လေးဝ ပါ။ တောင်းပန်လိုက်ဖို့ပဲ ကျန်စစ်”

ကျန်စစ် တွေဝေသွားရသည်။
 အရင်လိုဆိုပါက သူမ ဘာဖြစ်ဖြစ် ဂရုစိုက်မည်မဟုတ်
 ပေမယ့် ခု သူ့စိတ်တွေသည် ပြောင်းနေပြီ။
 လူပုံအလယ်မှာ မိန်းမတစ်ယောက်ကို မာနချိုးခဲ့သူအဖြစ်
 နှင့်လည်း ကျန်စစ် အထင်မခံနိုင်ပါ။ ပို၍ဆိုးသည်က တော်လေး
 သူ့အပေါ် တစ်မျိုးမြင်သွားမှာကိုပင်။
 ထိုသို့ တွေးလိုက်ရုံနှင့် သူ့ရင်မှာ မွန်းကြပ်သွားရသလို
 ဒါ ဘာဖြစ်တာပါလိမ့်။
 “ဘယ်လိုလဲ ကျန်စစ်၊ ငါက ဘေးလူတစ်ယောက်အ
 နဲ့ ပြောတာပါ။ ဆုံးဖြတ်တာကတော့ မင်းသဘောအတိုင်းပါပဲ။
 အောင်ကျော်စကားကို သူ ဘာမှမတုံ့ပြန်မိ။ ခု သူ့စဉ်း
 နေမိသည်က သူမအပေါ် တောင်းပန်သင့် မတောင်းပန်သင့်ဆို
 တော်လေးဝနှင့် သိကျွမ်းနေသည့်အဖြစ်ကို လူတွေသိ
 စိုးတာတစ်ခုတည်းနှင့် သူ့အပြုအမူတွေ သူမအပေါ် ရိုင်းသ
 ဖြစ်ခဲ့သည့်အတွက်လည်း သူ့စိတ်မကောင်းပါ။
 ပြောရင်းက သူ့အကြည့်တွေက သူမရှိရာဆီသို့ ရောက်

သွားသည်။
 မိတ်ဆွေများနှင့် စကားပြောနေပေမယ့် သူမမျက်နှာလေး
 သည် တွေ့စကလို မလန်းဆန်းဘဲ နှမ်းလျနေတာကိုလည်း သူ
 သတိထားမိသည်။ ဒီအတွက် သူမအပေါ် ပို၍ စိတ်မကောင်းဖြစ်
 သွားသည်။
 “ဟင်း...ခက်တယ် အောင်ကျော်၊ ငါ သူနဲ့မပတ်သက်
 ချင်ဘူး”
 “ပတ်သက်မှုထက် မင်း တော်လေးဝအပေါ် ရှောင်နေ
 အသံလိုပဲ ငါမြင်တယ်”
 အောင်ကျော်စကားက သူ့ရင်ထဲက ခံစားမှုတွေကို ထိမှန်
 သွားရသလို။
 “ခုလိုလုပ်တာဟာ မင်း တော်လေးဝအပေါ် ချစ်မိသွား
 အစိုးလို့လား ကျန်စစ်”
 “ဘာ”
 သူ့နှလုံးသားတွေသည် တုန်ခါသွားရလေပြီ။ သူမနှင့်
 ပတ်သက်ကာ သူ့ဘယ်တုန်းကမှ မစဉ်းစားခဲ့ဖူးသည့်အချစ်။

ဘာတဲ့...သူမကို သူ ချစ်မိသွားမှာစိုးလို့တဲ့လား။
 “အဟွန်း...ဟွန်း...ဟွန်း”
 အပြုံးလွန်လွန်က နှုတ်ခမ်းဖျားမှာ ခိုတွဲသွားသည်။ ဒါ
 ကိုယ့်ကိုယ်ကို နာကြည်း၍ ပြုံးလိုက်သည့် အပြုံးပဲလား။
 “ထပ်ပြောပါဦး အောင်ကျော်၊ တော်လေးဝနဲ့ ပတ်သက်
 ပြီး မင်း ငါ့ကို ဘာမေးလိုက်တယ်ဆိုတာ”
 “ငါမေးတာ ရှင်းပါတယ်၊ မင်း တော်လေးဝကို အခု
 ရှောင်နေတာဟာ သူ့ကို မင်း ချစ်မိသွားမှာစိုးလို့တော့ မဟုတ်ပါဘူး
 နော်”
 စောစောကထက်စာလျှင် ထိုစကားသံသည် သူ့နှုတ်
 မဆန်းတော့သလို။
 မကြည့်ပါဘူးဟု တင်းထားသည့်ကြားက သူ့အကြည့်
 တွေက သူမထံ အကြိမ်ကြိမ် ရောက်ရှိနေရသည်ကရော ဘာကြော
 လဲ။
 ကဲ...ဒီအဖြစ်က သူ့အတွက် ဘယ်လောက်များ စိတ်ထူ
 ဖို့ ကောင်းလိုက်ပါသည်လဲ။

ဝင်းပကြည်စင်နုထွေးနေသော သူမ၏အလှတွေသည်
 သူ့နှုတ်ကြားတွင် ထင်းခနဲရှိနေသည်။
 သိပ်ကိုလှပသည့် မျက်နှာဝလေးပါပဲ။ ရွှေအဆင်းလို ဝင်းပ
 သည် ဒီအလှတွေကို ပိုင်ဆိုင်ထားသည့် သူမသည် သူ့နှလုံးသား
 မိန်းကလေးဖြစ်နိုင်သည်တဲ့လား။
 ကျန်စစ် သူ့ကိုယ်သူ ပြန်မေးနေမိသည်။ ရင်မှာ သိမ့်ခနဲ
 သွေးသွားတာကလွဲလို့ အဖြေသည် သူ့အတွက် ချက်ချင်းရှိမလာ
 ခဲ။
 စီးကရက်တစ်လိပ်ကို မီးညှိရှိက်ဖွာရင်းက ကျန်စစ်
 ကို ခါယမ်းပစ်လိုက်သည်။
 “ဆောရီးပဲ အောင်ကျော်၊ ခုချိန်မှာ မင်းမေးခွန်းကို ငါ
 ဖြေနိုင်တဲ့အတွက်”
 “ကောင်းပြီလေ၊ တစ်ချိန်မှာတော့ ဒီမေးခွန်းနဲ့ ပတ်သက်
 ခင်းရင်ထဲ အဖြေရှိလာလိမ့်မယ်လို့ ငါယုံကြည်တယ်၊ မင်း
 သူ့စဉ်းစားပေါ့”
 သေချာစဉ်းစားပါတဲ့။

သူဘာကို သေချာစဉ်းစားရပါမည်လဲ။ ကျန်စစ် သူထိုက်
သူလည်း အံ့ဩနေသည်။ တော်လေးဝနှင့်ပတ်သက်ကာ သူ့ခံစား
တွေ ဒီလောက်ထိ ရှုပ်ထွေးရလိမ့်မည်ဟု သူမထင်ခဲ့ပါ။

တော်လေးဝဆိုသည့် သူမကို လူချင်းမမြင်ဘူးခင်ကတည်းက
က သာဒွန်းကျော်နှင့် ပတ်သက်ကာ သူမနာမည်ကို သိခဲ့ရသည့်

လူချင်းတွေပြီးတဲ့နောက်မှာလည်း သူမ၏အပြုအမူ
အတွက် စိတ်ထဲ တစ်စုံတစ်ရာ အလိုမကျဖြစ်နေတတ်သည်
လည်း ဘာကြောင့်လဲ သူမသိပါ။

ဒါကိုပင် အောင်ကျော်က သူ့အား ပြန်၍အဖြေထုတ်
နေခြင်းဖြစ်သည်။

သူမနှင့်ပတ်သက်သည့် အဖြေသည် ဘယ်လိုရှိမည်
ပေမယ့် သူ့ရင်အစုံသည်ကတော့ သူမကြောင့် လှုပ်ခါနေမည်

အခန်း (၇)

ဒီရက်တွေမှာ ကျန်စစ်သည် တော်လေးဝနှင့် ပတ်သက်
သူ့ကိုယ်သူ အကြိမ်ကြိမ် မေးခွန်းတွေပြန်၍ ထုတ်ခဲ့သလို
တိုင်ပိုင်းမှာလည်း သူမနှင့်သူ မတွေ့ဖြစ်ခဲ့ကြပါ။

ထွက်လာသည့် အဖြေသည် တိကျမှုမရှိသည့်တိုင်အောင်
အထက်က လွန်ခဲ့သည့် အမှားများအတွက်တော့ ကျန်စစ်သည်
တော်လေးဝကို တောင်းပန်ရန် စဉ်းစားထားပြီးဖြစ်သည်။

သူ့အမှားတွေအတွက် သူမကို တွေ့ဆုံပြီး တောင်းပန်ရန်
စဉ်းစားခဲ့ပေမယ့် တကယ်တမ်းမှာတော့ သူမကို သူ တွေ့ခွင့်
မရှိသော်လည်း သူ့အတွက် မထင်ထားသော တစ်နေ့မှာတော့

၁၁၆

သူမကို ကျန်စစ်သည် တွေခွင့်ရသည်။
 မှတ်မှတ်ရရ ထိုနေ့က အလုပ်ကိစ္စနှင့် ကျန်စစ် ပဲခူး
 ပြန်လာသောနေ့လည်း ဖြစ်သည်။
 အသွားတုန်းက ကြည်လင်နေသော ကောင်းကင်သည်
 အပြန်မှာတော့ ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး မိုးသားမိုးရိပ်တွေ
 မည်းမှောင်နေသည်။
 သူ သိလိုက်ပါပြီ။
 မိုးသည် သည်းသည်းထန်ထန်ရွာသွန်းတော့မည်ဆို
 မိုးကိုတော့ ကျန်စစ် ချစ်ပါသည်။
 မိုးရွာလျှင်လည်း ကျန်စစ် ပျော်၏။ မိုးဆိုတာက ကျ
 နှင့် မစိမ်းသည့်အရာ။
 စိတ်မှာ အလုပ်တွေနှင့် ဘယ်လောက်ပဲ ရှုပ်ထွေး
 စေ မိုးရွာလိုက်လို့ မိုးရေစက်လေးတွေကို သူမြင်တွေ့ခွင့်ရပြီး
 ဖြင့် ထိုခံစားမှုတွေသည် သူ့ကိုယ်ထဲက ချက်ချင်းပင် ပျောက်
 သွားရသလို မိုးသည် ထိုမျှအထိ သူ့စိတ်ကို စွမ်းဆောင်နိုင်ခဲ့
 မကြာပါ။ သူထင်ထားသည့်အတိုင်း မိုးက ကျ

ဖြစ်သည်။
 ကျန်စစ်မျက်နှာချောချောကြီးထက် အပြုံးတွေ ခိုတွဲသွား
 သည်။
 တစ်နေ့ကုန် အလုပ်ကိစ္စတွေနှင့် စိတ်မှာ နှမ်းနေသမျှ
 တော့ မိုးကိုမြင်၍ သူ့စိတ်မှာ လန်းသွားပြီ။
 ခပ်ဖွံ့ဖွံ့ကျနေသော မိုးသည် ခုတော့ ပို၍စိပ်လာရသလို
 တာ၏။ ကျန်စစ်ကားလေးမှာလည်း ရန်ကုန်အဝင်ကိုပင် အတော်
 သော်လည်းကောင်း။
 မကြာခင် အိမ်ကိုရောက်တော့မည်မို့ ခပ်ဖွံ့ဖွံ့နှင့် ခပ်စိပ်စိပ်
 ကျနေသည့် မိုးရေများကြားတွင် ကျန်စစ်သည် သူ့ကားကို ခပ်ဖြည်း
 ဖြည်းပဲ မောင်းလာခဲ့လိုက်သည်။
 မိုး၏အရသာကို သူ ခံစားချင်သေးသည်မဟုတ်ပါလား။
 မိုးရေစက်များကြားတွင် ဖြည်းဖြည်းနှင့် အရှိန်နှုန်းနှေးစွာ မောင်း
 သော သူ့ကားလေးက ရန်ကုန်လမ်းမကြီး၏ တစ်နေရာ
 ရောက်မှာတော့...
 ..ဟင်..

ကျန်စစ် သူ့မျက်ဝန်းတွေကိုပင် သူမယုံနိုင်အောင် ဖြစ် သွားသည်။

တော်လေးဝပါလား။

သူတွေ့လိုက်ရသည်က ဝါဖျော့ဖျော့ဝတ်စုံလေးနှင့် သူမ ကားဘေးတွင် စိတ်ရှုပ်သလို မျက်နှာလေးနှင့် ရုပ်နေပါသော တော်လေးဝ။

ဒီမျက်နှာနှင့် ဒီပုံစံကို သူ မမှတ်မိဘဲ မနေနိုင်ပါ။ သူမ ပုံစံလေးက စိတ်ရှုပ်စိတ်ညစ်နေသည့်အသွင် အထင်းသား ပေါ်လွင် နေသည်။

ဖြစ်ချင်တော့ ကားလမ်းပေါ်မှာကလည်း မောင်းလာသည့် သူ့ကားနှင့် ရပ်နေသော သူမကား နှစ်စီးထဲသာရှိသည်။

တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် ဒီလမ်းပေါ်မှာ ဒီနေ့မှ ကားသွား ကားလာတွေ ဘာကြောင့် နည်းနေမှန်းမသိ။

မိုးသည် စောစောကထက် ပို၍သည်းကာ မိုးခိပ်တွေသည် လည်း ပို၍မည်းမှောင်လာရသလို။

သူမကို ကြည့်ရသည်မှာ ကားတစ်စုံတစ်ခုဖြစ်၍ စိတ်ညစ်

စိတ်ရှုပ်ထွေးနေဟန်ပင်။ သူ့ကားကိုတွေ့တော့ သူမ ဝမ်းသာသွား နေသလို ရွှင်ပျသွားသော မျက်နှာလေးနှင့် သူ့ကားကို တားလာ သည်။

ကြည့်ရတာ သူမသည် သူ့ကားမှန်းလည်း သိပုံမရပါ။ ကျန်စစ် သူ့ကားကို လမ်းဘေးတစ်နေရာသို့ ဖြည်းညင်းစွာ ထိုးရပ် နိုင်သည်။

သည်နောက်မှာတော့ သူ့ခြေလှမ်းကွဲကြီးတွေက သူမရှိရာ သို့ လျှောက်လာသည်။

မျက်မှောင်ခပ်ပြေပြေ ကုတ်ကာ သူမထံလျှောက်လာနေ နင်းက ကျန်စစ် သူမကိုကြည့်ပြီး မချင့်မရဲလည်းဖြစ်နေသည်။

တော်လေးဝ ဒီအချိန်မှာ သူမတစ်ယောက်တည်း သယ်က ပြန်လာတာပါလိမ့်။

မိုးရေတွေနှင့် တွေ့ထိထားသောကြောင့် သူမအဝတ်အစား သွယ်လည်း စိုရွံ့နေရပြီ။ မိုးနှင့်အတူပါလာသည့် လေအရှိန် ကြောင့် တဖျပ်ဖျပ်လွင့်ဖျောသွားရသော လုံချည်အနားစကို တော်လေးဝသည် လက်နှင့်အသာဖိကာ မိုးရေထဲ သူမထံ ခပ်မတ်

မတ် လျှောက်လာနေသော ကျန်စစ်ကို ကြည့်လိုက်သည်။

ဘုရားရေ။

သူပါလား။

နှုတ်ခမ်းဖူးဖူးလေးတွေ ဖွင့်ဟသွားသည်အထိ တော်လှန်ရေးအဖွဲ့ဝင် အံ့ဩနေသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း ဝိုင်းစက်စက်မျက်ဝန်းထဲ သူ့ကို ကြည့်နေမိသလို ကျန်စစ်ကိုယ်တိုင်ကလည်း သူ့တည်တည်စူးစူး မျက်ဝန်းကြီးတွေနှင့် ကြည့်လျက်။

သူကြည့်နေစဉ်မှာပင် သူမ၏လှပသော မျက်နှာသည် အရောင်အမျိုးမျိုး ပြောင်းလဲသွားမှန်းလည်း ကျန်စစ် ထားလိုက်မိသည်။ မိုးရေထဲတွင် မျက်နှာချင်းဆိုင်အနေအထား တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ကြည့်နေရာမှ တော်လှန်ရေးအဖွဲ့ နှုတ်ခမ်းဖူးဖူးလေးကို ဖိကိုက်လျက် စိမ်းလဲ့နေသော မျက်ဝန်း တစ်ဖက်သို့ ချာခနဲလှည့်ထွက်သွားသည်။

သူမ၏အပြုအမူကြောင့် သူ့ရင်ထဲ အခံရခက်သွားသော ကြည့်စမ်း သူမ ဒါဘာလုပ်တာလဲ။ တကယ်ဆို သူမကို အကူပေးဖို့သာဖြစ်သည်။ ခုတော့ အကူအညီပေးမည့်သူ့ကို ကျွန်

သွားပုံက ကလေးတစ်ယောက်ဆိုပါက တုတ်နှင့်ရိုက်ပစ်ချင်စရာ။

မာနနှင့်အတူ ကျောခိုင်းသွားဖို့ စဉ်းစားပေမယ့် ဘာကြောင့်

အည်းမသိပါ။ သူ့ခြေလှမ်းတွေက နေရာမှရွေ့၍မရခဲ့။

တော်တော်လေး စိတ်ညစ်ရပါလား။ အကူအညီလိုသည့်

သူမကတောင် အကူအညီမတောင်းဘဲ နေနိုင်သေးလျှင် သူကရော သူမလို ဘာကြောင့် မနေနိုင်ရတာလဲ။

စိတ်ကိုတင်းကာ နေရာမှထွက်သွားဖို့ ဆုံးဖြတ်ပြီးမှ သူ

အကြည့်တွေက သူမထံ နောက်တစ်ကြိမ် ရောက်သွားပြန်၏။ သေတော့မှာပဲ။

သူ့အား ကျောပေးရပ်နေသည့် သူမ ခုထက်တိုင် ကား

ဘေးတွင် ဒီအတိုင်းရှိနေရဆဲ။

ကြည့်ရတာ သူ့အကူအညီကို မယူဘဲနှင့် သူမ ဒီအတိုင်း

နေတော့မည်ပုံ။ သူမ မာနကြီးတာကို သိပေမယ့် ဒီလောက်ထိ ခေါင်းမာလိမ့်မည်လို့ ကျန်စစ် ထင်မထားခဲ့ပါ။

သူ သက်ပြင်းချလိုက်၏။ သူမပုံစံက ဟိုတစ်နေ့က ကိစ္စ

အတွက် သူ့အပေါ် အစာကြော့ပုံမရပါ။

ခါတိုင်း သူ့ကိုမြင်လျှင် နွေးထွေးနေတတ်သည့် သူမ မျက်ဝန်းလေးတွေက ခုတော့ စိမ်းလဲ့နေရသည်ကိုလည်း ကျန်စစ် သတိထားမိသည်။

သူ့အပေါ် သိသာစွာပြောင်းလဲသွားသော တော်လေးဝမ်း အပြုအမူတွေကြောင့် ကျန်စစ်စိတ်မှာ တစ်မျိုးကြီးဖြစ်သွားသည်က အမှန်။

အရင်လိုဆိုပါက သူ့ကိုတွေ့လိုက်တာနှင့် မျက်နှာလှလှ လေး ဝင်းပသွားကာ မျက်လုံးလှလှလေးထက် ခင်မင်ရင်းနှီးဟန် တွေနှင့် နွေးထွေးခဲ့သော သူမသည် သူ့အပေါ် ယခုလို ခပ်စိမ်းစိမ်း ရှိနေပြန်တော့ ကျန်စစ်စိတ်မှာ မခံချင်သလို၊ မကျေနပ်သလိုနှင့် တစ်မျိုးကြီးရယ်သာ။

တကယ်တော့ ကျန်စစ်သည် သူ့အမှားများကို သူသိကာ သူမအား တောင်းပန်ရန်လည်း စဉ်းစားထားခဲ့ပါပြီ။

မိုးသည် ပို၍သည်းသည်းမည်းမည်း ရွာလာပြီမို့ ကျန်စစ် သူမကို တစ်ယောက်တည်း ဘယ်လိုမှ မထားရက်နိုင်တော့။

သူမ စိတ်ကောက်နေသည်ကိုသိသော ကျန်စစ်အနေနှင့်

သူနှင့်အပြိုင် စိတ်ဆိုးဖို့ဆိုတာကလည်း ယောက်ျားတစ်ယောက် နှင့် မဖြစ်နိုင်ပါ။

သူမ အကူအညီမတောင်းပေမယ့် ကျန်စစ် သူမကို အကူ အညီပေးရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

“ဒီမှာ တော်လေးဝ”

သူ့ခေါ်သံကို ကြားပေမယ့် သူမကတော့ သူ့ကို တစ်ချက် သေးမှ လှည့်မကြည့်ပါ။

အင်း... ဒီမိန်းမတော့ သူ တော်တော်လည်း စိတ်မရှည်ရ ပါလား။

အရင်ကစိတ်မျိုးနှင့်ဆိုပါက ကျန်စစ် သူမကို ဘာဖြစ်ဖြစ် ထားခဲ့မှာ သေချာပါသည်။ ခုတော့ သူ့စိတ်တွေက အရင်ကလို တောက်တော့။

ကျန်စစ်သည် သူ့စိတ်ကို အတတ်နိုင်ဆုံး ရှည်အောင်ထား လိုက်ပြီ။

“ခေါ်နေတာ လှည့်ကြည့်ပါဦး တော်လေးဝ”

ထိုအခါမှ သူမသည် မျက်တောင်ရှည်များကို ဝင့်ကာ

တင်းမာနေသော မျက်ဝန်းလှလှလေးနှင့် သူ့အား ဆတ်ခနဲကြည့်ရင်း

“ဘာကိစ္စရှိလို့ ကျွန်မကို ခေါ်တာလဲ”

ကျွတ်...ခက်နေပါလား။

သူမ၏ အထက်စီးဆန်သော အသံကြောင့် သူ ရုတ်တရက် ဒေါသဖြစ်သွားရကာ မျက်ခုံးထူထူကြီး တွန့်ကြုတ်သွား

“ဒီမှာ အဒေါ်ကြီး ကိစ္စရှိတာ ကျွန်တော်မဟုတ်ဘူး ခင်ဗျား၊ ခု ခင်ဗျား ဘာဖြစ်နေတာလဲ”

သူ့အမေးကို သူမ နှုတ်ခမ်းလှလှလေးနှင့် တစ်ချက်ကြည့်လိုက်ပြီးနောက် စိမ်းတောက်နေသော မျက်ဝန်းလေးနှင့် သူ့အကြည့်လာပြီး...

“ဆောရီးပဲ၊ ကျွန်မ ဘာဖြစ်ဖြစ် ရှင့်အကူအညီကိုပေးယူမှာမဟုတ်ဘူး ကျန်စစ်”

“ဘာကွ၊ ဪ အမိက ဒီလိုတောင်ဆုံးဖြတ်ပြီးပြီလို့ ဒါဆိုလည်း ပြီးတာပါပဲ၊ ကျွန်တော်က ကိုယ့်ရှေ့မှာ အမြင်မပေးလို့ လူတစ်ယောက်ကို ကူညီတဲ့သဘောနဲ့မေးတာ၊ အကူအညီ

ဆိုဘူးဆိုကော့လည်း သွားရုံပဲပေါ့”

ထင်ထားတာထက် ပိုကာ ပြတ်သားလွန်းနေသည့် စကား

အကြောင့် ကျန်စစ်ရင်ထဲ နင့်ခနဲ ဖြစ်သွားသည်။

သည်နောက် စိတ်တိုတိုနှင့် သူ့ကိုယ်ကြီးက သူမရှေ့က

တည်ထွက်ခဲ့သည်။

ရင်ထဲမှာတော့ ဒေါသတွေနှင့်။

တောက်...သူ့ကိုက မနေတတ်တာ။ တကယ်ဆို ဒီမိန်းမ

အပေါ် သူ့အမှားကို တောင်းပန်ရုံကလွဲပြီး တခြားစကားမဆိုသင့်ပါ။

ခုတော့ သူ့စေတနာတွေသည် အလကားဖြစ်သွား၏။

သူမ တုံ့ပြန်လိုက်ပုံက သူ့အတွက် ဘယ်လောက်ခံပြင်းစရာကောင်းဆိုက်သလဲ။

စောစောက စဲသလိုဖြစ်သွားသောမိုးက ခုတစ်ခါ ပြန်၍

ခေါခနဲ ရွာချလာပြန်၏။

ထိုခဏမှာပင် ကျန်စစ်သည် သူ့ကိုယ်သူ သတိမထား

လိုက်ခင် သူ့ရင်ထဲ တစ်စုံတစ်ရာအတွက် စိုးရိမ်သွားကာ ရှေ့သို့

လှမ်းနေသည့် ခြေလှမ်းတွေကလည်း သူမရှိရာနောက်သို့ အလိုလို ပြန်၍လှည့်မိလျက်သားဖြစ်သွားသည်။

“ကျွတ်... ဒီအမျိုးသမီးတော့ကွာ”

မချင့်မရဲနှင့် ခပ်ကွတ်ကွတ်ဆိုရင်း ယခုထက်တိုင် နေရာတွင် ကျောက်ရုပ်တစ်ရုပ်လို မလှုပ်မယှက်ရပ်နေသည့် တော်လေးအနားသို့ လူက လွှားခနဲ ရောက်ရှိသွားသည်။

ဦးနှောက်က သူမနှင့်ပတ်သက်နေလို့ အကြိမ်ကြိမ်သတ်ပေးနေပေမယ့် သူ့နှလုံးသားက ထိုအဖြစ်ကို ဘာကြောင့် လက်မခံရတာပါလိမ့်။ ကျန်စစ်ရင်ထဲ ရှုပ်ထွေးမှုသည် ပိုများလာပါပြီ။

ဒီမိန်းမနှင့်ပတ်သက်လာတိုင်း သူ့ရင်ထဲ ဒီလိုခံစားမှုတွေ ဘာကြောင့် အကြိမ်ကြိမ် ရောက်ရှိလာ၏။

ကျန်စစ် သူမ၏ မထီမဲ့မြင်မှုကို လျစ်လျူရှုလိုက်ရပါပြီ။

သည်တစ်ခါတော့ဖြင့် ကျန်စစ်သည် သူမကို ဘာမှမဆင်တော့။ သူမအနားရောက်တာနှင့် သူမကိုယ်လေးကို ကားထဲသို့ ဆွဲသွင်းလိုက်ပြီး တံခါးဂျိမ်းခနဲ ပိတ်ပစ်လိုက်သည်။

သူကတော့ ကားစက်ခေါင်းကိုဖြင့်လျှက် လိုအပ်တာတွေ

ပြင်လိုက်၏။

အားလုံး ပြီးစီးသွားသည်နှင့်...

“ဒီမှာအဒေါ်ကြီး ကားစက်ကိုလည်း နှိုးကြည့်လိုက်ဦး”

မိုးထဲလေထဲမှာ ကျန်စစ် အော်ပြောနေပေမယ့် တော်လေးဆိုသည့် သူမကတော့ မလှုပ်ပါ။

သူတစ်ကိုယ်လုံးကတော့ မိုးရေတွေဖြင့် ရွဲရွဲစိုနေပြီ။

ဒီနဲ့တောင် သူမကတော့ ဂျစ်ကန်ကန်လုပ်နေဆဲ။

ခေါင်းမာလွန်းသည့် သူမ၏လုပ်ရပ်တွေကြောင့် ကျန်စစ် စိတ်တိုသွားသည်။

ဒီမိန်းကလေး သူ့စေတနာတွေကို နည်းနည်းလေးမှ နားမထည်ပါလား။ သူ့ရင်ထဲက ဒေါသတွေကို မျိုသိပ်လိုက်၏။

သူမလုပ်နေပုံက မိုးရေထဲမှာ ကြာလျှင် သူရော သူမပါ နှစ်ယောက်လုံး အအေးမိကာ သေသွားနိုင်သည်။

ဟာကွာ...တောက်။

မိုးရေထဲတွင် ကျန်စစ်မှာ စိတ်မရှည်တော့သည့်အဆုံး အားတံခါးကို ဆွဲဖွင့်ကာ သူမကိုယ်လေးကို တွန်းတိုက်လျက်

ကားမောင်းသူနေရာ ဝင်ထိုင်ပြီး ကားစက်ကို နှိုးကြည့်လိုက်သည်။

ကားသည် အလွယ်တကူပင် နှိုးသွားပြီ။

“ဒီမှာ မင်းကား မောင်းလို့ရသွားပြီ”

ပြောပြီး ကျန်စစ် ကားပေါ်မှဆင်းရန် ပြင်လိုက်သည်။

“နေဦး”

သူမထံမှ စကားသံကြောင့် ကျန်စစ် မျက်မှောင်ကြွတ် သွားရကာ ဘာလဲဆိုသောအကြည့်နှင့် သူမကို ကြည့်လိုက်သည်။

သူမကလည်း မျက်ဝန်းစူးစူးလေးနှင့် သူ့ကိုကြည့်လာကာ

“ဒီအတွက် ရှင့်ကို ကျေးဇူးတင်မှာမဟုတ်ဘူး”

“ဘာပြောတယ်”

“ကားပြင်ခအတွက် ရှင့်ကို ဘယ်လောက်ပေးရမလဲ”

“ဘာ”

ရှုတ်ခြည်းတော့ သူ့ရင်ကို လက်သည်းကြမ်းကြမ်းကြီးနှင့် အကုပ်ခဲလိုက်ရသလို စပ်ဖျင်းဖျင်းနှင့် နာကျင်သွားသည်။

တော်လေးဝ ဒီအမျိုးသမီးဟာ ယောက်ျားတစ်ယောက်နဲ့

မာနကို ဘယ်လိုနင်းခြေရမယ်ဆိုတဲ့နည်းလမ်းတွေ တော်တော်သိနေ

တာပဲ။

သူ အံ့ကို တင်းခနဲကြိတ်ပစ်လိုက်ပြီးနောက် သူမမျက်နှာ

ပေါ်မှ နူးခနဲ စိုက်ကြည့်လိုက်ပြီး

“ပြန်ပြောစမ်း၊ စောစောက မင်းဘာစကားပြောလိုက်

တယ်ဆိုတာ”

တော်လေးဝမှာ မဲ့ပြုံးလေးတစ်ချက် ပြုံးလိုက်ပြီး...

“ကျွန်မပြောတာ ရှင် မကြားလိုက်ဘူးနဲ့တူတယ်၊

အပြင်ခ ဘယ်လောက်ပေးရမလဲမေးတာ”

“ဘာပြောတယ်၊ ကားပြင်ခ ဟုတ်လား၊ အဟွန်း

ဘာပဲ၊ ပြီးလေ ကျုပ်တောင်းမယ့် ကားပြင်ခကတော့ ဟောဒီလို

ပြောကြေးပဲ”

“အို”

ရုတ်တရက် သူမ အသက်ရှူတွေ မှားယွင်းသွားသည်။

သူ့မျက်နှာ သူမတစ်ကိုယ်လုံးသည်လည်း ကျန်စစ်၏ ကျယ်ပြန့်သော

အပြင်ခ ကျယ်ကြီးထဲသို့ ထွေးခနဲ ရောက်ရှိသွားသည်။

မိုးရေတိုဖြင့် စိုရွှေနေသော သူမကိုယ်လေးက ကျန်စစ်ရင်ခွင်

ကျယ်ကြီးထဲတွင် နွေးထွေးသွားသည်။

မထင်မှတ်တဲ့ အတွေ့အထိတွေ့ကြောင့် တော်တော် အာခေါင်တွေ တဖြည်းဖြည်း ခြောက်ကပ်လာသည်။

ယောက်ျားတစ်ယောက်ရဲ့ စေတနာကို လျစ်လျူရှုခဲ့ပြီး သူမ မှားခဲ့ပြီနဲ့တူပါရဲ့။

ဒီလိုတွေးလိုက်ရုံနှင့် ဧည့်ခံပွဲတွင် သူမအား မသိသဘောင် ရှောင်လွှဲသွားသည့် သူပုံရိပ်က မျက်ဝန်းထဲပေါ်လာပြန်အို... သွားစမ်းပါ။

ဒီလူတစ်ယောက်ရဲ့စေတနာဆိုတာ ဘာလဲ။ ကိုယ့်အပူကြောင့် တစ်ဖက်မိန်းကလေး အရှက်ရသွားစေမည့် စေတနာလား။

တွေးရင်း ရင်မှာ နာကျင်လာ၏။

နာကျင်မှုတွေနှင့်အတူ တော်လေးဝသည် သူမနှုတ်ပေါ် ကျရောက်နေသည့် သူ့အနမ်းတွေကို ခေါင်းလေးခါသလျက် ရှောင်လွှဲပစ်လိုက်သည်။

ကျွန်စစ်ကိုယ်တိုင်ကလည်း အစကတော့ သူ့စေတနာကို

အင်ကားရပါမလားဆိုသည့် မခံချင်စိတ်၊ ဒေါသစိတ်တွေနှင့် သူမကို သဘာပေးချင်ရုံသက်သက် စိတ်ထင်တိုင်း လုပ်လိုက်မိတာဖြစ်ပေမယ့် တကယ်တမ်းမှာတော့ နူးညံ့အိထွေးသော သူမ၏ အတွေ့အကြုံနွေးနွေးများအောက်တွင် သူ့စိတ်တွေ ဘယ်လိုလွတ်ထွက်သွားသည်လဲ။

သူသိလိုက်ချိန်မှာတော့ တော်လေးဝတစ်ကိုယ်လုံး သူ့ရင်ခွင်ထဲ ရောက်နေရုံမက သူထံမှ နူးညံ့မွတ်သိပ်သော အနမ်းတွေကလည်း သူမမျက်နှာလေးအနံ့ ကျရောက်နေတော့သည်။

ထိုစဉ် စိုစွတ်သော အတွေ့အထိတစ်ခုက သူ့မျက်နှာပြင်နှင့် ထိတွေ့မိရာ...

ဟင်...သူမ မျက်ရည်တွေပါလား။

သည်တော့မှ ကျွန်စစ် သူ့ကိုယ်သူ ပြန်၍ သတိထားမိသွားတာ သူမကိုယ်လေးကို သူ့ရင်ခွင်ထဲက အသာဖယ်ထုတ်လိုက်သည်။

ဒီနောက် မျက်ရည်တွေနှင့် သိပ်လှနေသော သူမ မျက်နှာကို စူးစူးစိုက်စိုက် ကြည့်ပြီးနောက်

www.burmeseclassic.com

“ဒါ မင်းအတွက် သင်ခန်းစာတစ်ခုလို့ပဲ မှတ်လိုက်တော်လေးဝ၊ နောက်ဆို ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို ဘာအတွက်မှ မင်း အကြောင်းမဲ့ မစော်ကားမိစေနဲ့”

ပြောပြီးသည်နှင့် ကျန်စစ် သူမကားပေါ်မှ ဆင်းသည်။ အပြင်တွင် မိုးတွေ သည်းသည်းမည်းမည်း ရွာနေပေမယ့် ကျန်စစ်ရင်ထဲမှာတော့ ထိုမိုးနှင့်အတူ မအေးမြနိုင်ပါ။

သူ့နားထဲတွင် ရှိုက်သံတိုးတိုးလေးနှင့်အတူ ယခုထက်တိုင် သူ့သတိရနေမိသည့် အတွေ့အထိများ။

ဟား...တော်လေးဝ။

မင်း ငါ့ကို ဒီနည်းနဲ့ ဖြားယောင်းဖို့ ကြိုးစားနေတာလား သွားစမ်းပါကွာ ငါ့ မင်းကို အလိုမရှိဘူး။ မုန်းတယ်ဟုတ်စကားကို ရင်မှာ အခါခါဆိုမိရင်း ကားကို ခပ်ကြမ်းကြမ်း ထွက်ခွဲလိုက်ပါတော့သည်။

အခန်း (၈)

ဒီမိန်းမတစ်ယောက်ကို မုန်းပါသည်။ ယောက်ျားတွေ သည်းခွဲသူအဖြစ်နဲ့ ကြည့်လို့မရပါဟုဆိုထားသည့် ကြားကပင် သူ့ရင်ထဲ သူမနှင့်ပတ်သက်သည့် မိုးတစ်နေ့ကိုလည်း ကျန်စစ်သည် မေ့လို့မရခဲ့ပါ။

ထိုနေ့က အဖြစ်တွေက သူ့ရင်ထဲ ပြန်တွေးလိုက်တိုင်း အထိုလို နွေးထွေးလာကာ ရင်ခုန်သံတွေကလည်း အရမ်းမြန်ချင်သလိုပင် ဖြစ်သည်။

သေချာပါသည်။ ထိုမိုးတစ်နေ့သည် သူ့ဘဝအတွက် အတွေ့အထိ မမေ့နိုင်စရာ နေ့တစ်နေ့ဆိုတာ။

မျက်ရည်တွေနှင့် စိုရွဲနေသည့် သူမမျက်နှာလေးက ကျန်စစ် မျက်ဝန်းထဲက မထွက်။

ဒါ သူ့အတွက် ဘယ်လောက်များ ထူးဆန်းလိုက်ပါသည် လဲ။

သူကြားရသမျှ ယောက်ျားတွေနှင့် ပတ်သက်လို့ အင်တန်မှ အသည်းမာပါသည်ဆိုသော သူမသည် သူ့ကြောင့် မျက်ရည် ကျရသည်တုံ။

တကယ်ဆို သူ့အနမ်းတွေကြောင့် သူမ၏ တုံ့ပြန်မှုသည် မျက်ရည်တော့ဖြင့် မဖြစ်သင့်ပါ။

သူမဘက်က နာနာကြည်းကြည်းနှင့် သူ့အား တစ်ခုခု တုံ့ပြန်လိုက်ပါက ကျန်စစ်သည် သူမအတွက် ဒီလောက်လည်း ခံစားနေရလိမ့်မည်မဟုတ်။

ယခုတော့ သူ့နှလုံးသားကို ထိမှန်စေသည့် မျက်ရည်စက် များ။ ဒီမျက်ရည်တွေက သူ့ရင်ကို နာကျင်စေရပြီမဟုတ်ပါလား တော်လေးဝရယ်။

မင်းရဲ့မျက်ရည်စက်တွေဟာ ကိုယ့်ရင်ကို မီးလိုပူလောင်

အတယ်ဗျာ။

သူမနှင့်ပတ်သက်ပြီး ကျန်စစ်အတွက် အမှားတွေ ဆင့်ကဲ

ရလေပြီ။

သည်အတွက် ကျန်စစ်သည် သူ့ကိုယ်သူ အပြစ်ရှိသူ မဟုတ်လို့ ခံယူနေမိသည်။

ကျန်စစ်တစ်ယောက် ထူးထူးခြားခြားဆိုသလို ဒီရက်တွေ

ကတည်းက တော်လေးဝကို ရင်မှာ ပြင်းပြင်းထန်ထန် သတိရနေသည်။

ဒီအတွက် ကျန်စစ် သူ့ကိုယ်သူလည်း အံ့သြနေရသည်။

တကယ်ဆို သူ့အနေနှင့် သူမကို ဘာအတွက်နှင့်မှ သတိရနေဖို့

မလိုပါ။

တော်လေးဝဆိုတာ ကျန်စစ်နှင့် ဘာမှမဆိုင်သလို သူနှင့်

ပတ်သက်မှုရှိသည့် မိန်းကလေးလည်းမဟုတ်။

ပို၍ဆိုးသည်က တော်လေးဝဆိုတာ ယောက်ျားတွေ

ကဲ့သို့ပင် သူ့ မိန်းမတစ်ယောက်အနေနှင့် သူ ကြည့်၍မရခဲ့

ဘဲ မိန်းကလေး။

ဒါနဲ့တောင် သူ ဒီမိန်းကလေးကို ဘာကြောင့် ရင်မှာ

သတိရနေမိသလဲ။

အောင်ကျော်ကတော့ သူ့အဖြစ်ကို မသိစွာဘဲ...

“ဘယ်လိုလဲ ကျန်စစ်၊ မင်းနဲ့တော်လေးဝ တွေသေးလား”

ငါကြားရသလောက်ကတော့ ခုတလောမှာ တော်လေးဝရဲ့ပုံစံတွေ အရမ်းပြောင်းလဲနေတယ်လို့ ကြားတယ်”

ထိုစကားကြောင့် ကျန်စစ်ရင်မှာ အနည်းငယ် လှုပ်ခတ်သွားသည်။

“ပြောပါဦး တော်လေးဝ ဘာတွေပုံစံပြောင်းနေလဲဆိုတာ”

အရင်လိုဆိုပါက သူ့မဘာသာ ပုံစံပြောင်းတာ သူ့ဘာဆိုင်လို့လဲဟု အောင်ကျော်ကို ပြန်ပြောမိမှာဖြစ်ပေမယ့် ခုတော့ ကျန်စစ်သည် ထိုစကားကို မဆိုနိုင်တော့ပါ။

သူ့ရင်ထဲ တစ်စတစ်စ တိုးဝင်လာရသော တော်လေးဝဆိုသည့် မိန်းကလေး၏ စိုးမိုးနိုင်မှုတွေကိုသာ ကျန်စစ် အံ့ဩနေသည်။

“ဒီလိုကွ ကျန်စစ်ရ၊ ငါကြားရတာကတော့ တော်လေးဝ

ခုတလော ဘယ်ယောက်ျားနဲ့မှ မတွဲဘဲ ငြိမ်နေတယ်လို့ ကြားတယ်။ ကြည့်ရတာတော့ တော်လေးဝ အဲဒီလိုပုံစံပြောင်းတာက မင်းကြောင့်ပဲ ဖြစ်ရမယ်လို့ ငါထင်တယ်”

သူ့မျက်နှာ ဆေးနီဖြန်းသလို နီရဲသွားမှာကတော့ သေချာပေါက်ပါသည်။ တကယ်တော့ အောင်ကျော်သည် သူမနှင့်သူ တွေ့ဆုံနေရသည့် မိုးတစ်နေ့ကို သိနေသူမဟုတ်ပါ။

ဘာမှမဖြစ်သလို သူ ပခုံးတစ်ချက် တွန့်လိုက်ပြီး...

“အဟွန်း...ဒါကတော့ကွာ သူ စိတ်ဝင်စားလို့ရမယ့်လူတွေသေးလို့ ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်”

“ဒါတော့ မသိဘူးကွ၊ ဒါပေမယ့် တော်လေးဝကို ချစ်ပါစေ၊ ကြိုက်ပါရစေဆိုတဲ့ ကောင်တွေကတော့ သူ့နားမှာ အများကြီးပဲ၊ ဒါတွေကို တော်လေးဝကလည်း တစ်ချက်မှ လှည့်မကြည့်ဘူးကွ၊ အဲဒါ ဘာကြောင့်လို့ မင်းထင်လဲ ကျန်စစ်”

သူ မသိသလို သိလည်းမသိချင်ပါ။ သူမယောက်ျားတွေနှင့် ပတ်သက်ခဲ့ပါလားဆိုသော အသိဝင်လာတိုင်း သူ့ရင်မှာ အထွတ်သွားရမြဲဆိုတာတော့ သူ အောင်ကျော်ကို မပြောဖြစ်ပါ။

တိတ်ဆိတ်နေသည့် ကျန်စစ်ကို အောင်ကျော်သည် တစ်ချက်ကြည့်ပြီး...

“ငါ့အထင် ပြောရရင်တော့ တော်လေးဝ တည်ငြိမ်သွားတာဟာ သူတကယ်ချစ်ရမယ့်သူကို တွေ့သွားလို့ပဲဖြစ်ရမယ်” သူမရင်ထဲ တကယ်ချစ်ရမယ့်လူ။ ဒီလူဟာ ဘယ်သူ ဖြစ်မှာပါလိမ့်။ အောင်ကျော်ပြောသလို သူမတကယ်ပဲ ချစ်ရမယ့်သူ တွေ့သွားပြီလား။

ကျန်စစ်ရင်ထဲ တစ်စုံတစ်ရာကို စိုးရိမ်လာရသည်။ ကျန်စစ် သူ့ကိုယ်သူလည်း အားမရနိုင်တော့။

တော်လေးဝနှင့်ပတ်သက်ပြီး သူ့ဘာတွေဖြစ်နေတာလဲ။ တဖြည်းဖြည်းနှင့် အဖြေသည် သူ့ရင်ထဲ တိကျမှုတွေ ရှိလာသလို။ သူ တော်လေးဝကိုများ ချစ်နေမိပြီလား။

ဟင်။

အတွေးနှင့်ပင် သူ့ကိုယ်ထဲ အင်အားတွေဆုံးရှုံးသွားရ သလို။ ဘုရား...ဘုရား သူ တကယ်ပဲ တော်လေးဝကို ချစ်နေမိ လား။

မွန်းကြပ်လာသည့် စိတ်အတွေးတို့ မခံစားနိုင်သည့်အဆုံး သူ့စစ်သည် အောင်ကျော်ကို နှုတ်ဆက်ကာ ထွက်လာခဲ့သည်။

သူဦးတည်ရာတွေသည် ရည်ရွယ်ချက်မရှိသလို သူမ သူ့ကို တကယ်ပဲ စိုးမိုးနေပြီလား။ ကိုယ့်အနေနှင့် သူ့အပေါ် ကြည့် မှုမရပါ။ မုန်းပါသည်ဆိုတဲ့ကြားက ဒီမိန်းကလေးကို သူ ချစ်မိ သွားသည်ကလည်း နှလုံးသား၏ ခံစားမှုကို သူ မလွန်ဆန်နိုင်၍ဆို သွား သေချာသည်။

စိတ်နှင့်ကိုယ် မကပ်သလို ရည်ရွယ်ချက်မဲ့စွာ ကားကို ခုတ်လှမ်းလာခဲ့သော ကျန်စစ် တစ်နေရာအရောက်မှာတော့...

“ဟင်”

ခနဲတည်သော ကျန်စစ်၏ မျက်နှာကြီးသည် ချက်ချင်းပင် အညိုမကျမှုတွေနှင့် မှန်တင်းခက်ထန်သွားသည်။

ကြည့်စမ်း သူ့မှာတော့ အောင်ကျော်စကားကို ယုံကာ မပြောင်းလဲသွားပြီလို့ ထင်ထားခဲ့ရသမျှ ခုတော့ သူမ အရင် တိုင်း ဘာမှမပြောင်းလဲပါလား။

အမျိုးသားတစ်ယောက်နှင့်အတူ အပြုံးလှလှလေးနှင့်

ကားပေါ်မှဆင်းလာသော တော်လေးဝ။ ကျန်စစ် ထိုမြင်ကွင်းကို
ကြည့်ပြီး မျက်ခုံးတွန့်လိုက်၏။

သွားစမ်းကွာ။

အလကားမိန်းမ။ သူ့မှာတော့ သူမ တကယ်ပြောင်းလဲ
သွားပြီအထင်နှင့် စိတ်မှာ ကျိတ်၍ ဝမ်းသာခဲ့ရသမျှ ခု အလကား
ဖြစ်ရပြီ။

သူကြည့်နေဆဲ သူတို့နှစ်ယောက်သည် ဆိုင်ထဲသို့ဝင်သွား
သည်။ သူ ကားကိုရပ်ကာ လိုက်ဝင်ရန် ကြိုလိုက်သေးပေမယ့်
တကယ်တမ်းမှာတော့ သူ စိတ်ထင်တိုင်း မဝင်ဖြစ်ခဲ့ပါ။

ရင်မှာ သဝန်တို့ မနာလိုမှုတွေနှင့် အံ့ကိုတင်းတင်းကြိတ်
ရင်းက သူ့ရင်ထဲတွင် မရှင်းလင်းသည့် ကိစ္စတစ်ခုကို ရှင်းလင်း
အတွက် သူမနှင့်တွေ့ဆုံရန် သူဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

အချိန်တွေသည် သူ့အတွက် တဖြည်းဖြည်း ကုန်ဆုံးသွား
ပြီး သူစောင့်မျှော်နေသည့်အတိုင်း တော်လေးဝ ကားလေးသည်
သူမခြံထဲသို့ မောင်းဝင်လာခဲ့သည်။

သူမကားနောက်မှ ကျန်စစ်ကား ပါလာသည်။

တော်လေးဝ သတိမထားမိပါ။

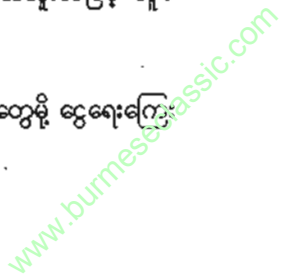
ပေါ်တီကိုအောက်တွင် သူမကားလေး ထိုးရပ်သွားပြီး
တိုက်ထဲသို့ တော်လေးဝ ဝင်ခဲ့လိုက်သည်အထိ ကျန်စစ် သူမ
နောက်နား ပါလာသည်ကို သူမ မသိသေး။

တော်လေးဝတွင် မိဘနှစ်ပါးမရှိတော့ပါ။ သူမငယ်ငယ်
လေးကတည်းက မိဘနှစ်ပါးလုံး ဆုံးပါးသွားခဲ့သည်မို့ တော်လေးဝ
သည် ဆွေမျိုးနီးစပ်တော်သည့် အဒေါ်ကြီးတစ်ယောက်နှင့် ကြီးပြင်း
ခဲ့သလို သူမဘဝတစ်လျှောက်လုံးသည်လည်း ထိုအဒေါ်ကြီးနှင့်သာ
အတူရှိခဲ့သည်။

ဒါကြောင့်မို့ သူမဘဝတွင် သူမအား ပြုပြင်ပြောဆို
သောကြောင်းမှန်ကို လျှောက်နိုင်ရန် သူမအနားတွင် အနီးကပ်သွန်
သင်ပေးမယ့်သူသည်လည်း မရှိခဲ့ပါ။

မိဘနှစ်ပါး၏ မေတ္တာကို ငယ်စဉ်ကတည်းက ဆုံးရှုံးခဲ့ရ
သော သူမ၏အတွေးတွေသည် တစ်ခါတစ်ရံ အထူးသဖြင့် သူမ
နှစ်ရေးကိစ္စတွေသည် လွဲမှားနေသည်။

ပစ္စည်းဥစ္စာချမ်းသာပြည့်စုံသော မိဘတွေမို့ ငွေရေးကြေး

ရေးက သူမတစ်သက်စာ မဖူလုံရပေမယ့် မေတ္တာတရားကတော့
ခေါင်းပါး၏။

ဒါကြောင့်မို့ မေတ္တာငတ်ခဲ့သော သူမသည် လောကကြီး
ကို အရွံ့တိုက်ကာ မေတ္တာရှာခဲ့ပါသည်ဆိုသော အောင်ကျော်ထံ
သူမနှင့်ပတ်သက်သမျှ အကြောင်းများကိုလည်း ကျန်စစ် သိသ
သလောက် သိခဲ့ပြီးပြီဖြစ်သည်။

ကျန်စစ် ဒါတွေကို သိပြီးကတည်းက သူမအပေါ် တစ်
တစ်ရာ နားလည်သလို ရှိခဲ့ကာ သူမအပေါ် တချို့ကိစ္စတွေ
လည်း သူနားလည်ခွင့်လွှတ်နိုင်ခဲ့ပြီးပါပြီ။

ခုကိစ္စက သူနှင့်သူမ နှစ်ဦးတည်းသာဆိုင်သည့်ကိစ္စ
အရိုးရှင်းဆုံး ဝန်ခံရလျှင် ကျန်စစ်အတွက် နှလုံးသားကိစ္စဆိုတာ
ပို၍မှန်ပေလိမ့်မည်။

ဘဝတွင် အချစ်ဆိုတာကို တစ်ခါမှ မကြုံဖူးသော
ကျန်စစ်။ မိန်းမတစ်ယောက်အပေါ်တွင် သူ ဒီလောက်ထိ နှစ်
သည်းသည်း ချစ်သွားလိမ့်မည်ဟု ထင်မထားခဲ့သော ကျန်စစ်
တကယ်တမ်း ချစ်မိတော့လည်း နှလုံးသားတွင် အရောင်စွန်း

ခဲ့ဖူးသည် မိန်းကလေးကိုမှ သွားပြီးချစ်မိနေသည်။

ဒီအဖြစ်က အဖြူရောင် သူ့ဘဝအတွက် ခါးသီးဖွယ်ရာ
ဆိုပေမယ့်လည်း သူ့နှလုံးသားအတွက်ကတော့ အချစ်တွေနှင့် ချိုမြိန်
ဖွယ်ရာဖြစ်နေပြီ။

အပေါ်ထပ် သူမအခန်းဆီ တက်သွားသည်အထိ ကျန်စစ်
သည် ပါလာ၏။

သူကံကောင်းသည်က ယခုချိန်ထိ သူ့အား ဘယ်သူမှ
သတိမထားမိခြင်းပင်။

ယုတ်စွအဆုံး တော်လေးဝ သူမနောက် ကျန်စစ် ပါလာ
သည်ကို သတိမထားမိခဲ့ပါ။

တော်လေးဝမှာ ကိုယ့်အတွေးနှင့်ကိုယ် အခန်းတံခါးကို
ဖွင့်ကာ ဝင်ပြီးနောက် ပြန်ပိတ်မည်အလုပ်...

“အမေ...အို”

ရွှေရင်မို့မို့ပေါ် လက်လေးဖိဘင်မိသွားရသည်အထိ
တော်လေးဝမှာ ကျန်စစ်ကို တွေ့လိုက်ရသဖြင့် လန့်သွားသည်။

“ဟင်...ရှင်...ရှင် ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ဒီကိုရောက်”

“အို”

တော်လေးဝမှာ စကားဆုံးအောင်ပင် မပြောလိုက်ရင်
အခန်းတံခါးကို ကျောနှင့်ကပ်ကာ သူမအား တစ်ခါမှ မမြင်ဖူး
လို စူးစူးရှရှ မျက်ဝန်းကြီးနှင့် စိုက်ကြည့်နေသဖြင့် တော်လေးဝမှာ
သူ့အကြည့်များအောက်တွင် လန့်သွားသည်။

ထို့နောက် ထိတ်လန့်သော အကြည့်တွေနှင့်ပင်

“ကျန်စစ်...ရှင် ဘယ်လိုရောက်”

“အဟွန်း...ဟွန်း ဘာလဲ အခုလိုတွေ့လိုက်လို့ မင်း

အံ့ဩသွားတာလား တော်လေးဝ”

သူ မှဲပြီးနှင့်ပင် မေးလိုက်၏။ တော်လေးဝမှာ ဘာစကား

မှ မဖြေ။ သူ့ကိုကြည့်နေတော့

“ဒီနေ့ မင်းတော်တော်ပျော်ခဲ့ရဲ့လား တော်လေးဝ”

“ဟင်”

တော်လေးဝမှာ လှပသော မျက်ခုံးလေး ပင့်တက်သွား

သည်။ သူ့ဘာပြောနေတာပါလိမ့်။

ဖြူဝင်းသော အသားပေါ်တွင် နို့စိမ်းရောင်ဝတ်စုံလေး

...ပေါ် ကပိုကရိုဝဲကျနေသော ဆံနွယ်လေးတွေဖြင့် အရမ်းကို
...လွန်းနေသော တော်လေးဝ၏ အလှများကိုကြည့်ပြီး ကျန်စစ်
...ထဲ သဝန်တိုစိတ်တွေ လွန်ကဲနေသည်။

ဒီအလှတွေက သူမဟုတ်တဲ့ တခြားယောက်ျားအတွက်
...လား။ ခံစားချက်တွေ ရင်မှာ ပြင်းထန်သွားသည်။

တကယ်ဆို သူသည် သူမအတွက် ဒီလောက်ထိ ခံစားဖို့
...ဘာပဲ။ တော်လေးဝဆိုတာ အစကတည်းက ဘယ်လိုမိန်းက
...လဲဆိုတာ သူသိနေရက်နှင့် ဘာကြောင့် သူ ဒီလောက်ခံစား
...ရသည်လဲ။

ကျန်စစ်၏အကြည့်နှင့် ခနဲတုတ်တုတ်စကားတွေကြောင့်
...တော်လေးဝမျက်နှာလေး ရဲတောက်သွား၏။

“ရှင့်စကားတွေက ကျွန်မကိုယ်ရေးကိုယ်တာ ကိစ္စကို
...စွက်နေသလိုပဲ ကျန်စစ်၊ ဒါ ရှင်နဲ့မဆိုင်ဘူးထင်တယ်”

“အဟွန်း...ဟွန်း...ဟွန်း အဲဒီစကားက ကျွန်တော့်
...အတွက် အရင်တုန်းက ဟုတ်ချင်ဟုတ်လိမ့်မယ် တော်လေးဝ၊
...အဖေ့ ခု မင်းသိထားရမှာက ကျန်စစ်ဆိုတာ အရင်တုန်းက

မင်းသိထားခဲ့တဲ့ ကျွန်စစ် မဟုတ်တော့ဘူးဆိုတာပဲ”

ဗုဒ္ဓေါရေ။

ဒီနေ့ ကျွန်စစ်ရဲ့အပြုအမူနဲ့ စကားတွေက တော်တော် အတွက် အဆန်းတွေချည်းဖြစ်နေ၏။ သူ့ဘာရည်ရွယ်ချက်က သူမကို ဒီစကားတွေ ပြောနေတာပါလိမ့်။

“ပြောစမ်းပါ၊ မင်း ကျွန်တော်လာတဲ့အကြောင်း သိချင်နေတယ်ဆိုတာ၊ အဟွန်း ရှင်းပါတယ်၊ မင်း ယောက်ျားနဲ့ ကြည့်နူးနေတာကို ကျွန်တော် ဒီထက်ပိုပြီး မကြည့်နိုင်တော့ပဲ”

“ဟင်...ဘာပြောလိုက်တယ်၊ ရှင် ရှင် အဲဒါ ကျွန်တော်ကားဦး”

နာကျင်သွားရသည့် ပါးပြင်၏ အတွေ့အထိကို ကျွန်စစ် ဂရုမစိုက်နိုင်ပါ။ သူ့ရင်ထဲတွင် သူမနှင့်ပတ်သက်သည့် မီးတောင်တစ်ခု ပေါက်ကွဲနေရပြီကိုလည်း သူ့ကိုယ်သူ့ဘာမှ မသိရဘဲ

သူ့လက်တွေက တော်လေးဝ၏ ပခုံးကို တင်းခနဲချုပ်လျက်။ ကျွန်စစ်သည် တော်လေးဝနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်လိုက်

“ဘာလဲ...အမှန်တွေပြောတော့ မင်းနာတယ်ပေါ့ ဟုတ်တယ်၊ အဟွန်း...ဟွန်း...ဟွန်း ကျွန်တော့်ကိုယ်ကျွန်တော်ပဲ အံ့ဩတယ် တော်လေးဝ၊ အဖြူရောင်ကို နှစ်သက်တန်ဖိုးထားတဲ့ ကျွန်တော်ဟာ ဘာကြောင့်များ အရောင်အစွန်းတွေ ထင်းနေတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ကို ချစ်မိသွားရတာလဲဆိုတာ”

သူ့စကားတွေက နောင်တရ ကြေကွဲသလိုလို။ သူ့ဘာကို ပြောချင်နေတာပါလိမ့်။

“ကျွန်တော် မညာချင်တော့ဘူး တော်လေးဝ၊ တော်လေးဝကို ကျွန်တော် ချစ်တယ်”

ဘုရားရေ။

“အို”

အရိပ်ပြလျှင် အကောင်ထင်ရပေမယ့် ခုတော့ သူမ အကောင်ပြမှပင် လုံးဝသိရတော့သည်။

တွေ့စကနေ ယခုချိန်ထိ တစ်ချိန်လုံး ရန်လိုပြီး မကျေမနပ်ဖြစ်နေတာ ဘာကြောင့်မှန်း သူမ မသိခဲ့သမျှ ခုတော့ တော်လေးဝ လည်းလိုက်ပါပြီ။

သူမ ဘယ်လိုမှ မထင်ထားသည့်အဖြစ်။ သူ သူမ
ချစ်နေသည်တဲ့လား။

ဒါပေမယ့် ဒီလူတစ်ယောက်ဆိုတာက သူမမာန
အကြိမ်ကြိမ်စော်ကားထားသည့်သူ။

တော်လေးဝ သူ့မျက်နှာကို ခပ်စူးစူးလေး စိုက်ကြည့်
ကာ...

“နောက်ဆုံးတော့ ရှင်လည်း ယောက်ျားတွေထဲ
ယောက်ျားတစ်ယောက်ပါပဲလား ကျန်စစ်”

သူမစကားကြောင့် ကျန်စစ် မျက်နှာကွက်ခနဲပျက်
သည်။ တော်လေးဝသည် သူ့အချစ်ကို တခြားယောက်ျားတွေ
အချစ်လို သဘောထားလိုက်ပြီမို့ သူ ရင်နာကျင်မှုတွေကလည်း
ပြောမပြနိုင်တော့။

တကယ်ပဲ သူ့အချစ်ကို သူမ ဒီလိုနားလည်လိုက်ပြီ
“မင်း ကိုယ့်အချစ်ကို နားလည်မှုလွဲနေပြီ တော်လေး

“ဘယ်လို နားလည်မှုလွဲတယ် ဟုတ်လား၊ အ

ဟင်း ပြောပါဦး ကျန်စစ်။ ရှင်နားလည်တဲ့ အချစ်ဆိုတာ ဘယ်

သူ့စင်စစ် တောင့်မြစ်၍

နူးလဲဆိုတာ”

ကျန်စစ်အတွက် သည်းခံမှုတွေသည် ကုန်ဆုံးသွားပြီ။

အချစ်ဆိုတာကို ဘာမှန်းမသိခဲ့ပေမယ့် တကယ်တမ်း

အချစ်ကို သူ နားလည်လာပြန်တော့လည်း သူ သိပ်ချစ်မိသည်

တကလေးဟာ သူ့အချစ်တွေကို ဟားတိုက်ကာ စော်ကားနေသည်။

ဒီအဖြစ်ကို သူ ဘယ်လိုနလုံးသားနှင့် ရင်ဆိုင်နိုင်ရဲတော့

ထဲ။

အချစ်နှင့် မခံချင်စိတ် ဒေါသတွေ ပေါက်ကွဲပြေဖြစ်သော

ကျန်စစ် သူမမျက်ဝန်းတွေထဲ သူ့အကြည့်တွေ စူးစူးရဲရဲ စိုက်ကြည့်

စိတ်ပြီး...

“မင်း ငါ့အချစ်တွေကို မစော်ကားနဲ့ တော်လေးဝ၊ မင်း

အထိုသို့လုပ်လို့လည်း ငါ မင်းကို စိတ်ပျက်သွားမှာမဟုတ်ဘူး၊ ငါ

အဲဒီလိုအထိ ချစ်တယ်၊ ဒါကို မင်း ယုံချင်မှယုံ၊

ပေမယ့် ငါချစ်တာကိုတော့ မင်း အသိအမှတ်ပြုရလိမ့်မယ်

တော်လေးဝ၊ ခုချိန်ကစပြီး မင်းဘဝမှာ ငါရှိနေတော့မယ်၊ အဲဒီ

အတွက် ငါကလွဲပြီး မင်း ဘယ်သူ့ကိုမှ ချစ်ဖို့မကြိုးစားနဲ့၊ အဲလို

အဖြစ်ကို ငါ့နှလုံးသားကလည်း ခွင့်ပြုမှာမဟုတ်ဘူး”

ကျန်စစ်မှာ သူ့ရင်ထဲမှာရှိသည့်အတိုင်း စကားတွေပြော

ကာ ခြေလှမ်းကျကြီးတွေနှင့် အခန်းထဲက ထွက်သွားသည်။

ကျန်ခဲ့သည့် တော်လေးဝမှာတော့ အံ့သြမှုတွေနှင့်။

ဘုရားရေ။

ကြည့်စမ်းပါဦး။

ဒါလား မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို ချစ်စကားပြောသွား

သည့်လူ။

သူပြောသွားတဲ့စကားနှင့် မျက်နှာထားက မာမာထန်ထန်

နှင့် လူကို ခုပဲထရိုက်တော့မည့်ပုံစံ။

ဒါလား သူမကို သိပ်ချစ်ပါသည်ဆိုတဲ့လူ။ တော်လေး

သူ့အချစ်တွေကို ဘယ်လိုယုံရမည်တဲ့လဲ။

ဆေချာတာကတော့ သူမအပေါ် သူ၏ချစ်ခွင့်ပန်ခြင်းသည်

တခြားယောက်ျားများနှင့် မတူခြင်းပင်ဖြစ်သည်။

အခန်း (၉)

သူမအား သိပ်ချစ်ပါသည်လို့ ပြောသွားတဲ့လူက တကယ်

တော့ သူမထံ ရောက်ရှိမလာသလို သူမထံမှ ချစ်အဖြေကို

လာရောက်တောင်းခံခြင်းမရှိခဲ့ပါ။

သိပ်ချစ်ပါသည်လို့ ပြောသွားသည့်စကားတစ်ခွန်းနှင့်ပင်

တော်လေးဝနှလုံးသားကို သိမ်းပိုက်သွားခဲ့ပြီဆိုတာ

ကျန်စစ် သိပုံမရပါ။

သူမအနားတွင် ချဉ်းကပ်ခဲ့သော ယောက်ျားများသည်

အလှတွင် ယစ်မူးသာယာကာ ချစ်စကားတွေဆိုပေမယ့်

ရင်ထဲက အချစ်ကိုတော့ဖြင့် တော်လေးဝသည် မမြင်မတွေ့

ခဲ့ပါ။

ဒါကြောင့်လည်း တော်လေးဝသည် သူမတွဲခဲ့သမျှတွေ အချစ်ဆိုတာကို အယုံအကြည်မရှိခဲ့သလို သူတို့ကိုချစ်ပါသည်လည်း သူမ မပြောခဲ့။

အချစ်ကို နားလည်သူ သူမအတွက် အချစ်ကိုတန်ဖိုးထားခဲ့သည်။

မိဘမောင်နှမဆိုသည့် မေတ္တာနှင့်ကင်းဝေးကာ ငယ်စဉ်ကတည်းက တစ်ယောက်တည်း အထီးကျန်ဆန်ခဲ့သော သူမအတွက် အေးမြသည့် မေတ္တာရိပ်နှင့် အချစ်ဆိုတာကိုလည်း သူမမျှော်လင့်တောင့်တခဲ့သည်။

ဒါကြောင့်လည်း အထီးကျန်ဆန်ကာ မေတ္တာငတ်သော သူမအတွက် မေတ္တာကို ရှာရင်းနှင့် သူမသည် ယောက်ျားမိတ်ဆွေများနှင့် ခင်မင်စွာ သွားလာမိသည်ကပင် သူမအမှားပြစ်ခဲ့သည်။

ဒါပေမယ့် သူမ ဘယ်ယောက်ျားလေးကိုမှ လိုသည်ထက်ပိုကာ အခွင့်အရေးပေး မဆက်ဆံခဲ့ပါ။

မိန်းကလေးတစ်ယောက်တွင် ရှိသင့်ရှိထိုက်သည့် ဣန္ဒြေသိက္ခာကိုလည်း တော်လေးဝ နည်းနည်းမှ အထိမခံခဲ့သလို သူမအသားကို ဘယ်ယောက်ျားလေးတစ်ယောက်မှလည်း ထိခွင့်မရခဲ့။

အားလုံးကို ရိုးသားစွာ သူမဘက်က ဆက်ဆံခဲ့ပေမယ့် တချို့ယောက်ျားများကတော့ သူမ၏ ခင်မင်မှုအပေါ် အခွင့်အရေး သူကာ သူမအား သူတို့ချစ်သူအဖြစ် သတင်းလွှင့်ခဲ့သူတွေရှိသလို တချို့ကျပြန်တော့လည်း သူမကပင် မာယာတွေနှင့် သူတို့အား ဖြားယောင်းထားသလိုလို။

တကယ်တော့ တော်လေးဝသည် ဘယ်ယောက်ျားတစ်ယောက်ကိုမှ သူမအလှနှင့် ဖြားယောင်းခဲ့ခြင်းမရှိသလို ဘယ်သူမှလည်း သူမချစ်သူ မဖြစ်ခဲ့ပါ။

မေတ္တာငတ်နေသည့် သူမအနေနှင့် ကိုယ် ခင်မင်ရင်းနှီးသည့် ယောက်ျားလေးမိတ်ဆွေများနှင့် အတူသွားလာခဲ့မိတာကလွဲပြီး ကျန်တာ သူမဘက်က ဘာမှမပိုခဲ့။

ဒါကိုပင် တချို့ယောက်ျားတွေက သူမအချစ်ကို ဇွတ်တောင်းခံလာကြသောအခါ တော်လေးဝသည် ထိုယောက်ျားများကို

သုမအနား အကပ်မခံတော့။ မချစ်ပါဘူးဟု ပြတ်ပြတ်သားသား ငြင်းထားသည့်ကြားက သူမအား နည်းမျိုးစုံနှင့် တွယ်ကပ်နေကြ သော ထိုယောက်ျားတွေကို စိတ်ကုန်ကုန်နှင့် အနားအကပ်မခံပြန် တော့လည်း တော်လေးဝသည် ယောက်ျားတွေကို အသည်းခွဲသူဟု နာမည်ကြီးသည်။

ထိုသို့ကြားတိုင်း တော်လေးဝ ဟားတိုက်ရယ်လိုက်ချင်၏။
ဪ...ယောက်ျားတွေ၊ ယောက်ျားတွေ။ မိန်းကလေးတစ်ယောက် ဆီက သူတို့လိုချင်တာမရတာနှင့် ထိုမိန်းကလေးက မျက်နှာများသူ၊ ယောက်ျားတွေရဲ့ အသည်းကိုခွဲသူ ဖြစ်ရရောတဲ့လား။

တော်လေးဝမှာ သူမကိုယ်သူမလည်း အံ့ဩ၏။ သူမထံ ချစ်ခွင့်ပန် ချစ်စကားဆိုထားသည့် ယောက်ျားများစွာ ရှိခဲ့ပေမယ့် သူမရင်ထဲ ဘယ်ယောက်ျားတစ်ယောက်ကိုမှ မချစ်မိခဲ့ခြင်းပင်။

ဗာစ်ခါတစ်ရံတော့လည်း သူမ အံ့ဩရပါ၏။ တော်လေး ပဆိုတဲ့ သူမတွင် ယောက်ျားတွေကို ချစ်တတ်သည့် နှလုံးသားမှ ပါသေးရဲ့လားဆိုတာ။

ထိုအတွေးသည် ကျန်စစ်ဆိုသည့် ယောက်ျားကို တွေ့

့စိတ်ချိန်မှာတော့ သူမအတွေးတွေ မှားသွားပြီမှန်း တော်လေးဝ သေသည်လိုက်သည်။

သူမအား တွေ့လိုက်တိုင်း မျက်ခုံးထူထူကြီးတွေ ကြည့်တတ်သွားလျက် လူကို မကျေမနပ်သလိုလို ရန်လိုချင်သလို လို မျက်ဝန်းကြီးတွေနှင့် ခပ်စူးစူးကြည့်တတ်သော စူးရှသော မျက်ဝန်းပိုင်ရှင် လူတစ်ယောက်ကြောင့် တော်လေးဝနှလုံးသားတွေ နှစ်နှစ် တဖျပ်ဖျပ် ခုန်ခဲ့သည်။

ထူးဆန်းလိုက်တာ။

သူမတစ်သက်မှာ ဘယ်တုန်းကမှ မဖြစ်ခဲ့ဖူးသည့် ဒီခံစား ခဲ့တော့ ဘာမဟုတ်သည့် အကြည့်လေးတစ်ချက်နှင့်ပင် သူမ တွေ့ ခုန်နေ၏။

လူကို အထင်သေးဟန် အကြည့်တွေနှင့် စူးလက်တည့် တည့်စွာ ကြည့်တတ်သော ထိုယောက်ျားကို တော်လေးဝသည် မိအောင် ကြိုးစားသည့်ကြားကပင် သူ့ကို ချစ်မိသွားခဲ့ပြီ။ ချစ်တတ်လာပြီဆိုတော့ ဘယ်အရာမှ တားဆီးလို့မရခဲ့ပါ။ တွေ့လိုက်တိုင်းမှာ လူကို မကြည်ဖြူသလို၊ အထင်သေး

မြတ်ဗုဒ္ဓ

ရန်လိုသည့် အကြည့်တွေနှင့် ကြည့်တတ်သောသူက မိုးတစ်ခွက်
တွင် သူမအပေါ် ချစ်အနမ်း ဇွတ်ပေးခဲ့သည်ကလည်း အံ့ဩစရာ

သူမအပေါ် အထင်သေးစွာ ပြုမူရက်လေခြင်းဆိုသည်
နာကျင်ခြင်း ရှက်ရွံ့မှုတွေနှင့် သူ့အား ရှောင်ဖယ်နေသည့်ကြား
ပင် ထိုသူသည် သူမအား ဇွတ်တွေ့ဆုံကာ ချစ်စကားတွေ
သူမအား ပြတ်ပြတ်သားသားကြီး ဆိုသွားသည်။

‘သိပ်ချစ်တယ်’ဆိုသော သူ့စကားက တော်လေး
အတွက် ယုံကြည်နိုင်ဖွယ်မရှိပေမယ့် သူမနှလုံးသားကတော့
ထိုစကားကို လက်ခံလိုက်သလို။

သူ၏ချစ်စကားတွေသည် သူမရင်ကို သိမ့်သိမ့်ဖြာသွား
စေရုံမက နှလုံးသားကိုလည်း လှုပ်ရှားလာစေသည်။

ယောက်ျားတွေ၏ အချစ်ဆိုတာကို မယုံကြည်တတ်သည့်
သူမ၊ အချစ်ကို တန်ဖိုးထားခဲ့သော သူမသည် ကျန်စစ်ဆိုသော
ယောက်ျားတစ်ယောက်၏ အချစ်ကိုတော့ နှလုံးသားက လွယ်လွယ်
စွာ နားလည်လက်ခံခဲ့မိသည်။

ဒီယောက်ျားနှင့်ပတ်သက်ကာ ခံစားမှုတွေ သူမတွင် အချို့

မြင်ပေါ်ခဲ့သော တော်လေးဝ၊ ဒီတစ်ခါတော့ဖြင့် အချစ်၏စေခိုင်း
ကို မငြင်းပယ်နိုင်တော့ပါ။

သိပ်ချစ်ပါသည်။ သူ့အချစ်တွေကို သူမ အသိအမှတ်ပြု
ချင်မည်ဆိုထားသော ကျန်စစ်၊ တော်လေးဝအား ချစ်စကားတွေ
ဆိုပြီးကတည်းက ယခုချိန်ထိ သူ့အရိပ်၊ သူ့အသံကိုမှ မကြားရ
သောအခါ သူမ၏နှလုံးသားသည် နာကျင်မှုတွေနှင့် ရှိလာခဲ့ရ
သည်။

တစ်ဆက်တည်း သူ့အချစ်ဆိုတာကိုလည်း တော်လေးဝ
ချင်ထဲ သံသယတွေရှိလာရသည်။ ကျန်စစ် သူ့ သူမကို တကယ်
ချစ်တာမှ ဟုတ်ရဲ့လား။

သူ့ပုံစံက မချစ်ဘဲနှင့်တော့ မိန်းမတစ်ယောက်ကို
လွယ်လွယ်နဲ့ ချစ်ရေးဆိုမည့်သူတော့ မဟုတ်ပါ။

တည်ကြည်သော ရုပ်သွင်၊ ခန့်တည်သော မျက်နှာက
အစားတစ်ခွန်းကို လွယ်လွယ်နှင့် ပြောတတ်သည့်ပုံမဟုတ်။

ဒါဖြင့် သူမအား ‘ချစ်တယ်’ဆိုသည့်စကားကို ဆိုပြီး
အကြောင့် သူမရှေ့က ပျောက်ကွယ်နေသနည်း။

အချိန်နေ့ရက်လေးတွေက ကုန်ဆုံးခဲ့ပြီ။ သူ သူ့
ရောက်လာမိန်းနှင့် တော်လေးဝ စောင့်စားနေပေမယ့် ကျန်စစ်ဆိုသူ
သူကတော့ သူ့မထဲ ရောက်မလာခဲ့ပါ။

နာကျင်သော နှလုံးသားတွေနှင့် တော်လေးဝသည်
သူ့အပေါ် ဒီထက်ပိုကာ သည်းမခံနိုင်တော့။

မိန်းမတစ်ယောက်ကို လွယ်လွယ်နှင့် ချစ်စကားဆိုသူ
သည်သူ့ကို တော်လေးဝ ခွင့်မလွှတ်နိုင်ပါ။

ဒါ သူမမာနကို သူ တမင်ချိုးသွားတာပါလားဆို
အသိနှင့် ရင်တစ်ခုလုံး ဆိုနှင့်ကြပ်နေရသော တော်လေးဝသည်
နောက်ဆုံးမှာတော့ အဖြေတစ်ခုကို သည်းသည်းကွဲကွဲ သိရန်အတွက်
ကျန်စစ်ကိုတွေ့ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

ဆုံးဖြတ်ချက်တွေအတိုင်း တော်လေးဝသည် ကျန်စစ်ကို
သို့ ရောက်လာခဲ့သည်။

ဆောက်လုပ်ရေးလောကတွင် နာမည်ကြီးနေသော
ကျန်စစ်ရှိရာကို တော်လေးဝ လာရသည်က မခက်ခဲ့ပါ။

ခက်ခဲနေသည်က သူနှင့်တွေ့လျှင် သူမပြောရမည့်စကား

များ။ တခြားယောက်ျားတွေနှင့် ပတ်သက်လာလျှင် မာနခဲ၊ ဆတ်
ဆတ်ထိမခံ ပြတ်သားသော စကားတွေကို ဆိုတတ်ပါသော
တော်လေးဝ။ ခုမှ ဘာကြောင့် ကျန်စစ်ကို ပြောရန်စကားတွေ
ခက်ခဲနေသည်လဲ။

သေချာသည်က ကျန်စစ်သည် တော်လေးဝ နှလုံးသား
တွင် ရှိနေသောကြောင့်ပင်။

အလုပ်ခွင်နေရာမှ အလုပ်သမားတွေကို စီစဉ်ညွှန်ကြားနေ
သော ကျန်စစ်ကို တော်လေးဝ အဝေးကပင် မြင်တွေ့ထားပါပြီ။

ကိုယ်နေဟန်မတ်မတ် ယောက်ျားပီသသော ရုပ်ရည်နှင့်
ဆွဲဆောင်မှုတွေရှိနေသော ဒီယောက်ျားသည် သူမနှလုံးသားကို
ကစားမည့်သူတစ်ယောက်တော့ ဟုတ်ဟန်မဟုတ်ပါ။

မဟုတ်ပါစေနှင့်လို့လည်း တော်လေးဝ ဆုတောင်းနေမိ
သည်။

ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ မြင်နေရသည့် သူပုံစံက သူမမျက်စိထဲ
အရမ်းကြည့်လိုကောင်းနေသည်။

တော်လေးဝသည် နေရာမှမရွေ့ သူ့ကိုကြည့်နေဆဲမှာပင်

ကျန်စစ်သည် အလုပ်သမားတချို့ကို ညွှန်ကြားစရာရှိတာများ ညွှန်ကြားပြောဆိုပြီး သူ့ကိုယ်ကြီး တစ်ဖက်သို့ လှည့်အလာ...

“ဟင်”

သူ့ရင်တွေ တဒိန်းဒိန်းဆောင်ခုန်သွားရသည်။ ကြက်သွေး ရင့်ရင့် လက်ပြတ်ဝတ်စုံလေးနှင့် အရမ်းကို လှနေပါသော တော်လေး

သူ့နှလုံးသားမှာ အချိန်ပြည့် သတိရတမ်းတနေပါသော သူမသည် ခုတော့ သူ့ရှေ့ ဆိုက်ဆိုက်မြိုက်မြိုက် ရောက်ရှိနေ သည်။

တော်လေးဝ။

သူ ခြေလှမ်းကျဲကြီးတွေနှင့် သူမနားသို့ ရောက်သွား သည်။ ဒီနောက် ဝင်းနစ်နထွေးနေသော မျက်နှာလှလှလေးတို့ သူ့အရပ်ကြီးနှင့် အပေါ်မှ စီးမိုးငုံကြည့်လိုက်ပြီး...

“တော်လေးဝ ကိုယ့်ဆီလာတယ် ဟုတ်လား”

“ဘာလဲ အဲဒီအတွက် ရှင် ကျွန်မကို အထင်သေးစဉ် ပဲလား”

ခံစားမှုတွေ ပြည့်သိန်နေသည့် မျက်ဝန်းလှလှလေးနှင့် အကြည့်တွေကြောင့် ကျန်စစ် သူ့အမှားတွေကို ချက်ချင်းနားလည် ဖြေဆိုကာ...

“ဆောရီး တော်လေးဝ၊ ကိုယ့်ကို အထင်လွဲနေပြီနဲ့တူ သေး”

“အထင်လွဲတယ် ဟုတ်လား”

သူမအသံလေးသည် တုန်ခါနေရပြီ။

“တော်လေးဝ”

သူ ခပ်တိုးတိုးခေါ်ပေမယ့် သူမ သူ့ကိုမကြည့်ပါ။ သူ့ အထင်လွဲလေးကို ဖျတ်ခနဲ ဆုပ်ကိုင်ကာ သူမမျက်နှာလေးကို မော့ယူ ဖြေဆိုတော့...

“ဟင်...မင်းငိုနေတယ် ဟုတ်လား တော်လေးဝ”

ကျိတ်ကာ မျက်ရည်တွေကျနေသော တော်လေးဝကြောင့် ကျန်စစ်သည် အံ့သြသွားရုံမကပါ။ သူမမျက်ရည်များကြောင့်လည်း သူ့ရင်တွေ နာကျင်သွားသည်။

“လာ...တော်လေးဝ၊ ကိုယ်တို့ တစ်နေရာသွားပြီး”

စကားပြောကြရအောင်”

တော်လေးဝ၏ မျက်ရည်တွေကို မြင်တာနှင့် ကျွန်ုပ်တို့ ဘာမှမစဉ်းစားနိုင်တော့ပါ။ ခုချိန် သူ့အတွေး၊ သူ့ဦးနှောက်ထဲမှာ တော်လေးဝကလွဲလို့ ဘာမှလည်း မရှိတော့။

အလွန်အသည်းမာပါသည်လို့ သူ့သိထားသော မိန်းကလေးတစ်ယောက် ဘာကြောင့် မျက်ရည်ကျနေရသနည်းလည်း သူ့စိတ်က အလိုလိုသိနေသလို။

ပါးပြင်ထက်က မျက်ရည်တွေကို သုတ်ပေးလိုက်တဲ့ သူ့စိတ်ကို သူလည်း ကျန်စစ် မနည်းသတိထားလိုက်သည်။

အေးချမ်းကာ တိတ်ဆိတ်သော တစ်နေရာ။ တော်လေးဝကားသည် ကျန်စစ်ကားနှင့် ဘေးချင်းယှဉ်ကာ ထိုးရပ်လိုက်သည်။ ကျန်စစ်သည် တော်လေးဝအနားသို့ ဖျတ်ခနဲ တစ်လှည့် လိုက်ပြီး...

“တော်လေးဝရယ်”

သူမကိုယ်လေးကို သူ့ရင်ခွင်ထဲ တင်းတင်းလေးချွတ်ကာ ထွေးပွေ့လိုက်သည်။

ပြောပစ်လိုက်မည်ဟု စကားလုံးတွေနှင့် အားတင်းထားခဲ့သလို တကယ်တမ်းမှာတော့ တော်လေးဝသည် သူ့မျက်နှာကိုမြင်ပြီး ဘာစကားမှ မပြောဖြစ်ပါ။

မျက်ရည်တွေကသာ သူ့အလိုလို ပါးပြင်ပေါ် လိမ့်ဆင်းသူ့နေသည်။

တသိမ့်သိမ့် ရှိုက်ငိုနေသော တော်လေးဝကိုယ်လေးကို ကျန်စစ်သည် သူ့လက်အစုံနှင့် တင်းတင်းပွေ့ဖက်ထားရင်းက

“မငိုပါနဲ့ဗျာ မငိုပါနဲ့၊ မင်း ဘာကြောင့် မျက်ရည်ကျနေတယ်ဆိုတာ ကိုယ်သိပါတယ် တော်လေးဝ၊ အဲဒီအတွက်လည်း ငါ့ဘဝ မင်းကို တောင်းပန်ပါတယ်”

ရင်းမွတ်နုထွေးလွန်းသော သူမပါးပြင်ပေါ်မှ မျက်ရည်စုတွေကို ကျန်စစ်သည် သူ့ပါးပြင်ချောချောကြီးနှင့် ဖယ်ရှားပွတ်တိုက်ပေးရင်းက သူမအား တောင်းပန်စကားတွေ ဆိုနေသည်။

တော်လေးဝသည် သူ့ရင်ခွင်ထဲမှ သူမကိုယ်လေးကို ခွာကွက်ပြီးနောက် ခေါင်းလေးကို ခါယမ်းကာ...

“ဟင့်အင်း...ဖယ်၊ ကျွန်မကို လွှတ်ပါ”

“မလွတ်နိုင်တော့ဘူး၊ တော်လေးဝ၊ မင်း ဘာကြောင့် ကိုယ့်ရင်ကို နာကျင်အောင် လုပ်နေတာလဲ၊ ဘာလဲ ကိုယ့်နှုတ်သီးတွေ ခံစားရတာကို မင်း ကြည့်ချင်လို့လား တော်လေးဝ”

“အဲဒီစကား ကျွန်မကပြောရမှာ၊ ရှင် ရှင် ကျွန်မမာနာတတ်မင်ချိုးခဲ့တာလား ကျွန်စစ်”

“ဟာ...မဟုတ်ဘူး၊ မဟုတ်ဘူး တော်လေးဝ၊ ကိုယ့်အပေါ် အထင်လွှဲနေပြီ”

“ဒါဆို ရှင်ပြောလေ၊ မိန်းမတစ်ယောက်ကို ချစ်ပါတယ်ပြောပြီး အဲဒီမိန်းမရှေ့က ပျောက်ကွယ်သွားတာ ဘာသဘောလဲတာ”

သူသိလိုက်ပါပြီ။ တော်လေးဝသည် သူ့အပေါ် နားထောင်မှုတွေ လွဲသွားပြီမုန်း။ သူ ဒါကို ဘာလို့ထည့်မတွက်ခံရတာပါလိမ့်။ တကယ်ဆို သူ ဒီအခြေအနေကိုလည်း နားလည်ဖို့ကောင်းစွာ

ခုတော့ သူ့စေတနာတွေက ဝေဒနာဖြစ်ခဲ့ရလေပြီ။ သူ့ပတ်သက်ကာ သူမရင်ထဲ ခံစားမှုတွေ ရှင်းရှင်းလင်းလင်း ခံစားနားလည်ပါစေတော့ဆိုသည် စေတနာနှင့် သူမအပေါ် ဖိအား

ခံ ချစ်သူမျက်နှာ၊ ချစ်သူအရိပ်ကို တွေ့ချင်ပါရက် သူ့ကိုယ်သူ ချီသိပ်ထိန်းချုပ်ကာ အောင့်အီးသည်ခံခဲ့သမျှ ခုတော့ အထင်လွှဲအရာတွေ ဖြစ်နေ၏။

တကယ်တော့ ကျွန်စစ်သည် သူမမျက်နှာလှလှလေးကို မြင်နေသည် မြင်တွေ့ချင်သူရယ်သာဖြစ်သည်။

ဒါပေမယ့် သူမစိတ်ထဲ သူ့ကို တခြားယောက်ျားတွေနှင့် ဆရာထွေးပြီး ခံစားမှုတွေ တူညီသွားမှာ သူ မလိုလားသည်မို့ ကျွန်စစ်မှာ သူ့ကိုယ်သူ ဇွတ်နစ်ကာ သူမအား ဒီရက်တွေအတွင်း သွားမတွေ့နိုင်အောင် ကြိုးစားနေခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

ယခု ဒါကို သူမ အထင်လွှဲလေပြီ။ သူ့ရင်ခွင်ထဲတွင် အသိမဲ့သိမ့်ရှိက်ငိုနေသော တော်လေးဝကို ကျွန်စစ်သည် မျက်ဝန်းညှိကြီးတွေနှင့် ခပ်ပြုံးပြုံး သူမအား စိုက်ကြည့်လာပြီးနောက် သူသည် တစ်စုံတစ်ရာကို နားလည်သလိုရှိလာတော့ ရင်ထဲ ဖိုခနဲ ဖြစ်သွားကာ...

“အဟွန်း...ဟွန်း...ဟွန်း၊ ပြောစမ်း မင်းငိုတာ ကြောင်းရှိလားဆိုတာ”

“အို”

သူမရင်ထဲကို သူမြင်တွေ့သွားရပြီမို့ တော်လေးဝ တစ်ကိုယ်လုံး ရှက်စိတ်တွေ ယုံနဲ့သွားသည်။

တော်လေးဝမှာ ရှက်ရှက်နှင့် လုပ်မိလုပ်ရာ မျက်လုံးလေး စုံမှိတ်လိုက်တော့...

“ဟိတ်...ဘာလို့ မျက်လုံးတွေ ခွတ်မှိတ်နေရတာလဲလို့ မြောစမ်းပါ။ မင်းငိုတာ ဒါကြောင့်လားဆိုတာ”

“ရှင်သိနေရင်လည်း ဘာလို့မေးတာလဲ”

ရှက်ရှက်နှင့်ပင် တော်လေးဝ ရန်တွေ့လိုက်လေစေ ထိုအခါ ကျန်စစ်သည် ပြုံးလိုက်ပြီး...

“အဟွန်း...သိနေတယ်ဆိုပေမယ့် ဒီအဖြေကို ကိုယ် အတည်ပြုချင်သေးတယ်လေဗျာ၊ ပြောစမ်းပါ ဒါ ဟုတ်ပါတယ် လို့”

အပြုံးတွေနှင့် မျက်နှာချင်းပူးကပ်ကာ မေးလာတော့ တော်လေးဝ ထိုအခြေအနေကို မနေတတ်သလိုမျိုး ကျန်စစ်ကိုယ် ကြီးကို တွန်းဖယ်လိုက်ပြီး

“လွတ်ပါ...ရှင်က အနိုင်ရတဲ့သူဆိုတော့ ပျော်နေမှာပေါ့ လေ”

“ဟောဗျာ...ကိုယ်က ဘယ်နှယ် အနိုင်ရရမှာလဲကွ၊ အနိုင်ရတာမဟုတ်ဘူး၊ အရှုံးပေးတာ၊ ဟောဒီ တော်လေးဝဆိုတဲ့ မိန်းကလေးကို ကိုယ့်ဘက်က ပြန်ပြီးအရှုံးပေးလိုက်တာ”

ကျန်စစ်စကားကို တော်လေးဝ နားမလည်သလို မျက်ခုံး နှာလှလေးအစုံ တွန့်သွားရတော့ ကျန်စစ်သည် မချင့်မရဲ အမူအရာ နဲ့ သူမပါးမို့မို့လေးကို သူ့လက်နှင့် ခပ်ဖွဖွဖျစ်ညှစ်လိုက်ပြီး...

“ဒီမှာ မသိရင် မှတ်ထား မိန်းကလေးရဲ့၊ ကိုယ် မင်းကို အရှုံးပေးလိုက်တာ သိပ်ချစ်လို့ပဲ၊ ကိုယ့်ဘဝတစ်သက်မှာ မိန်းက လေးတစ်ယောက်ကို ဒီလောက် နှင့်နှင့်နဲ့ ချစ်မိသွားလိမ့်မယ်လို့ ဘစ်ခါမှ ကိုယ် မတွေးခဲ့ဖူးဘူး၊ ခုတော့ ကိုယ် မတွေးလို့မရတော့ ဘူး၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ သိလား”

ကြည်စင်သော မျက်နှာကံန်းလေးနှင့် တော်လေးဝသည် အမလည်သလို ခေါင်းယမ်းပြလိုက်သည်။

“အဟွန်း...အဲဒါ မင်းကို သိပ်ချစ်လို့ပေါ့”

“အို”

ပြောလည်းပြော သူထံမှ အနမ်းလေပြေတွေက သူမကို နှိပ်စက်တိုးဝှေ့သွားကြသည်။

အနမ်းပန်းလေးတွေ အချိန်အတန်ကြာ ဖူးပွင့်သွားရာ တော်လေးဝ သူ့ရင်ခွင်ထဲမှ သူမ ရုန်းထွက်လိုက်ကာ ရဲယိုခြင်း နေသော မျက်နှာလေးနှင့် သူ့ကို မဝံ့မရဲလေး ကြည့်လာပြီး-

“ကျွန်စစ်”

“ဟင့်အင်း... ကျွန်စစ်မဟုတ်တော့ဘူး၊ ဒီနေ့ကစပြီး ခင်ကိုယ့်ကို မောင်လို့ခေါ်ရမယ်၊ ဘယ်နှယ်လဲ တော်လေးဝ ကိုယ်ပြောသလို မင်းခေါ်မယ်မဟုတ်လား၊ ကြာတယ်ကွာ၊ ခုပဲ ခေါ်ကြည့်မောင်...လို့”

အိုကွယ်။

သူပြောသလို သူဖြစ်စေချင်သည့်အတိုင်း ဇွတ်အတတ်ကြီး ခေါ်ခိုင်းနေသော ကျွန်စစ်ကြောင့် တော်လေးဝ သူ့ရှေ့တွင် ပိုလို့မနေတတ်အောင်ဖြစ်နေသည်။

ဒါကိုမသိသည့် ကျွန်စစ်ကတော့ သူမ သူ့အား မောင်

ခေါ်ချင်ဘူးမှတ်ကာ မျက်နှာကြီး သုန်မှုန်တင်းမာသွားပြီး...

“ကိုယ်နားလည်ပြီ တော်လေးဝ”

ဘုရားရေ။

သူဘာကို နားလည်သွားတာပါလိမ့်။ ထွေးဝိုက်ထားသော တော်လေးဝကိုယ်လေးကို ကျန်စစ်သည် ဖြေလွှတ်ပေးလိုက်သည်။ ဒီနောက် သူ့အကြည့်တွေသည် အဝေးတစ်နေရာသို့ ရောက်သွားကာ...

“ကိုယ့်ကိုခွင့်လွှတ်ပါ တော်လေးဝ၊ မင်းနဲ့ပတ်သက်ပြီး ထိုက် နားလည်မှု လွဲသွားခဲ့တယ်”

သူ သူမကို အထင်လွဲနေလေပြီ။ မဟုတ်ပါဘူးလို့ ပြောရအောင်ကလည်း တော်လေးဝသည် မိန်းမသား။

ကျွန်စစ် ရှင် ကျွန်မအပေါ် တော်တော်လည်း အနိုင်ယူပါလား။ တကယ်ဆို ကျွန်မရင်ထဲက ခံစားချက်တွေကို ရှင် အားလုံးတွေ့ပြီး၊ မြင်ပြီး၊ သိပြီးပါရက်နဲ့ ဒါ ရှင် ကျွန်မကို အနိုင်ယူလိုက်တာပါပဲ။

“ကျွန်...ကျွန်စစ်”

ဘာလဲဟူသော အကြည့်နှင့် ကျန်စစ် တော်လေးဝကို လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

တော်လေးဝမှာ သူ့အကြည့်တွေကြောင့် ဘာပြောရမှန်း မသိ ဖြစ်သွားကာ...

“ဟိုလေ...တကယ်တော့ ကျွန်မ ကျန်စစ်ကို”

“အဟွန်း...ကိုယ်နားလည်တယ်လို့ ပြောပြီးပြီလေ၊ မင်း ကိုယ့်ကိုမချစ်တာ ကိုယ်သိပါပြီ”

“မဟုတ်ဘူး ကျန်စစ်၊ ကျွန်မ...ကျွန်မပြောမှာက”

“ကျေးဇူးဖြုပြီး မပြောပါနဲ့တော့ တော်လေးဝ၊ မင်း ဒီစကားတွေနဲ့ ကိုယ့်ရင်ကို နာကျင်စေချင်တာလား”

ကျန်စစ်မှာလည်း သူ့အတွေးနှင့်သူ တော်လေးဝအား ရှေ့ဆက်ကာ စကားပြောခွင့်မပြု။

တော်လေးဝမှာလည်း ကျန်စစ်၏ ဟန့်တားနေသည့်စကား တွေကြောင့် အခက်တွေ့နေရလေပြီ။

ကျန်စစ် ဒီလူ တော်တော်ဆိုးပါလား။ သူ့မစကားတွေကို ဘာလို့ ဆုံးအောင် နားမထောင်နိုင်ရတာလဲ။

“ကိုယ်သွားတော့မယ်”

ပြောပြီး ကျန်စစ်သည် ကားတံခါးကို ဆွဲဖွင့်ကာ ဆင်းမည် အလုပ်...

“မောင်”

“ဟင်”

ရုတ်တရက် ကျန်စစ် သူ့နားကိုပင် သူ မယုံနိုင်အောင် ဖြစ်သွားရသည်။ သာယာချိုမြိန်ပါသော အသံလေး ‘မောင်’ တဲ့ သား။

သူမဆီက ဒီခေါ်သံလေးကို သူကြားချင်ခဲ့သည်မှာ ကြာခဲ့ ပြီလေ။ ခုတော့ သူ့ဆန္ဒတွေ ပြည့်ဝရပြီထင်။

ကျန်စစ် သူ့ကိုယ်ကြီးကို နောက်သို့ ချာခနဲ လှည့်လိုက် ပြီး...

“ကိုယ့်ကို ဘယ်လိုခေါ်လိုက်တယ်၊ မောင် ဟုတ်လား”

တော်လေးဝ ရှက်မြူးလေးနှင့် ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“အဲဒါ ကျန်စစ်ရင်ထဲ ပျော်ရွှင်မှုတွေ ဖြာဝေသွားရတာ...”
“အဟွန်း...ဟွန်း...ဟွန်း၊ တော်လေးဝ တော်လေးဝ”

ရယ်”

ချစ်ခြင်းတွေသည် ရင်ထဲ အတိုင်းမသိ ဖြစ်ထွန်းသွားရ ပြီဆို ကျန်စစ်ရင်ထဲ အပျော်တွေသည် နှိုင်းမရပါ။

ဒီမိန်းကလေးသည် သူချစ်ရသည့် မိန်းကလေးပါလားဟု သော၊ အသိဖြင့် ကျန်စစ်ရင်ထဲ ပြည့်စုံမှုတွေ ဖြစ်ထွန်းသွားတာ မြတ်နိုးယုယချစ်ခြင်းတွေနှင့် တော်လေးဝကိုယ်လေးကို သူရင်ခွင်ထဲ က မလွတ်ပါတော့။

တင်းကြပ်စွာ ပွေဖက် ဖက်တွယ်ထားသော ဖက်တွယ်မှု များကြားတွင် တော်လေးဝသည်လည်း ရင်ခုန်ခြင်း၊ ရှက်ရွံ့ပျော်ရွံ့ခြင်းတွေနှင့် ရှိနေသည်။

အဆုံး (၁၀)

အချစ်ကို တန်ဖိုးထားသူနှင့် မချစ်တတ်သူနှစ်ဦး ချစ်မိပြီ ဆိုတော့လည်း ဘာကိုမှ မမြင်နိုင်တော့။

တစ်လောကလုံးတွင် သူတို့နှစ်ဦးပဲရှိသည့်အလား ကျန်စစ် နှင့် တော်လေးဝသည် အချစ်တွေနှင့် ဘာကိုမှ မမြင်နိုင်အောင် ချီနေသည်။

အထူးသဖြင့် တော်လေးဝအပေါ်ထားသည့် ကျန်စစ်၏ အချစ်တွေ။ ကျန်စစ်၏အချစ်တွေ တော်လေးဝအပေါ် သိပ်ချစ်၍ ထွန်လွန်ကဲကဲရှိနေသည်။

ယခုလည်း သိပ်လှသည့် ချစ်သူမျက်နှာလေးကို တစ်မှိတ်

ငေးစိုက်ကြည့်နေသော ကျန်စစ်ကြောင့် တော်လေးဝသည် မျက်နှာ ရဲရဲလေးနှင့် သူ့ရှေ့တွင် အနေခက် အရှက်သည်းစွာ ရှိနေ၏။

“မောင် ဘာကြည့်နေတာလဲ”

ငေးငေးစူးစူးကြီး စိုက်ကြည့်နေသည့် ကျန်စစ်ကို တော်လေးဝ ရှက်ပြီးလေးနှင့် မေးလိုက်တော့မှ ကျန်စစ် သူ့အကြည့် တွေကို သတိရသွားကာ...

“ကိုယ်တော့ မင်းကြောင့် ရူးတော့မယ်နဲ့တူပါတယ် ဗျာ”

“မောင်ကလည်းကွယ် ဘာတွေပြောနေတာလဲ”

“အဟွန်း...ဘာပြောရမှာလဲဗျာ၊ တော်လေးဝကို သိပ်နှိပ် မိလို့ မောင် ရူးရတော့မယ်လို့ပြောတာ”

“သွား...မောင် ပိုတယ်”

“ဟေး...တကယ်ပြောနေတာကွ၊ မောင့်အချစ်ကို ခင် ခပ်ပေါ့ပေါ့တော့မလုပ်နဲ့နော်”

“ခပ်ပေါ့ပေါ့မကြိုက်ရင် ဆားထည့်ရမှာပေါ့နော်”

“မင်းနော်”

“ဟင်...မောင်ပဲ ခပ်ပေါ့ပေါ့မကြိုက်ဘူးဆို၊ ဒါကြောင့် တျန်မက ဆားထည့်”

“ကဲ...အဲဒါ ဆားထည့်ချင်ဦး”

“အမေ့”

“အို...မောင်”

စကားသံလေးတွေသည် အလိုလိုပျောက်ကွယ်သွားရပြန် သည်။ ကျန်စစ်ရင်ခွင်ထဲ တော်လေးဝ ခေါင်းမဖော်တော့။

သူမအနေနှင့် ခေါင်းဖော်လည်း မဖော်ရဲတော့ပါ။ အချစ် စာသိပ်တွေ ရိုက်နှိပ်လိုက်သည့် ကျန်စစ်အချစ်များကြောင့် သူမ ဝါးပြင်လေးတွေ နီထွေးနေရုံမက ဖူးဖူးအိအိ နှုတ်ခမ်းနီထွေးထွေး ဆေးကလည်း အချစ်လူကြမ်းကြီး ကျန်စစ်ကြောင့် ခပ်စုစု ခပ်ထူ ထူလေးဖြစ်နေပြီ။

မောင် သိပ်ဆိုးတာပဲဆိုသည့် စကားတွေကို ရင်မှာ ရှက်ရွံ့ စွာဆိုရင်း တော်လေးဝ ရင်ခုန်သံတွေ ဆူညံနေသည်။

“တော်လေးဝ”

“.....”

“ချစ်”

ထိုအချိန်ထိ သူမထံမှ တုံ့ပြန်မှု ဘာတစ်ခုမှရှိမလာပါ။ သူ့ရင်ခွင်ထဲတွင် ခေါင်းလေးဖွက်ထားဆဲဖြစ်သည့် ချစ်သူမိန်းမချောကို ကြည့်ပြီး ကျန်စစ် ချစ်မြတ်နိုးမှုတွေ ရင်မှာပိုတိုးသွားသည်။ ကြည့်စမ်းပါဦး။

သူမ၏ ရှက်ရွံ့နေသော ပုံစံလေးသည် ဘယ်လောက်ရူးရမ်းရှင်းဖြူစင်လိုက်ပါသည်လဲဆိုတာ။

ဒါ အမျိုးသားတွေ ပါးစပ်ဖျားမှာ အသည်းခွဲသူ တစ်ယောက်ရယ်လို့ နာမည်ကြီးနေသည့် သူမမှ ဟုတ်ပါရဲ့လား။ သူမလေး ဘယ်လောက်ဖြူစင်သည်ကို ကျန်စစ် သူမနှင့် ချစ်သူဖြစ်ပြီးမှ ပို၍သိလာသည်။

သူမ၏ ရိုးသားမှုတွေကို သိရလေလေ ကျန်စစ်ရင်ထဲ ချစ်မြတ်နိုးခြင်းတွေ ပို၍တိုး၍ လာရသည်။

သေချာပါသည်။ ဘာအကြောင်းနှင့်မှ သူမကို ချစ်ရာထက် အချစ်များ သူ့ရင်ထဲက ဆွဲနှုတ်ယူ၍ မရဆိုတာ။

“ဟိတ်...ခေါ်နေတယ်လေကွာ၊ မောင့်ကို ကြည့်ပါဦး”

သူမမျက်နှာချောချောထက် အပြုံးတွေနှင့် ကျန်စစ်သည် သူမမျက်နှာလေးကို ဆွဲယူလိုက်သည်။

“မောင်နော်...ဖယ်၊ ကျွန်မကို မထိနဲ့”

“ဟောဗျာ...ဒါက ဘာဖြစ်တာလဲ”

“ဘာဖြစ်မှာလဲ၊ မောင့်ကြောင့်ပေါ့”

“ဘယ်လို မောင့်ကြောင့် ဟုတ်လား၊ ပြောပါဦး”

ဇွတ်အတင်းပင် သူမမျက်နှာလေးကို ဆွဲမော့ယူနေတာကို မောင်လေးဝ သူလက်တွေကို ဖယ်ရှားရင်း...

“မောင် ဆိုးတယ်ကွယ်”

မဝံ့မရဲသံလေးနှင့် ပြောလည်းပြော သူမမျက်နှာလေးသည်လည်း တဖြည်းဖြည်း မော့လာရာ...

“ဟောဗျာ”

“အဟွန်း...ဟွန်း...ဟွန်း”

ကြည့်နူးမှုရယ်သံတွေက ပတ်ဝန်းကျင်မှာ ပျံ့နှံ့သွားရ နှိတ်မှာလည်း သူမအား သနားသွားသည်။

သူ့မှာတော့ သူမလေး ဘာကြောင့် မျက်နှာမဖော်မဖော်

နှင့် ခုတော့ ကျန်စစ် အဖြေကိုသိရပြီ။

သူ့အချစ်တွေကြောင့် နီထွေးထွေး သူမနှုတ်ခမ်းဖူးလေးက ရှိသင့်တာထက် ပို၍ အနည်းငယ် ထူအမ်းနေရသည် မဟုတ်ပါလား။

သူ့အကြည့်တွေကြောင့်ထင် သူမသည် မနေတတ်တော့ဘဲ ရှက်အားပိုစွာနှင့်ပင် လက်လေးနှင့် သူမမျက်နှာကို ကွယ်လွှဲခဲ့သည်။

သူမ၏ ထိုဝံ့စံလေးက သူ့နှလုံးသားမှာ စွဲငြိသွားသည်ကိုတော့ တော်လေးပဲ သိလိုက်မည်မဟုတ်ပါ။

ရင်မှာ သနားခြင်း၊ ချစ်ခြင်းတွေနှင့် ကျန်စစ်သည် လက်လေးများကို ဖယ်ရှားလိုက်ပြီး...

“သိပ်ချစ်တယ်၊ မောင့်ရင်ထဲမှာ မင်းကိုချစ်ရတဲ့ တွေနဲ့ ပြည့်နေပြီ သိလား?”

ချစ်သူ၏ ချစ်စကားတွေက တော်လေးဝနလုံသော ကြည်မွေ့သွားသည်။

“ဒါပဲနော်...နောက်တော့မှ မောင် ကျန်မကို မုန်း

နဲ့”

“ကြည့်စမ်း...မောင်က ဘာကြောင့် မုန်းရမှာလဲ၊ စိတ်ချ မောင့်ချစ်သူကို မောင် ခုလည်းမမုန်းဘူး၊ နောင်လည်း ဘယ်တော့မှ မမုန်းဘူး၊ မမုန်းတဲ့အပြင် ခုလိုတောင် မောင့်ချစ်သူအပေါ်မှာ မောင့်အချစ်တွေ တိုးနေဦးမယ်၊ လာခဲ့”

သန်မာသော သူ့လက်တွေက သူမခါးကျဉ်းကျဉ်းလေးကို သိမ်းယူလာသဖြင့် တော်လေးဝမှာ လန့်သွားရသလို မျက်နှာလေး ဖြူဖျော့သွားပြီး...

“မောင်နော် မကဲနဲ့နော်”

“ဟင်...မောင်က ဘာလုပ်ရသေးလို့လဲဗျ”

ထိုအခါမှ သူမမျက်နှာလေး ရဲသွားကာ မလုံမလဲဟန် အေးနှင့် နှုတ်ခမ်းလေးစုကာ...

“သိမလား မောင့်လက်ကြီးက”

“မောင့်လက်ကြီးက ဘာဖြစ်လဲ”

“မောင်နော်”

“ဗျာ”

ဘုန်းစင်စစ် ကောင်းပြစ်၍

မျက်ဝန်းတစ်ဖက် ဖျတ်ခနဲ မှိတ်ပြကာ ကျန်စစ် ပြန်ထူ
လိုက်သည်။

ထိုအခါ တော်လေးဝသည် သူ့အား မျက်စောင်းလေးထိုး
လာပြီး...

“တော်ပြီကွာ၊ မောင် ဘယ်လိုဖြစ်နေတယ်မသိဘူး
ပြန်မယ်”

တော်လေးဝ ဖျတ်ခနဲ ထရပ်လိုက်တော့ ကျန်စစ်သည်
ပြုံးလွန်းလွန်းနှင့် သူမလက်ကို လှမ်းဆွဲထားလိုက်ကာ...

“ဒါက ဘယ်လဲ”

“ပြန်မလို့”

“မပြန်ရပါဘူး၊ ဘယ်သူက မင်းကို ပြန်ခွင့်ပြုလို့
ထိုင်”

သူမလက်လေးကို လှမ်းဆွဲကာ ကျန်စစ်သည် သူမထိုး
လေးကို သူ့အနား ထိုင်ခိုင်းလိုက်၏။

သူ့စကားကို မလွန်ဆန်နိုင်သလို တော်လေးဝသည်
မျက်နှာစူလေးနှင့် ကျန်စစ်အနား ထိုင်လိုက်သည်။

ကျန်စစ်မှာ သူမ၏ ကလေးဆန်မှုကို မသိဟန်ပြုကာ

“လူက ဒီလောက်လှနေရက်နဲ့ ဒီနှုတ်ခမ်းကြီးက ဘာလို့
ခုနေရတာလဲ၊ ကြည့်ရတာ ကောင်မလေး တစ်ယောက်ယောက်ကို
စိတ်ကောက်နေတယ်နဲ့တူတယ်၊ ဟုတ်လား ကလေးမ”

တော်လေးဝသည် ကျန်စစ်ကို စိတ်မဆိုးရက်တော့ပါ။

ဘည်တည်တင်းတင်းနေတတ်သည့် လူတစ်ယောက်က ခုတော့
သူမကို ချစ်တဲ့စိတ်နှင့် သူ့ဂုဏ်သိက္ခာဆိုတာတွေကိုလည်း မထည့်
တွက်တော့ဘဲ သူမအား စိတ်ဆိုးမပြေပြေအောင် စနေရသည်မှာ
သူကိုယ်တိုင် ကလေးတစ်ယောက်လိုရှိနေ၏။

ဆောက်လုပ်ရေးလောကတွင် နာမည်တစ်လုံးနှင့် နာမည်
ဆောင်းရကာ အောင်မြင်နေသော စီးပွားရေးလုပ်ငန်းရှင်တစ်ယောက်
ဖြစ်သော သူ့ကို လူတွေသာ ဒီပုံစံနှင့် မြင်ပါက ဘယ်လောက်များ
ရယ်မောကြမည်မသိပါ။

ကျန်စစ်ကတော့ ဘယ်သူတွေ ဘယ်လိုရယ်ရယ် သူ
အခုမစိုက်တော့ပါ။

သူ့ရှင်ထဲတွင် အချစ်တွေက အဆမတန် ဖြစ်ထွန်းနေပြီ

မို့ ချစ်သူသည်သာ သူ့အတွက် ကမ္ဘာဖြစ်နေသည်။

“မောင်”

“ဗျာ”

“မောင့်ကို ကျွန်မ အံ့ဩတယ်သိလား”

“ဟင်...ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ကျွန်မပြောရင် မောင် စိတ်မဆိုးရဘူးနော်”

“ထူးထူးဆန်းဆန်းပါလား၊ ဘာစကားမို့လို့လဲကွ”

“မောင် ကျွန်မကို ချစ်နေလိမ့်မယ်လို့ ကျွန်မ မထင်ထား
ခဲ့ဘူး သိလား”

“အဟွန်း...ဟွန်း...ဟွန်း ပြောပါဦး၊ တော်လေးဝက
ဘာကြောင့် အဲလိုထင်ရတာလဲဆိုတာ”

ရင်ခွင်ထဲမှ သူမမျက်နှာလေးကို အသာခွဲမော့ယူကာ
သူမ မျက်လုံးလှလှလေးကို တည်တည်စူးစူးကြီး စိုက်ကြည့်ရင်း
မချင့်မရဲဟန်ဖြင့် သူမေးလိုက်သည်။

“မောင်ပဲ စဉ်းစားကြည့်လေ၊ မောင်က ကျွန်မကိုတွေ့
တိုင်း အမြဲလို ဒေါသဖြစ်တဲ့ပုံစံနဲ့ လူကို ရန်လိုသလို စကားကို

သည်း ကောင်းကောင်းပြောခဲ့တာမှ မဟုတ်တာ”

သူနှင့်ဆုံခဲ့ရသည့် တစ်ချိန်က အဖြစ်များကို တော်လေးဝ

သည် ယခုထက်တိုင် မှတ်မိနေဆဲဟန်ဖြင့် ပြောလိုက်တာမို့ ကျန်စစ်

စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားသည်။

သူ့ကြောင့် စိတ်ထိခိုက်ရသည့် သူမပုံစံလေးကို ပြန်မြင်

သောင်ပြီး ကျန်စစ်ရင်ထဲ သူမအပေါ် သနားစိတ်တွေက အတိုင်း

နီတော့ပါ။

သနားကြင်နာစိတ်တွေနှင့် သူမကိုယ်လေးကို တင်းခနဲ

နှစ်ညှစ်လိုက်ပြီး...

“ဪဗျာ...အဲဒါ မင်းအပေါ် မောင့်ရင်ထဲမှာ သဝန်တို့

နှစ်စိတ်တွေနဲ့ ပေါက်ကွဲနေတာဗျ၊ ပြောစမ်း မင်းရင်ထဲမှာ

အာင့်အရင် ဘယ်သူရှိခဲ့လဲဆိုတာ”

ချစ်စိတ်မချင့်မရဲဟန်နှင့် ကျန်စစ်သည် တော်လေးဝ၏

နှစ်ခမ်းဖူးဖူးလေးနှင့် ပါးပြင်မို့မို့လေးကို သူလက်လေးနှင့် ထိတွေ့

တော့ မနာလိုဟန်နှင့် မေးလိုက်သည်။

တော်လေးဝမှာ သူ သဝန်တို့မူတွေကြောင့် ပြီးသွားကာ

“မောင်က ကျွန်မကို သဝန်တိုနေတာပဲ၊ အင်း ကျွန်မ ပြောရင် မောင်ယုံမှာလားဟင်၊ ကျွန်မ သစ္စာဆိုရဲပါတယ်မောင်၊ ကျွန်မဘဝ၊ ကျွန်မနှလုံးသားထဲမှာ မောင်ကလွဲပြီး ဘယ်သူမှ မရှိခဲ့ဘူးဆိုတာ”

“အာ...ချစ်ရယ် ဒါ တကယ်ပဲလားဗျာ၊ မောင် ဝမ်းသာ လိုက်တာ ချစ်ရယ်၊ ဒါဆို မောင်က တော်လေးဝအတွက် ပထမဦးဆုံးလူပေါ့ ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ် မောင်၊ မောင်ဟာ ကျွန်မဘဝရဲ့ ပထမဦးဆုံး ချစ်ရတဲ့လူပါ”

“အဟွန်း...ဒါဆိုရင် တစ်ချိန်က တော်လေးဝရဲ့ဘေးမှာ ရှိခဲ့တဲ့သူတွေကရော”

“ဟင့်အင်း...သူတို့က ကျွန်မအတွက် မိတ်ဆွေကလွဲ၍ တခြားဘာမှမဟုတ်ဘူး၊ ကျွန်မဘဝ၊ ကျွန်မနှလုံးသားမှာ ကျွန်မ အရေးထားရမယ့်လူက ဟောဒီက မောင်တစ်ယောက်ပဲရှိတယ် မောင်ကို ချစ်တယ်”

“တော်လေးဝရယ်”

သူမစကားတွေသည် သူ့ရင်ကို အတိုင်းမသိ ပေါ့ပါးသွား ရသည်။ တစ်ဆက်တည်း သူမအချစ်တွေကိုလည်း သူ ယုံကြည် ဖိတ်နှင့် ပို၍ချစ်မြတ်နိုးသွားရသည်မို့ သူမတစ်ကိုယ်လုံး သူ့ရင်ခွင် ထဲ နစ်သွားရကာ လှိုက်လှဲမွတ်သိပ်သော အနမ်းတွေက တော်လေး ဝမျက်နှာအနံ့ကို ရောက်ရှိသွားသည်။

တော်လေးဝရယ် မင်းစကားတွေကို မောင် ယုံကြည်ပါ တယ်ဗျာ။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ တော်လေးဝဆိုတဲ့ မင်းဟာ ဘာကယ်မချစ်ဘဲ ဘယ်ယောက်ျားရဲ့ ရင်ခွင်ထဲကိုမှ မဝင်ဘူးဆိုတာ ဆောင်သိနေလို့ပါပဲ။

“တော်လေးဝ”

“ရှင်”

“ခုချိန်ကစပြီး တော်လေးဝအနားမှာ မောင်ကလွဲပြီး တခြားဘယ်သူကိုမှ မမြင်ချင်တော့ဘူးနော်”

ထိုအခါ သူမသည် အပြုံးလေးနှင့် ခေါင်းခါပြသည်။

သည်နောက် တောက်ပသော မျက်ဝန်းလေးနှင့် သူ့အား

စိတ်ကြည့်လာပြီး...

“ကျွန်မ ကတိပေးပါတယ် မောင်၊ မောင့်ကို ကျွန်မ ချစ်... အချိန်ကစပြီး မောင် မကြိုက်တဲ့အပြုအမူတွေ ကျွန်မ ဘာတစ်ခုမှ မလုပ်ပါဘူးဆိုတာ”

“ချစ်...ချစ်ရယ်၊ ကြားရတာ မောင် စိတ်ချမ်းသာလိုက် တာဗျာ”

ကြည်နူးပျော်ရွှင်မှုတို့က သူတစ်ကိုယ်လုံး လျှောက်သွား သည်။ ချစ်သူ၏ အကားသည် သူ့ရင်ထဲက ရှိနေသော သံသယ၊ အထင်လွဲမှုတွေကို အချိန်တိုလေးအတွင်းမှာပင် အားလုံး ကို ချေဖျက်သွားရပြီ။ နှုတ်ပါလား။

ချစ်မြတ်နိုးစိတ်တွေနှင့် သူမကိုယ်လေးကို အကြိမ်ကြိမ် ဖက်ရမ်းနမ်းရှိုက်ရင်း...

“တော်လေးဝကို သိပ်ချစ်တယ်”

“အဟင်း...ကျွန်မကလည်း မောင့်ကို ချစ်ပါတယ်”

“ဒါနဲ့ မောင့်ကို မေးရဦးမယ်”

“အဟွန်း...မေးဗျာ၊ ဘာများလဲ ကျောင်းအစ်မရဲ့”

သူ သူမကို အပြုံးတွေနှင့်ကြည့်ကာ ဆိုလိုက်သည်။

ကြည့်စမ်း သူမမျက်နှာလေးက အပြုံးတွေနှင့်။ သူမလက် အားတွေက သူ့လက်မောင်းကြီးကို အသာအယာထွေးဆုပ်လာရင်း

“ဟိုလေ...ကျွန်မကို မောင် တကယ်ချစ်တာမှ ဟုတ်ရဲ့ ဘေးလို့”

“ကြည့်စမ်း...မောင့်ကို ဘယ်လိုမေးလိုက်တာလဲ၊ ဒီမှာ မှာလေးဝ မောင့်မျက်နှာကို မင်း သေချာကြည့်စမ်း၊ မောင်ဟာ မိဘားတစ်ခွန်းကို လွယ်လွယ်နဲ့ ပြောတတ်တဲ့ ယောက်ျားမျိုးလား ဆိုတာ မင်း မောင်ချစ်တာတွေကို မယုံဘူးပေါ့ ဟုတ်လား”

“မောင်ရယ် အထင်မလွဲပါနဲ့၊ မောင့်အချစ်ကို ကျွန်မ ဆိုလိုမဟုတ်ပါဘူး”

“ဒါဖြင့် ဘာကြောင့်လဲ”

ထိုအခါ တော်လေးဝသည် သူ့အား ခပ်စူးစူးလေးကြည့် ပြီး...

“မောင် ကျွန်မကို ထားသွားခဲ့မှာကြောက်လို့”

ရင်ခွင်ထဲ တိုးဝင်လာရင်း လေသံတိုးတိုးလေးဖြင့် သူ့သလိုဆိုလာတော့ ကျန်စစ် နှလုံးသားတွေသည် တင်းမခံနိုင်

တော့ပါ။

ဪ...ဒီမိန်းကလေးဆိုတာ သူ သိပ်ချစ်ရသည့်
မိန်းကလေးမို့ တော်လေးဝကိုယ်လေးကိုသာ သူ့လက်တွေနှင့်
တင်းတင်းပွေဖက်ထားရင်း မချင့်မရဲစိတ်တွေနှင့် အနမ်းမုန်တိုင်း
ကြီးတစ်ခုကို သည်းသည်းထန်ထန် ရွာသွန်းမိလိုက်သည်။

အနီး (၁၁)

တကယ်တမ်း သူတို့နှစ်ယောက် ချစ်သူဖြစ်သွားကြပြီကို
သိတော့ အောင်ကျော်သည် မအံ့သြတော့ပါ။ သူတို့နှစ်ယောက်
ချစ်သူဖြစ်သွားသည်ကိုစွဲကို မထူးဆန်းသလို ခပ်ပြုံးပြုံးအမူအရာ
နှင့်သာ သူ့အား တုံ့ပြန်သည်။

အောင်ကျော်စိတ်ထဲ တစ်ချိန်မှာ သူ့နှင့်တော်လေးဝ ချစ်သူ
ဖြစ်မည်ကိုလည်း သူ့စိတ်ထဲ သိနေရသလို။

ကဲ...ဒီအဖြစ်က ဘယ်လောက်များ အံ့သြဖို့ကောင်းလို့က်
သည်လဲ။ အောင်ကျော်သည် တော်လေးဝနှင့်ပတ်သက်သည့် သူ့ရင်
ဆဲက အတွေးစိတ်တွေကို ကြိုတင်ကာ သိနေသည်တဲ့။

“မင်း ငါ့ကို ဘာမှမပြောတော့ဘူးလား အောင်ကျော်”
ကျန်စစ်မှာ မနေနိုင်သည့်အဆုံး အောင်ကျော်ကို ဖွင့်
ရတော့သည်။ ပြီးမှ ကျန်စစ်သည် ကလေးဆန်သွားရသည့်
သူ့စကားတွေအတွက် မလုံမလဲကြီးဖြစ်သွား၏။

အောင်ကျော်မှာ သူ့အဖြစ်ကို သဘောတကျနှင့် ရယ်
လိုက်ပြီး...

“ကျန်စစ်...ကျန်စစ်၊ မင်းကို ငါ ဘာပြောရဦးမှာ
တကယ်တော့ မင်းတို့နှစ်ယောက် တစ်နေမှာ ဒီလိုဖြစ်လိမ့်မယ်
တာ ငါ ကြိုတင်သိနေပြီးသားပဲ၊ ဘာကြောင့်လဲလို့မေးရင်
နှလုံးသားကို ငါ ကြိုပြီးမြင်ထားလို့ပဲ”

ကျန်စစ်မျက်နှာကြီး ရဲသွားသည်။ တော်လေးဝနဲ့
ပတ်သက်လာလျှင် ဘေးလူတစ်ယောက်ဖြစ်သည့် အောင်ကျော်
လူတောင် သူ့ရင်ထဲက အချစ်တွေကို ကြိုတင်မြင်နေသည်။

“မင်းတို့နှစ်ယောက် အခုလိုချစ်သွားတာ ဘာမှမဆန်း
ဘူး ကျန်စစ်၊ မင်းရဲ့မသိစိတ်က တော်လေးဝကို မြင်မြင်
ချစ်မိသွားခဲ့တာပဲ၊ ဒါကြောင့်လည်း သူမနဲ့ပတ်သက်လာ

မင်းရင်ထဲမှာ မနာလိုစိတ်၊ သဝန်တို့စိတ်တွေနဲ့ ခံစားမှုတွေ ချုပ်ထွေး
နေခဲ့တာပေါ့၊ ဒါပေမယ့် ဒီအဖြစ်ကို မင်းရဲ့ဦးနှောက်က လက်မခံ
ခဲ့ဘူး၊ အကြားနဲ့တင် တော်လေးဝဟာ ယောက်ျားတွေရဲ့ အသည်းကို
ခွဲသူအဖြစ် မင်းသိထားတော့ ဒီလိုမိန်းကလေးမျိုးကို မချစ်သင့်ဘူး
လို့ မင်း ခံယူထားတယ်လေ၊ ဒါကို မင်းနှလုံးသားက လက်မခံ
ပြန်ဘူး၊ ဒါကြောင့် နောက်ဆုံးမှာ မင်း သူ့ကိုချစ်မိသွားတဲ့အထိ
နှလုံးသားခံစားမှုတွေ ပေါက်ကွဲသွားရတာပဲ ကျန်စစ်”

အောင်ကျော်စကားနှင့် သူ ခံစားမှုတွေက အမှန်မို့ ကျန်စစ်
ပြုံးလိုက်သည်။

လူတစ်ယောက်ရဲ့စိတ်ကို နားလည်လွန်းသည်
အောင်ကျော်ကိုလည်း ကျန်စစ် မချီးကျူးဘဲ မနေနိုင်ပါ။

“အေးကွာ...မင်းပြောတဲ့အတိုင်းပါပဲ၊ တော်လေးဝနဲ့
ပတ်သက်လာရင် ငါ့နှလုံးသားကို ငါ မထိန်းချုပ်နိုင်ခဲ့ဘူး၊ သူ့ကို
ငါ သိပ်ချစ်တယ်၊ အဲဒီ ချစ်တဲ့စိတ်နဲ့လည်း သူ့အပေါ် ငါ ပေါက်ကွဲ
ခဲ့တာတွေက အကြိမ်ကြိမ်ပဲ အောင်ကျော်၊ ငါဝန်ခံပါတယ်၊ အဖြူ
ရောင်ကို မြတ်နိုးတတ်တဲ့ ငါ့ဘဝမှာ အရောင်အစွန်းရှိတဲ့

မိန်းကလေးမျိုး ငါ့ဘဝထဲ အဝင်မခံဘူးဆိုတာ၊ ဒါပေမယ့်ကွေး
အဲဒီစကားက ငါ သူ့ကိုချစ်မိတဲ့နောက် ပျောက်ကွယ်သွားသလို
ဘာပဲပြောပြော သူဟာ ငါ့ဘဝရဲ့ အချစ်ဦးနဲ့ အချစ်ရဆုံး မိန်းမပါပဲ။”

အောင်ကျော် သူ့မျက်နှာကို စူးစူးစိုက်စိုက်ကြီး ကြည့်လျှင်
သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်ပြီး...

“ဒါဆို တော်လေးဝနဲ့ပတ်သက်တဲ့ အတိတ်ကအဖြစ်တွေ
အားလုံးကိုရော မင်း ခွင့်လွှတ်လိုက်ပြီပေါ့။”

“ငါ တော်လေးဝကိုချစ်ပြီးမှ သူ့ဘဝကို ပိုပြီးနားလည်
လာသလို သိလည်းသိလာရတယ်။ တော်လေးဝဘဝမှာ ငါကလေး
ပြီး တခြားယောက်ျားတစ်ယောက်ကိုမှ မချစ်ခဲ့ဖူးဘူးဆိုတာ။”

“မင်းလိုလူတစ်ယောက်ရဲ့ အချစ်ကိုရတာ တော်လေးဝ
တကယ်ကံကောင်းပါတယ် ကျန်စစ်၊ ရှေ့ဆက်ပြီးတော့လည်း
ကံကောင်းပါစေလို့ ငါဆုတောင်းပေးပါတယ်။ တကယ်တော့
တော်လေးဝဟာ အပြစ်မဲ့တဲ့ မေတ္တာငုတ်နေရာတဲ့ မိန်းကလေး
တစ်ယောက်ပါ။ အထီးကျန်ဆန်လွန်းတဲ့ သူ့ဘဝမှာ မိချစ်ဖခင်
မောင်နှမချစ်ဆိုတာမျိုး မရှိခဲ့လေတော့ သူ့အလှကြောင့် သူ့အနား

ရောက်လာတဲ့သူတွေကိုပဲ အဖော်ပြုပြီး သူ့ရဲ့အထီးကျန်ဘဝကို
ဖြေသိမ့်ခဲ့ရတယ်လေ။ သူ့နေရာမှာ ငါသာဆိုလည်း အဲဒီအတိုင်းပဲ
နေမှာပါပဲ။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ သူ့နှလုံးသားတွေက အရမ်း
အထီးကျန်ဆန်ခဲ့ရတာကိုး။”

“ငါနားလည်ပါတယ် အောင်ကျော်၊ ဒါကြောင့်လည်း
သူမရဲ့ အဖြူရောင်နှလုံးသားကို ငါချစ်ခဲ့မိတာပေါ့။ တော်လေးဝ
ဟာ ငါထင်ထားတာထက် ပိုပြီးဖြူစင်လွန်းတဲ့ မိန်းကလေးဆိုတာ
သူ့အပေါ် ချစ်ရက်တွေ ကြာလာလေလေ ငါပိုပြီး သိလာရလေပဲ။
ဒါကြောင့်မို့ သူ့မျက်နှာကို ငါချစ်တယ်၊ မြတ်နိုးတယ်၊ သူဟာ ငါ့ဘဝ
အတွက် အရေးပါတဲ့ ငါ့နှလုံးသားထဲက မိန်းကလေးပဲ
အောင်ကျော်။”

“အေးကွာ...ဝမ်းသာပါတယ်၊ မင်းရဲ့အင်အားကြီးမား
မွန်းတဲ့ အချစ်တွေကြောင့် မင်းတို့ရဲ့အချစ်ရေးဟာ အဆင်ပြေမှာ
ပါ။ ပြေပါစေလို့လည်း ငါ ဆုတောင်းပေးပါတယ်။”

“မင်းလိုပဲ ငါလည်း ငါ့ကိုယ်ငါ ကံကောင်းပါစေလို့
ဆုတောင်းနေပါတယ် အောင်ကျော်။”

ရင်ထဲ တိတ်တခိုး ပြောလိုက်သည့် စကားကိုတော့ ဘယ်သူမှ ကြားနိုင်လိမ့်မည်မဟုတ်ပါ။ တော်လေးဝအပေါ် ရင်ထဲ နင့်နင့်သည်သည် ချစ်သွားခဲ့ပြီမို့လည်း သူမကို သူ ဘယ်တုန်း နည်းနှင့်မှ အဆုံးရှုံးမခံနိုင်ပါ။

သည့်အတွက် သူမနှင့် ပတ်သက်လာလျှင် သူဘာလုပ် ပေးဆပ်ရ၊ ပေးဆပ်ရ ပေးဆပ်နေမည်မဟုတ်ပါလား။

■ ■ ■

“တော်လေးဝကို မောင် တစ်ခုပြောရဦးမယ်”

“အင်း...ဘာများလဲ မောင်”

သူပခုံးပေါ် ခေါင်းလေးမှေးတင်ရင်းက တော်လေးဝ အိပ်တိုးတိုးလေး မေးလိုက်သည်။

ကျန်စစ် သူမခေါင်းလေးကို အသာဖေးမကာ သူမကိုယ် လေးကို ရင်ခွင်ထဲ ဆွဲပွေ့လိုက်ပြီးနောက် မျက်တောင်ရှည်ထူထူ နှိပ်စိပ်လေးများကို သူ့နှုတ်ခမ်းဖြင့် အသာအယာ ဖိကပ်နမ်းရိုက် နှိပ်ပြီး...

“နောက်ဆို တော်လေးဝအနားမှာ မောင် မပါဘဲ ဘယ်မှ သွားပါနဲ့”

“ဟင်...ဘာဖြစ်လို့လဲ”

သူမ နားမလည်သလို မေးတော့ ကျန်စစ် ပြုံးလိုက်သည်။ သူမ ဘာကိုမှ နားမလည်ပါလား။

တကယ်ဆို သူ့ရင်ထဲမှာ သူမနဲ့ပတ်သက်ပြီး သဝဏ်ခြင်းတွေ ဖြစ်ပေါ်နေသည်ကို သူမ မသိဘူးတဲ့လား။ သိပ်လှည့်သူမကို ကျန်စစ် ဘယ်လိုမှ စိတ်မချနိုင်ပါ။ ဒါကြောင့်လည်း သူ မပါဘဲ သူမတစ်ယောက်တည်း ဘယ်မှမသွားရန် သူတောင်းခြင်းဖြစ်သည်။

ကျန်စစ်သည် သူမစကားကို ရုတ်တရက် ဘာဖြေမသိ မျက်နှာကြီးရဲနေပြီးမှ...

“ဟိုကွာ...မောင်မပါဘဲ မင်းတစ်ယောက်တည်း ဘယ်ကိုမှမသွားပါနဲ့၊ မောင် မောင် မင်းကို စိတ်မချဘူးတော့...”

“အို”

သူမစကားတွေထဲ သဝဏ်တို့ခြင်းတွေ သိသိသာသာ ဖြစ်သည်ကိုလည်း ကျန်စစ် သိသည်။ သူသိသလို တော်လေးလည်း သိလိုက်တာနဲ့ ချစ်သူ ကိုလူချော၏ အချစ်ကဲနှင့်...

သည်းရပ်ကို သဘောကျသွားပြီး...

“မောင်ရယ် အဟင်း၊ ကျွန်မက ဘာများလဲလို့၊ မောင်က ကျွန်မအပေါ် သဝဏ်တိုနေတာကိုး”

ထိုအခါ ကျန်စစ်သည် ရှုတည်တည်မျက်နှာကြီးနှင့် သူမကို ကြည့်လာပြီး...

“ဘာလဲ မောင့်ချစ်သူကို မောင် သဝဏ်တိုခွင့်မရှိရဘူးတော့”

“ကြည့်...မောင်ကလေ”

“ကျုပ်က ဘာဖြစ်နေလို့လဲ”

“ဘာဖြစ်ရမှာလဲ၊ လူကြည့်တော့ ရှုတည်တည်ဣန္ဒြေကြီး တကယ်တော့ မောင်က ကလေးဆန်ချင်တယ်”

“ဪ...ခင်ဗျားကများ ပြောရသေးတယ်၊ ကျုပ်တို့များကို သိပ်ချစ်တာကိုလည်း ထည့်ပြောဦးလေဗျာ”

ကျုပ်တွေ ခင်ဗျားတွေနှင့် ခဏချင်းဖြစ်သွားသော ကျန်စစ်တော်လေးဝ နှုတ်ခမ်းဖူးဖူးလေး တင်းတင်းစေ့က ခပ်တည်တည် ကြည့်နေလိုက်သည်။

ချစ်စိတ်တွေနှင့် မောင် သူမအပေါ် သဝန်တို့မူတွေ လွန်စွာ
နေရပြီမှန်းလည်း တော်လေးဝ သိလိုက်သည်။

သို့ပေမယ့် ဒီလိုအကြောင်းမဲ့ သဝန်တို့မူမျိုးကိုတော့
တော်လေးဝ လက်မခံချင်။

ဒါကြောင့်မို့ မောင့်ကို အလျှော့မပေးဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်ပြီး

“မောင့်ကို မေးပါရစေဦး၊ ကျွန်မကို မောင် မယုံဘူး
လား။”

သူမအမေးကြောင့် ကျန်စစ်သည် သူမမျက်နှာလေးကို
အချိန်ကြာမြင့်စွာ စိုက်ကြည့်လာပြီး...

“မောင့်ကို ဘာဖြစ်လို့ အဲလိုမေးရတာလဲ တော်လေးဝ”

“မေးရမယ် မောင်၊ မောင် ကျွန်မကို ယုံတယ်ဆိုရင်
ကျွန်မသိက္ခာကိုလည်း မောင် ယုံကြည်ပေးရမယ်၊ ချစ်ပြီးမှတော့
ဘယ်သူမဆို ကိုယ်ချစ်တဲ့သူကို ကိုယ့်ဘေးမှာ အတူရှိစေချင်တာ
ပေါ့၊ ဒါပေမယ့် အကြောင်းအမျိုးမျိုးကြောင့် ကိုယ့်ချစ်သူ ကိုယ်
အနားမှာ ရှိမနေခဲ့ရင်လည်း ချစ်သူချင်း တစ်ယောက်သိက္ခာကို
တစ်ယောက် ယုံကြည်ပေးရမယ်၊ ခု မောင်ပြောတဲ့စကားက ကျွန်မ

ဒို့အချစ်နဲ့ ကျွန်မသိက္ခာကို မယုံကြည်သလိုမျိုးပဲ”

ဒေါသကြောင့် ပန်းသွေးရောင် တောက်နေသည့်
ဆာလေးဝမျက်နှာက ကျန်စစ်ရင်ကို လှုပ်ခါစေသည်။

သူ၏သဝန်တို့မူသည် ချစ်သူလေးအတွက် တစ်မျိုးထင်
စရာ ဖြစ်သွားခဲ့ပြီလား။

“မဟုတ်ဘူး တော်လေးဝ၊ တကယ်တော့ မောင်ပြော
ခွင့်တာ”

“ကျွန်မသိပါတယ် မောင်၊ မောင် ကျွန်မကို မယုံဘူး
ဆိုတာ”

“ဟာ”

အေးစက်လွန်းသည့် စကားနှင့် စိမ်းကားသည့်စကားတွေ
ကြောင့် ကျန်စစ် တုန်လှုပ်သွားသည်။

သူသိလိုက်ပါပြီ။

ချစ်သူသည် သူ့ကို အထင်အမြင်လွှဲမှားသွားရပြီဆိုတာ။

“မောင်ရှင်းပြတာကိုလည်း နားထောင်ပါဦးကွာ”

“ဟင့်အင်း...ဘာမှရှင်းမပြနဲ့၊ ကျွန်မ ဘာမှမကြားချင်

ဘူး၊ ရှင် ရှင် ကျွန်မကို တကယ်ချစ်တာမှ မဟုတ်ဘဲ ကျန်စစ်”
“ဟင်”

ဒီစကားက သူ့နှလုံးသားကို ချွန်မြသော မေးထက်ထက် နှင့် ထိုးလိုက်သလို။

သူ့အချစ်တွေကို သူမ ဘာလို့နားမလည်ရတာပါလိမ့်။ သူ့ရှင်းပြတာကို လက်ခံသင့်ပါရက်နှင့် ခေါင်းမာမာနှင့် လက်မခံသော သူမကို ကျန်စစ် စိတ်မရှည်ရသလို ကြည့်လိုက်ပြီး...

“မောင် ပြောတာကိုလည်း နားထောင်ပါဦးကွာ၊ မောင် ခုလိုပြောတာ မင်းကို သိပ်ချစ်လို့ပဲ တော်လေးဝ”

“အဟင်း...ဟင်း ရှင်ရဲ့အချစ်ဆိုတာကို ကျွန်မ ဘယ်လို ယုံရတော့မှာလဲ ကျန်စစ်”

“တော်လေးဝ”

“ကျွန်မတို့ ဒီလောက်နဲ့ပဲ လမ်းခွဲကြရင်ကောင်းလိမ့်မယ်”

“ဘာ”

သူ့မျက်နှာကြီးသည် ဒေါသကြောင့် နီရဲသွားသည်။ ကြည့်စမ်း သူမက သူ့နှလုံးခွဲဖို့တောင် စဉ်းစားထားပြီတဲ့လား။

အဲကို တင်းတင်းကြိတ်လျက်က ကျန်စစ်၏ အကြည့်စူး နူးတွေသည် သူမမျက်နှာလေးထက်မှ မခွာတော့ဘဲ တစ်ကိုယ်လုံး ဖွက်ပွက်ဆူနေသော သွေးတွေဖြင့် မျက်နှာကြီး နီမြန်းနေပြီး...

“မင်းပြောစမ်း တော်လေးဝ၊ ဒါ မင်း ငါ့ကို လမ်းခွဲဖို့ ပြီးစားနေတာလားဆိုတာ”

သူမပခုံးကို တင်းတင်းဆုပ်ကိုင်မေးတော့ တော်လေးဝ သည် မျက်နှာလေးမဲ့သွားကာ...

“လွတ်ပါ၊ ရှင်ရဲ့ အဲဒီဒေါသနဲ့ သဝန်တို့မှုတွေကို ကျွန်မ ကြောက်လာပြီ ကျန်စစ်”

“မောင့်ကို မင်း ဘာလို့အထင်လွဲနေရတာလဲ၊ မောင် ပြောတာ မင်းကို သိပ်ချစ်လို့”

“ချစ်ရင် ရှင် ကျွန်မအပေါ် ယုံကြည်ရမှာပေါ့”

“မောင်ပြောတာ မင်းကို မယုံလို့မှမဟုတ်ဘဲ၊ မင်းကို မောင် ဆုံးရှုံးရမှာကြောက်လို့၊ ရှင်းရှင်းပြောရရင် မောင် မင်းကို ဆုံးရှုံးမခံနိုင်လို့ မောင့်ဘက်က မင်းကို တောင်းဆိုနေတာ”

တော်လေးဝ မောင့်အချစ်တွေကို တဖြည်းဖြည်း နားလည်

လာပါပြီ။ မောင်သည် သူမအချစ်တွေအတွက် အရမ်းစိုးရိမ်နေရာ ပြီမှန်း။ ဒါ မောင် သူမကို သိပ်ချစ်၍ပါလားဆိုသောအသိဖြင့် တော်လေးဝ နှလုံးသားသည် နွေးထွေးလာသည်။

နွေးထွေးသော နှလုံးသားနှင့်ပင် တော်လေးဝ ကျန်စစ် ကိုယ်ကြီးကို သူမလက်လေးနှင့် မမိုမကမ်း သိုင်းဖက်လိုက်ပြီး

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် မောင်”

“ဟင်”

“မောင် ကျွန်မကို သိပ်ချစ်လို့ပေါ့”

“တော်လေးဝ ချစ်ရယ်”

နှစ်ဦးသား အနမ်းလေးတွေ ဖလှယ်လိုက်မိ၏။ အချစ် သည် တစ်ခါတစ်ရံမှာ ခါးသီးမှုတွေ ဖြစ်စေရသလို ပျော်ရွှင်မှု တွေကိုလည်း ဖြစ်စေသည်။

“မောင် ကျွန်မကို သိပ်ချစ်တာပဲနော်”

“ငါထုလိုက်ရကွာ၊ ခုမှ ဒီစကားမေးရလား”

“အဟင်း...ဟင်း...ဟင်း မောင်ကလည်းကွယ်”

ခပ်တည်တည်နှင့် မောင့်မျက်နှာကြီးကို ကြည့်ပြီး

တော်လေးဝ ချောသလို မောင့်နှာခေါင်းချွန်ချွန်ကြီးကို သူမလက် လေးနှင့် ဆွဲဖျစ်ညှစ်လိုက်တော့...

“ဟိတ်...ဒါဘာလုပ်တာလဲ”

“မောင့်ကိုချစ်လို့”

“ဘာ”

“မောင့်ကိုချစ်လို့”

“မကြားဘူး၊ ထပ်ပြောဦး”

သူမမျက်နှာလေးနား ခေါင်းကိုငဲ့စောင်းကာ ထပ်မေးလာ တော့ တော်လေးဝ မောင် လူလည်ကျတာကို သိလိုက်ကာ...

“မောင့်ကို မုန်း”

“ဟာ...ဟိတ်...ဟိတ်၊ အဲဒီစကားမဟုတ်ဘူးလေ”

“ဟင့်အင်း...မောင့်ကို မုန်း”

“ကဲကွာ...အဲဒါ မောင့်ကိုမုန်းဦး”

“မောင်”

“အဟွန်း...ဟွန်း...ဟွန်း”

“အဟင်း...ဟင်း...ဟင်း”

ချစ်တေးတွေဖြင့် ရယ်သံလေးတွေသည် သာယာသွား
သည်။

“မောင် ကျွန်မကို အခုလိုပဲ အမြဲချစ်မှာလားဟင်”

“အင်း”

“တကယ်လို့ ကျွန်မ မောင်မကြိုက်တာ တစ်ခုခုလုပ်မိ
ရင်ရော မောင် ကျွန်မကို မုန်းသွားမှာလား”

ကျန်စစ်၏ အကြည့်တွေက သူမထံ အကဲခတ်သလို
ရောက်ရှိလာသည်။

ထို့နောက် သူမစကားကို မကြိုက်သလို မျက်ခုံးကြီးတွေ
တွန့်ကြုတ်လာရင်း...

“မင်းနော်...ဒါ ဘာစကားလဲ တော်လေးဝ၊ စောစော
ကလည်း မောင့်ကို မင်း လမ်းခွဲဖို့ပြောတယ်၊ ဘာလဲ မင်း မောင့်ကို
ထားခွဲဖို့ ကြံနေတာလား”

သူ ဒီတစ်ခါတော့ တကယ်ဒေါသဖြစ်ပြီထင်။ အကြည့်
တွေက တကယ့်ကို စူးစူးရဲရဲ။

“မောင် ကျွန်မကို ဘာလို့ အဲလိုထင်တာလဲ၊ ကျွန်မထ

သဘောအဖြစ်ပြောတာ”

“မပြောနဲ့၊ သဘောအဖြစ်ဆိုတာကို မပြောနဲ့၊ ဒီစကား
မောင် မကြားချင်ဘူး၊ ဒီမှာ တော်လေးဝ မင်းကို မောင် တစ်ခါ
တည်း သတိပေးလိုက်မယ်၊ မင်း မောင်ကလွဲပြီး တခြားတစ်ယောက်
ကို ချစ်ဖို့မကြိုးစားပါနဲ့၊ အချစ်အတွက် မောင့်ကို လူမသတ်ရဲဘူး
လို့ မထင်နဲ့နော်၊ မင်းကို တခြားတစ်ယောက်နဲ့ တွေ့လို့ကတော့
မောင် သတ်ပစ်မယ်သိလား”

သူ အံတင်းတင်းကြိတ်ကာ ပြောတော့ တော်လေးဝမှာ
မျက်နှာပျက်သွားပြီး...

“မောင်က ဘယ်သူ့ကိုသတ်မှာလဲ၊ ကျွန်မကိုလား”

“အေး...နှစ်ယောက်လုံး သတ်ပစ်မယ်”

ကျန်စစ် စကားတွေက တကယ်ပင် ပြောနေသလို။
တော်လေးဝမှာ သူ့အချစ်တွေကို အထင်မသေးရဲတော့ပါ။ ကျန်စစ်
သူမကို သိပ်ချစ်တာလည်း သူမ ယုံလိုက်ပါ၏။

သူမကို သိပ်ချစ်တတ်သော လူတစ်ယောက်ကို
တော်လေးဝ သူမကြောင့် စိတ်မဆင်းရဲစေရပါ။

ဘာစကားမှမပြောဘဲ သူမအား ကျောပေးရပ်နေသော ကျွန်စစ်ကိုကြည့်ပြီး တော်လေးဝ စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားသည်နဲ့

“မောင်”

သူမခေါ်လိုက်တော့ သူ့အကြည့်တွေက သူမထံ ရောက်လာသည်။

“တကယ်ပဲ ကျွန်မ ဝဋ်လည်ပြီနဲ့တူတယ် မောင်”

“မင်း ဘာပြောလိုက်တာလဲ တော်လေးဝ”

“ကျွန်မ တကယ်ပြောတာ မောင်၊ အရင်တုန်းက ကျွန်မကြောင့် ယောက်ျားတွေ အသည်းကွဲတယ်လို့ ကြားရင် ဘာကြောင့် မှန်းမသိဘူး၊ ကျွန်မစိတ်ထဲမှာ ကျေနပ်သလိုရှိခဲ့တယ်၊ ခုတော့ မောင်ရယ် ကျွန်မလေ မောင် ကျွန်မကို ထားသွားခဲ့မှာကို အရမ်းကြောက်တာပဲ၊ အဲလိုတွေးလိုက်ရုံနဲ့ ကျွန်မရင်ထဲမှာ နေလို့မရတော့ဘူး၊ ကျွန်မ အရမ်းခံစားရတယ်မောင်၊ အဲဒါ ကျွန်မ မောင့်သိသိပ်ချစ်လို့ပေါ့နော်”

“တော်လေးဝရယ်”

သူ တော်လေးဝကိုယ်လေးကို တင်းတင်းလေး ဖွဲ့စည်း

ထားလိုက်သည်။

သူ့အပေါ် သူမ၏ချစ်ခြင်းတွေ လေးနက်နေမှန်း သိရလေလေ ကျွန်စစ်ရင်ထဲမှာ သူမကိုချစ်ရသည့် အချစ်တွေအတွက် နေရာမရှိရလေဖြစ်ရသည်ကိုတော့ သူမသိမည်မဟုတ်။

ကျွန်စစ် သူမမျက်နှာလေးကို ယုယကြင်နာစွာ နမ်းရှိုက်လိုက်သည်။

“တော်လေးဝရယ် စိတ်ချပါဗျာ၊ မောင် မင်းကို

ဘယ်တော့မှ ပစ်မသွားဘူးဆိုတာ၊ မောင်တို့နှစ်ယောက်ကြားမှာ ခွဲခွာခြင်းဆိုတဲ့စကားက ဘယ်တော့မှ ရှိမလာစေရဘူးဆိုတာ မောင် ခဲရဲကြီး ကတိပေးတယ်၊ ပြောစမ်း မင်း မောင့်စကားကို ယုံတယ် ဟုတ်လား တော်လေးဝ၊ ဟိတ် မောင့်ကိုကြည့်ပါဦး၊ မောင် ဓေးနေတယ်လေ”

ထိုအခါမှ တော်လေးဝမျက်နှာ မော့လာလေသည်။

ဒီနောက် သူ့အား အပြုံးယဲ့ယဲ့လေးနှင့် ပြုံးပြကာ...

“မောင်”

“ပြောလေ တော်လေးဝ”

“ဒါ တကယ်နော်”

“အဟွန်း...ဘာလဲ၊ မောင့်စကားကို မယုံဘူးလား”

“ယုံပါတယ် မောင်”

“မင်းကွာ”

ချစ်စိတ်တွေနှင့် မချင့်မရဲဖြစ်စွာ ကျန်စစ်သည် တော်အေး
ဝကိုယ်လေးအား ဖျစ်ညှစ်ပစ်လိုက်တော့...

“အား...နာတယ်”

“ဟင်...တကယ် နာသွားလား”

“အင်း”

“ဟာ...ဆောရီး...ဆောရီး၊ မောင့်ချစ်သူလေး အေး
ကြောင့် နာသွားရပြီ၊ ကဲ မနာတော့အောင်လို့ မောင့်ချစ်သူ
ဒီလိုပဲ ချောရမယ်”

“မောင်”

“ဟင့်အင်း...အိုကွယ်”

ငြင်းဆန်နေသော သူမနှုတ်ခမ်းလှလှလေးထံမှ မညီသ
စကားမှ ထွက်ပေါ်မလာတော့ပါ။

တော်လေးဝ နှုတ်ခမ်းလှလှလေးထက်မှ ထွက်ပေါ်လာ
ဧည့် စကားသံတွေကို ကျန်စစ်သည် အချစ်တွေဖြင့် တားဆီးလိုက်
သည်။

■ ■ ■

အနီး (၁၂)

ကျန်စစ်ကို ချစ်ပြီးသည့်နောက်ပိုင်း တော်လေးဝသည်
သည် အရာအားလုံး ပြောင်းလဲခဲ့ရသည်လို့ သူမထင်သည်။

အရင်ကတော့ဖြင့် သူမဘဝတွင် သူမတစ်ယောက်တည်း
ရှိခဲ့ရပေမယ့် မောင့်ကို ချစ်ခဲ့ပြီးနောက်ပိုင်းမှာတော့ တော်လေးဝ
ဝသည် သူမတစ်ယောက်တည်း မဟုတ်တော့ဘဲ မောင်ပါ
သူမဘဝထဲ ရှိလာသည်။

မောင် သူမဘဝထဲ ရှိလာပြီးနောက်ပိုင်း တော်လေးဝ
သည်လည်း အရင်နှင့်မတူအောင် သူမဘဝနှင့် သူမနှလုံးသား
သည် စိုပြေလာခဲ့သည်။

ဒါတွေအားလုံးသည် မောင့်ကြောင့်ဆိုတာကိုလည်း သူ့
ဝန်ခံ၏။ မောင့်အချစ်တွေသည် သူမဘဝတစ်ခုလုံးကို အများကြီး
ပြောင်းလဲစေရသည်။

သူမဘဝသည် ချစ်ခြင်း၊ ဖျော်ရွှင်ခြင်း၊ ကြည်နူးခြင်းတွေ
နှင့် နှလုံးသားမှာလည်း စိုပြေလန်းဆန်းခဲ့ရသည်မို့ တော်လေး
မောင့်ကို ကျေးဇူးတင်စိတ်တွေနှင့် အရမ်းကိုချစ်ခဲ့၏။

မောင့်ကြောင့်ပင် အချစ်ဆိုသောစကားကို သူမ ခံစား
နားလည်ခဲ့ရသလို မောင့်ကြောင့်ပင် သူမဘဝသည်လည်း အထီး
ကျန်ခြင်းမှ လွတ်မြောက်ခဲ့ရသည်။

မောင်နှင့်သူမချစ်တာ တကယ့်ကို တစ်ယောက် မျှတ
အောက်က အပျောက်မခံနိုင်အောင် ချစ်ရသည်။ ချစ်ခြင်းများသည်
သည် အချစ်ဆိုရင်ဖြင့် လွန်မည်မဟုတ်ပါ။ သူမက မိန်းကလေး
အချစ်ကို ရင်မှာ ထိန်းချုပ်နိုင်ခဲ့သော်လည်း မောင်ကလေး
ယောက်ျားလေးပီပီ အချစ်ကို မထိန်းချုပ်နိုင်ခဲ့။

သူမမျက်နှာလေးကို တစ်နေ့ မမြင်ရတာနှင့်ပင်
သည် သူမနှင့် ဆယ်ကမ္ဘာခြားရသလို ဖြစ်နေတတ်သူလည်း

သည်။

မောင်သည် ထိုမျှအထိ သူမကို ချစ်ရှာလွန်းသူလည်း
ဖြစ်သည်။ မောင်၏ ချစ်မြတ်နိုးခြင်း ခံရသည်က သူမအတွက်
တံကောင်းမှန်းလည်း တော်လေးဝ သိ၏။

ဒါကြောင့်လည်း မောင် စိတ်ဆင်းရဲမည့်ကိစ္စမှန်သမျှကို
တော်လေးဝသည် သူမဘက်က တတ်နိုင်သလောက် ကြိုးစားကာ
ရှောင်ခဲ့သည်။

သို့သော် သူမအတွက် မရှောင်လွှဲနိုင်သည့် တစ်နေ့ကို
လည်း ရောက်ရှိခဲ့သည်။

ထိုတစ်နေ့သည် တော်လေးဘဝအတွက် မမေ့နိုင်သော
အလေးတစ်နေ့လည်း ဖြစ်ခဲ့၏။

“တော်လေးဝ”

“ပြောလေ မောင်”

“မောင့်မိဘတွေက တော်လေးဝနဲ့ တွေ့ချင်နေကြတယ်”

“ဟင်”

“ဟုတ်တယ် မောင်ဖွင့်ပြောလိုက်ပြီ၊ မောင့်ဘဝမှာ

တော်လေးဝရှိနေပြီဆိုတဲ့အကြောင်း”

“အို”

မောင့်စကားကြောင့် တော်လေးဝ မျက်နှာပျက်သွား၏။ မောင်ကတော့ ဖြူဖျော့သွားသည့် သူမမျက်နှာလေးကို ကြည့်ကာ

“ဘာဖြစ်လို့လဲ တော်လေးဝ”

ဒီတော့မှ တော်လေးဝသည် ပျက်သွားသည့် သူမမျက်နှာကို ပြန်ပြင်လိုက်ရင်း အားငယ်ရိပ်သမ်းသော အကြည့်တွေနဲ့ မောင့်ကိုကြည့်လာကာ...

“ဖြစ်ပါ့မလား မောင်၊ မောင့်မိဘတွေနဲ့ တွေ့ရမှာ ကျွန်ုပ်ရင်ထဲ တစ်ခုခုစိုးရိမ်နေသလိုပဲ၊ ကျွန်မ အားငယ်လိုက်တာ ဟေ့ရယ်”

ကျန်စစ်မှာ ချစ်သူ၏ အားငယ်စကားကြောင့် သနားစွာ တွေ့ရင်မှာတိုးသွားကာ...

“မောင်တစ်ယောက်လုံး တော်လေးဝဘေးမှာ ရှိနေချစ်က ဘာကိုစိုးရိမ်နေတာလဲ”

သူမလက်လေးကို ဆုပ်ကိုင်ရင်း အားပေးလိုက်သည်။

တော်လေးဝအကြည့်တွေက ကျန်စစ်ကို အားကိုးသလို ကြည့်လာရင်းက...

“ကျွန်မကြောက်တယ် မောင်”

“ဘာရယ်”

“ကျွန်မမှာ မိဘ၊ မောင်နှမ ဆွေမျိုးအသိုင်းအဝိုင်းဆိုတာ ဆွေ ဘာတစ်ခုမှ မရှိဘူးလေ”

သူမ ဘာကိုကြောက်ရွံ့စိုးရိမ်နေသည်ဆိုတာ ကျန်စစ် သိလိုက်၏။ ရင်မှာဖြစ်ထွန်းလာသည့် ကရုဏာတရားနှင့် ချစ်ခြင်း ဆွေက သူ့ကို ဘယ်လိုအရာနှင့်မှ တားဆီးလို့မရနိုင်တော့ပါ။

ကြည့်စမ်းပါဦး။

သူ၏ချစ်သူလေးသည် ဒီလို ကြောက်ရွံ့အားငယ်စိုးရိမ်မှု တွေနှင့် အချိန်ဘယ်လောက်များ ကုန်ဆုံးဖြတ်သန်းလာခဲ့သည်ဆိုတာ။

သူမ ခံစားချက်တွေကို ချစ်သူ၏ ခံစားချက်နှင့် ဆတူစွာ ကျန်စစ် နားလည်သည်။

နားလည်မှုတွေနှင့်အတူ သူမအပေါ် သနားကရုဏာတွေ

ကလည်း ဖြစ်လို့မဆုံးပြီမို့ အားငယ်စကားဆိုနေသည့် သူမနှုတ်ခမ်း
ဖူးဖူးလေးကို ထွေးပိတ်လိုက်သည်။

မောင်ရယ်။

သူမ၏လက်လေးတွေက သူ့အား ထွေးဖက်လျက်
သူ့ရင်ခွင်ထဲတွင် သူမသည် ကလေးတစ်ယောက်လို တိုးဝင်လိုက်
ပြီး...

“မောင့်မိဘတွေက ကျွန်မကို သဘောကျပါ့မလားဟင်”

သူမထံမှ အားငယ်စကားတွေကို ကျန်စစ် မကြားလို့တော့
ပြီမို့ သူမကိုယ်လေးကို ဖျစ်ညှစ်ရင်းက အားပေးစကားပြောလိုက်
သည်။

“ဘာလို့ အားငယ်စကားတွေ ဆိုနေတာလဲဗျာ၊ ဇီဝိတ်
တော်လေးဝကိုမြင်ရင် မေမေ သဘောကျမှာပါ။ ဘာဖြစ်လို့ထင်
လား၊ အဟွန်း မောင့်ချစ်သူက သိပ်ပြီးချစ်စရာကောင်းလို့ပေါ့
ဗျာ”

သူ နှစ်သိမ့်အားပေးနေပေမယ့် သူမ မပျော်နိုင်ပါ။ ရင်
တွင် တစ်ခုခုအတွက် စိုးရိမ်နေရသလို အားငယ်မှုတွေနည်း
ရှိနေသည်။

သူမ၏ ငေးငိုငိုမှုကို မောင်သည် သတိထားမိတော့

“ဟိတ်...ဘာတွေတွေ့ပြီး ငေးနေတာလဲကွာ၊ ဘာလဲ

မေမေတို့နဲ့တွေ့ရမှာကို စိုးရိမ်နေတာလား”

“အမှန်အတိုင်းပြောရရင်တော့ ကျွန်မရင်ထဲမှာ စိုးရိမ်မိ
တယ်၊ ပြီးတော့ ကျွန်မရဲ့အတိတ်က အဖြစ်တွေ”

“ကျွတ်...မင်း ဒါပြောမယ်ဆိုတာ မောင်သိတယ်၊ မင်း
မှတ်ထားဖို့က ဒီအချိန်ကစပြီး ဒီစကားတွေ ဘယ်တော့မှမပြောနဲ့၊
ပြောခွင့်လည်း မောင်မပြုဘူး၊ မောင့်ချစ်သူမှာ အတိတ်က အဖြစ်ဆို
တာ ဘာမှမရှိခဲ့ဘူး၊ မင်းနားလည်ရမှာက မောင်တို့ရဲ့ ခုလက်ရှိ
အချိန်၊ ဒီအချိန်ကိုပဲ မင်းတန်ဖိုးထားရမယ်၊ ဂရုစိုက်ရမယ်”

“မဟုတ်သေးဘူး မောင်၊ မောင် ကျွန်မကို ချစ်စိတ်နဲ့
နားလည်နိုင်ပေမယ့် မောင့်မိဘတွေကတော့”

“မောင့်မိဘတွေကလည်း မောင့်လိုပဲ မင်းကို နားလည်မှာ
ပါ”

တော်လေးဝကတော့ မထင်ပါ။

ဘယ်မိဘမဆို ကိုယ့်သားသမီးကို ဖြူစင်သန့်ရှင်းသော

သူမျိုးနှင့် ဆုံတွေ့စေချင်ကြမှာဖြစ်သည်။

တော်လေးဝလို ယောက်ျားလေးတွေနှင့်တွဲကာ ယောက်ျားတွေ၏အသည်းကို ခွဲနေသူတစ်ယောက်အဖြစ်နှင့်သာ ကျန်စစ် မိဘတွေ သိပါက သူမကို သူတို့သားနှင့် ဘယ်လိုမှ သဘောတူနိုင်လိမ့်မည်မဟုတ်ပါ။

မောင်နှင့်သာ သူမ ဒီထက်စောပြီး တွေ့ခဲ့လျှင် သူမဘဝတွင်လည်း ဒီလိုအစွန်းများ ထင်ကျန်ခဲ့လိမ့်မည်မဟုတ်ပါ။

ဖြူစင်မှုနှင့် ဘဝ၏ ရိုးရှင်းသော နေထိုင်မှုကို သူမ ဒီထက်စောပြီး နားလည်ခဲ့ပါလျှင် ယခုလို စိုးရိမ်မှုတွေကိုလည်း သူမ ခံစားရလိမ့်မည်မဟုတ်။

“မောင်ရယ် ကျွန်မလေ မောင်ရဲ့မေတ္တာကို သိရလေလေ ကျွန်မ နောင်တရလေပဲသိလား၊ ကျွန်မ ဘာလို့ မောင်နဲ့စောပြီး မဲတွေ့ခဲ့တာလဲနော်၊ ကျွန်မမှာ အတိတ်ဆိုတာမရှိခဲ့ရင် သိပ်ကောင်းမှာပဲ”

သူ့အချစ်တွေအတွက် အဖြူစင်ဆုံး ပေးဆပ်ချင်သည့် သူမစိတ်ကို သူ မလေးစားဘဲ မနေနိုင်တော့ပါ။

“တော်လေးဝရယ် ဘာလို့ ဒီစကားတွေပြောနေတာလဲ၊ အတိတ်ဆိုတာ ပြုပြင်လို့ရတဲ့ အရာမှမဟုတ်တာ၊ ဒီမှာ မောင့်ကို ကြည့်စမ်း တော်လေးဝ၊ မင်း မောင့်ကို ချစ်တယ်မဟုတ်လား”

“ပြောဖို့လိုသေးလို့လား မောင်ရယ်”

“မောင်တို့ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ချစ်နေတာပဲ၊ ဒါဆို ဘာလိုသေးလဲ၊ မိဘတွေ သဘောတူလက်ခံဖို့ဆိုတာတော့ မောင်တို့ ကြိုးစားရမှာပေါ့”

သူမနဖူးလေးကို ဖွဖွနမ်းရင်း ကျန်စစ်သည် ပြတ်သားစွာ ဆိုလိုက်၏။ သူမ သူ့ရင်ခွင်ထဲသို့ တိုးဝင်လာ၏။ ကြည့်ရတာ တစ်ချိန်က အဖြစ်တွေအတွက် သူမ နောင်တရနေဟန်။

“ကျွန်မလေ မောင်ကို အဖြူစင်ဆုံးအရာတွေနဲ့ပဲ ပေးဆပ်ချင်တယ်၊ ကျွန်မဘဝမှာ ဘာအစွန်းအထင်းမှ မရှိတဲ့ အဖြူရောင် ချိုးပေါ့”

ဒါပေမယ့် သူမဆန္ဒတွေ မပြည့်ဝခဲ့ပါ။ ကျန်စစ်မိဘတွေ နှင့် သူမတွေ့ဆုံရန် ရောက်ရှိသွားချိန်မှာတော့

“တော်လေးဝ မဟုတ်လား”

“ဟင်”

တော်လေးဝမှာ သူမကိုနှုတ်ဆက်နေသော လူကိုမြင်တော့ မျက်နှာပျက်သွားသည်။

ကိုမျိုးနောင်။ သူ ဒီကို ဘယ်လိုရောက်နေတာပါလိမ့်။ အသားညိုညို၊ အရပ်မြင့်မြင့်နှင့် ခပ်ဖြောင့်ဖြောင့် ဒီလူသည် ကျွန်စစ် မိဘတွေနှင့် သိနေသည်။

တော်လေးဝအား ရင်းနှီးပြီးရွှင်စွာ နှုတ်ဆက်နေသော ကိုမျိုးနောင်ကို ကျွန်စစ်သာမက ကျွန်စစ်၏မိဘများကပါ အံ့ကြဲ သလိုကြည့်ရင်း...

“မောင်မျိုးနောင်က သားမိတ်ဆွေနဲ့ သိတယ်လား”

“ဟဲ...ဟဲ...ဟဲ ဆိုပါတော့ အန်တီ၊ တော်လေးဝ ကျွန်တော် ရင်းနှီးပါတယ်”

“ဟင်”

အနှောင့်အသွားမလွတ်သည့် ဘာလိုလို သူ့စကားကြောင့် တော်လေးဝမျက်နှာ ငွဲကွယ်သွားရသလို ကျွန်စစ်ကိုယ်တိုင်ကလည်း မျက်နှာပျက်သွားသည်။

သူသိသလောက်တော့ ကိုမျိုးနောင်ဆိုတာ ဖေဖေမိတ်ဆွေ တစ်ယောက်၏သား။ ကျောက်အရောင်းအဝယ်အလုပ်ဖြင့် စီးပွား ဖြစ်နေသူတစ်ယောက်ဖြစ်သလို မိန်းကလေးကိစ္စတွင်လည်း ခြေရှုပ် သူဟု နာမည်ကြီးနေသူ။

ဒီလိုလူတစ်ယောက်က သူ့မိဘများရှေ့မှာ တော်လေးဝကို ရင်းနှီးပါသည်ဟုဆိုလာသည့်စကားက အားလုံးကို စိတ်အနှောင့် အယှက်ဖြစ်သွား၏။

ကျွန်စစ်မိခင် ဒေါ်မေဖြူမှာ တော်လေးဝကို မျက်မှန် အောက်မှ အကဲခတ်ကြည့်ရင်း...

“မောင်မျိုးနောင်က တော်လေးဝနဲ့ ရင်းနှီးတယ်ဆိုတော့ မိတ်ဆွေတွေ မမျှော်လင့်ဘဲ ဒီမှာလာဆုံနေကြတာပေါ့”

ထိုလူ၏အကြည့်တွေက တော်လေးဝထံ စူးစူးစိုက်စိုက် ဆက်ရှိလာပြီး...

“ဟုတ်တယ် အန်တီ၊ မိတ်ဆွေတွေ ဒီမှာလာဆုံသလို ခြေနှိပ်ပြီး ခြောက် ဒါနဲ့ တော်လေးဝကို ခုတလော ဘယ်မှာမှ မိတ်ဆွေဖြစ်ဘူးနော်”

“ရှင်”

“တခြားတော့မဟုတ်ပါဘူး၊ မိတ်ဆွေတွေဆိုတော့ တော်လေးဝကို မတွေ့တာကြာလို့ မေးတာပါ”

ဘေးမှာ ကျန်စစ်တစ်ယောက်လုံး ရှိနေသည်ကိုပင် ဂရုမစိုက်သလို တော်လေးဝအား ခေါ်တောအားနှင့် မျက်လုံးတွေ ကျွတ်ကျမတတ် စိုက်ကြည့်ကာ ပြောနေပုံက ကျန်စစ် သူဒေါသ တွေကို သူ မနည်းထိန်းထားရသည့်အဖြစ်။

ဒီလူ့စကားတွေက သူမအပေါ် ရင်းရင်းနှီးနှီးရှိရုံမက အကြည့်တွေကလည်း တစ်မျိုးပင်။

တော်လေးဝကို ကြည့်လိုက်ပြန်တော့ သူမမျက်နှာ အရမ်း ပျက်နေ၏။ ကျန်စစ် အံကို တင်းခနဲကြိတ်ပစ်လိုက်သည်။ ကျန်စစ် မျက်နှာကြီး တင်းမာနေရသလို လူကြီးနှစ်ယောက်မှာလည်း ဂုဏ်တူ တွေပျက်နေသည်ကို သတိထားမိသည် ကိုမျိုးနောင်သည် နှုတ်ဆက်ကာ ပြန်သွား၏။

ဒါတောင် မပြန်ခင် တော်လေးဝကိုကြည့်သွားသည့် သူ့အကြည့်တွေက ဘာလိုလို။ ယောက်ျားချင်းမို့ ကျန်စစ်

မြွေမြွေချင်း ခြေမြင်သည်။

ဒါပေမယ့် အခြေအနေအရ သူ သည်းခံနေ၏။ ရင်ထဲမှာ တော့ ဒေါသတွေနှင့် ဗလောင်ဆူဝေနေရသလို အားလုံး၏ ရင်ထဲ မှာလည်း အနှောင့်အယှက်ဖြစ်နေပြီ။

တကယ်ဆို သူ သူမကိုခေါ်လာမိတာ မိဘတွေနှင့် ရင်းနှီး စေရန်အတွက် အေးအေးဆေးဆေး စကားပြောရန်သာဖြစ်သည်။

ခုတော့ မထင်မှတ်ဘဲ အားလုံး၏ရင်ထဲ စိတ်အနှောင့် အယှက်ဖြစ်နေ၏။ ဒါတွေအားလုံးသည် ကိုမျိုးနောင်ဆိုသောလူ မကြောင့်ပင်။

ကိုမျိုးနောင်သည် သူမအား ရင်းရင်းနှီးနှီး စကားတွေ ပြောသည်မှာ သူမနှင့် ကိုမျိုးနောင်သည် ဘယ်လောက်ထိ ရင်းနှီး နှီးခဲ့ပါသနည်း။

ထိုနေ့ကတော့ ကျန်စစ် ထင်ထားခဲ့သလို တော်လေးဝ သည် မိဘများနှင့် ရင်းရင်းနှီးနှီး စကားမဆိုဖြစ်ခဲ့ပါ။ ကျန်စစ်၏ မိဘတွေကိုယ်တိုင်ကလည်း တော်လေးဝအပေါ် သိပ်ပြီး ဘက်ဟက်ပက်ပက် စကားပြောလိုသည့် အရိပ်မတွေ့ရ။

သားခေါ်လာသည့် မိန်းကလေးတစ်ယောက်အနေနှင့် တော်လေးဝအပေါ် လူမှုရေးအရသာ စကားပြောဆိုပြီး သူတို့သိချင်သည့် အကြောင်းအရာတချို့ကို အနည်းငယ်မေးကာ သူတို့အနားမှ အကြောင်းပြလျက် ရှောင်ထွက်သွားကြသည်။

ဖြူဖျော့သော မျက်နှာလေးနှင့် မျက်နှာငယ်စွာ ကျန်ခဲ့သည့် တော်လေးဝကို ကျန်စစ် တစ်ချက်စိုက်ကြည့်လိုက်ပြီးနောက် သူမလက်လေးကို ဖျစ်ညှစ်အားပေးလိုက်သည်။

တော်လေးဝကို အားပေးစကားတွေ ဆိုရုံကလွဲလို့ ကျန်စစ်ကိုယ်တိုင် ရင်ထဲ ကြည့်လင်မှုတွေ မရှိရသည်မို့ ထိုနေ့ကတော့ သူမအနား သူ ရှိမနေဖြစ်ခဲ့ပါ။

သူမနှင့်ပတ်သက်၍ တစ်ခုခု သူရင်ဆိုင်ရတော့မည်ထိလည်း ကျန်စစ် ရင်လေးစွာ သိလိုက်သည်။

တကယ်လည်း သူထင်ထားသည့်အတိုင်း နောက်တစ်နေ့မှာတော့ မိဘနှစ်ပါးသည် ကျန်စစ်အား ခေါ်တွေ့ကာ

“မနေ့က မိန်းကလေးနဲ့ သားအခြေအနေက ဘယ်လိုလဲ”

“သား မေမေ့ကို ပြောပြီးပြီလေ၊ တော်လေးဝက သားလက်ထပ်မယ့် မိန်းကလေးဆိုတာ”

ခိုင်မာသော ဆုံးဖြတ်ချက်တွေနှင့် ပိုင်နိုင်စွာပြောနေသော သားဖြစ်သူကို ဒေါ်မေဖြူ အံ့သြသလိုကြည့်ပြီး...

“သား တကယ်ပဲ ဆုံးဖြတ်ပြီးပြီလား၊ သား ဒီမိန်းကလေးကို တကယ်လက်ထပ်မယ်ပေါ့ ဟုတ်လား”

မိခင်ဖြစ်သူ၏ အကြည့်ကို ကျန်စစ် ရှောင်လွှဲရင်း...

“ဟုတ်တယ် မေမေ၊ သား ဆုံးဖြတ်ပြီးပြီ၊ သားဘဝမှာ

အချစ်ဆိုတာ သူနဲ့တွေ့မှ ဖြစ်ခဲ့ရတာပါ။ ဒါနဲ့ ဘာဖြစ်လို့မေးတာလဲ မေမေ”

“အင်း...သားက သူ့ကို ချစ်တယ်ဆိုတော့လည်း မေမေ မပြောချင်ပါဘူး။ ဒါပေမယ့် ခက်တာက မပြောလို့လည်း မပြော ပြန်ဘူး။ ဒီမိန်းကလေးနဲ့ ပတ်သက်ပြီး သား သူ့အကြောင်း ဘယ်လောက်သိထားလဲ”

ထိုစကားကို မိခင်ဖြစ်သူသာမက အနားမှာရှိနေသော ဖခင်ဖြစ်သူကပါ သိချင်နေမှန်း ကျန်စစ် အကဲခတ်လို့ရ၏။

ကြည့်ရတာ ဖေဖေနှင့်မေမေသည် သူမအကြောင်း တစ်ခုခု သိထားပုံပင်။ ကျန်စစ်ရင်မှာ ဒိတ်ခနဲဖြစ်သွားသည်။

သူမနှင့်ပတ်သက်ကာ ဖေဖေနှင့်မေမေ ဘာတွေသိထား ပြီးပါလိမ့်။

“တကယ်တော့ တော်လေးဝဟာ ရိုးသားတဲ့ မိန်းကလေး တစ်ယောက်ပါ။ ပြီးတော့ သားအပေါ်မှာလည်း သူ တကယ် နှစ်နှစ်ကာကာ ချစ်တယ်။ သားဘဝအတွက်တော့ သူဟာ သား လက်တွဲသင့်တဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ပါပဲ”

ကျန်စစ်စကားအဆုံး ဒေါ်အေးဖြူသည် အပြုံးတစ်ချက်ကို ပြုံးလိုက်ပြီး...

“သားနဲ့မတွေ့ခင် ယောက်ျားတွေရဲ့အသည်းကို အဲဒီ မိန်းကလေး ခွဲခဲ့တာလည်း သားထည့်ပြောဦးလေ”

“ဟင်”

ကျန်စစ်ကိုယ်ကြီး ဆတ်ခနဲ ဖြစ်သွားရသည်။ ကြည့်စမ်း သူ ထင်ထားသည့်အတိုင်း မေမေသည် သူမ အကြောင်းတွေကို သိနေသည်ပါလား။

“သား ပြောပါရစေဦး မေမေ၊ သူနဲ့ပတ်သက်ပြီး မေမေ ဘယ်ကကြားထားတယ်မသိပေမယ့် တော်လေးဝဟာ မေမေထင်တဲ့ မိန်းကလေးမျိုး မဟုတ်ပါဘူး”

“အဟင်း...ဟင်း ကျန်စစ် မေမေ့သားကို မေမေပြစ်ထား တယ်လို့ မင်းထင်နေလား။ အဲဒီမိန်းကလေးနဲ့ ပတ်သက်ပြီး မေမေ အားလုံးစုံစမ်းပြီးပြီ။ စုံစမ်းရသလောက်လည်း ဘာတစ်ခုမှ ကောင်းတာမရှိဘူး။ မင်း ဒီလိုမိန်းကလေးမျိုးကို တကယ်ပဲ ဘဝ ထက်တွဲဖော်အဖြစ် လက်ထပ်နိုင်လို့လား”

ကျန်စစ် ငိုငံသွားရလေသည်။

သူမနှင့်ပတ်သက်ကာ မေမေ ဘာတွေကြားထားသလဲ
မသိပေမယ့် မေမေပုံစံကတော့ တော်လေးဝနှင့် ပတ်သက်
လွယ်လွယ်နှင့် လက်ခံမည့်ပုံမပေါ်။

သူ ဘာလုပ်ရမည်နည်း။

သူ ဖြစ်စေချင်သည်က သူမအပေါ် မိဘတွေ ကြည့်
စေချင်သည့်အဖြစ်။ ခုဖြစ်နေတာက သူဖြစ်စေချင်တာနှင့် တခြား

“ဒီကိစ္စနဲ့ပတ်သက်ပြီး သားကို ဖေဖေ နည်းနည်း
ချင်တယ်”

တစ်ချိန်လုံး ဘေးမှာ ငြိမ်သက်စွာထိုင်နေသော
စကားကြောင့် ကျန်စစ် လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်သွားသည်။

မလှုပ်၍လည်း မရပါ။

ဖေဖေသည် စကားကို တော်ရုံနှင့် မဆိုတတ်သလို
တော်တော်များများမှာလည်း ဝင်ပါတတ်သူမဟုတ်။
သူ့နှလုံးသားရေးကိစ္စကို ဖေဖေ စကားပြောလာလေပြီ။

“ဖေဖေပြောမှာ တခြားမဟုတ်ဘူး သား၊ ဖေဖေ

မြို့စင်စင် မှုနဲ့ ဂုဏ်သိက္ခာကို တန်ဖိုးထားတယ်ဆိုတာ သားလည်း
သိပါတယ်၊ ဒါကြောင့် ဖေဖေတို့အနေနဲ့ ကိုယ်တော်စပ်ရမယ့်
အဖေအပေါ်မှာလည်း မြို့စင်တဲ့ ဂုဏ်သိက္ခာမျိုးကိုပဲ လိုချင်တယ်”

ဖေဖေစကားက ကျန်စစ်ကို ငေးငိုငံသွားစေသည်။ ဖေဖေ

ဘေးတွေသည် သူ့ရင်ကို ထိမှန်သွားစေသည့်စကားများ။

“ဖေဖေပြောတာကို သား နားလည်တယ်မဟုတ်လား”

သူ သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

မိဘနှစ်ပါးကတော့ သူတို့သဘောထားကို တိတိလင်း

လင်း ပြောနေလေပြီ။ သူ ဘာလုပ်ရမည်လဲ။ ခက်တာက သူ
တော်လေးဝကို ဘယ်လိုအကြောင်းနှင့်မှ မခွဲနိုင်ခြင်းပင်။

ဒါ ဖေဖေတို့ တော်လေးဝအပေါ် အထင်လွှဲမှားမှုပါလို့

ကျန်စစ် ပြောရင်လည်း မိဘတွေသည် လက်ခံတော့မည်မဟုတ်။

မိဘတွေကိုယ်တိုင်က သူမနှင့်ပတ်သက်သည့် သတင်းများကို တိတိ

ကျကျ စုံစမ်းထားပုံ။

မျက်ဝန်းထဲ အားငယ်စိုးရွံ့မှုတွေနှင့် ရှိနေပါသော

တော်လေးဝပုံစံလေးကို မြင်ယောင်လာရသည်။ ထိုခဏ သူ့ရင်ထဲ

ဖျတ်ခနဲ တုန်ခါသွားသလို။

သူ့အနေနှင့် မိဘများကို စိတ်ချမ်းသာစေချင်သလို တစ်ဖက်ကလည်း ချစ်သူကို လက်လွှတ်ဆုံးရှုံးမခံနိုင်ပါ။

မိဘနှင့်ချစ်သူကြား သူ ဘာကိုဆုံးဖြတ်ရမည်နည်း ချစ်သူထွေးသွားရမည် ခံစားမှုတွေအတွက် ကျန်စစ် သူ့ကိုယ်သူ ဘာကိုဆုံးဖြတ်မည်လဲ မသိတော့။

ဒီအကြောင်းတွေ အောင်ကျော်သိတော့ သူ့အဖြစ်ကို ကိုယ်ချင်းစာစွာ...

“မင်းနေရာမှာ ငါဆိုလည်း မင်းလိုပဲ ဆုံးဖြတ်ရခက်ခဲမှာပဲ ကျန်စစ်၊ အထူးသဖြင့် ချစ်သူနဲ့မိဘကြားမှာပေါ့”

သူ ခေါင်းညိတ်ရင်း...

“ဟုတ်တယ် အောင်ကျော်၊ ခုချိန်မှာ ငါ ဘာလုပ်မလဲ၊ ဘယ်လိုဆုံးဖြတ်ရမလဲဆိုတာ ငါ့ကိုယ်ငါတောင် မသိနိုင်အောင် ဖြစ်နေရတယ်၊ ငါ့ကြောင့် မိဘတွေ စိတ်အနှောင့်အယှက် မဖြစ်စေချင်သလို တစ်ဖက်ကလည်း ငါ့ကြောင့် တော်လေးဝယ် မထိခိုက်စေချင်ဘူး၊ ငါ့ကို အကြံပေးပါဦး အောင်ကျော်ရာ၊ ငါ

ဘာလုပ်ရမလဲဆိုတာ”

အောင်ကျော် သက်ပြင်းချလိုက်မိသည်။ ကျန်စစ်ပုံစံက တကယ်ပင် ဆုံးဖြတ်ရခက်နေသည့်ပုံ။ ယောက်ျားချင်းမို့ ကျန်စစ်အဖြစ်ကို အောင်ကျော်မှာ ကိုယ်ချင်းစာစွာ

“ခုချိန်မှာ မင်းမိဘတွေက တော်လေးဝကို လက်မခံနိုင်ပေမယ့် တစ်နေ့နေ့ တစ်ချိန်ချိန်မှာတော့ တော်လေးဝကို မင်းမိဘတွေ လက်ခံလာမှာပါ၊ အေး အဲလိုလက်ခံဖို့ကိုလည်း မင်းဘက်က ကြိုးစားရလိမ့်မယ် ကျန်စစ်၊ တော်လေးဝဟာ မင်းမိဘတွေ ထင်ထားတဲ့ မိန်းကလေးမဟုတ်ပါဘူးဆိုတာ မင်းမိဘတွေ ယုံကြည်အောင် သက်သေပြရလိမ့်မယ်”

အောင်ကျော်စကားကို ကျန်စစ်မှာ စဉ်းစားသလို အတန်ကြာ ငြိမ်သက်နေပြီးမှ...

“မင်းပြောသလိုပဲ လုပ်ရတော့မှာပေါ့ အောင်ကျော်၊ တော်လေးဝရဲ့ ဖြူစင်မှုကို ငါ့မိဘတွေ အသိအမှတ်ပြုလာအောင် ငါ့ဘက်က အစွမ်းကုန် ကြိုးစားပြရမယ်”

ကျန်စစ်ပုံစံက တကယ်ပင် ချစ်သူနှင့်မိဘကြား နားလည်

မူတွေ ရစေရန်အတွက် သူ့အနေနှင့် အစွမ်းကုန် ကြိုးစားတော့မည့်
ပုံ ရှိနေသည်။

■ ■ ■

အခန်း (၁၃)

သို့သော် တကယ်တမ်းမှာတော့ ကျန်စစ်အတွက် သူ
ဆင်သလိုတွေ ဖြစ်မလာခဲ့ပါ။

သူမအပေါ် မိဘတွေ ကြည်ဖြူနားလည်စေရန်အတွက်
သူမ၏ ဖြူစင်မှုကို မိဘများ အသိအမှတ်ပြုနိုင်ရန် သူကြိုးစားနေ
ကြောင်း မမျှော်လင့်သော ပြဿနာတစ်ခုက သူနှင့်သူမကြား
အဆင်မပြေမှု ပေါ်ပေါက်လာသည်။ ထိုပြဿနာကို ဖန်တီးသူမှာ
သူမ၏ တော်လေးဝကိုယ်တိုင်ပင် ဖြစ်နေသည်။

ဒီရက်ပိုင်းမှာ ကျန်စစ်သည် အလုပ်ကိစ္စတွေနှင့်
အလေးဝထံ မရောက်ဖြစ်ခဲ့ပါ။

လူကမရောက်ပေမယ့် စိတ်တွေကတော့ သူမထံရောက်
နေရသော ကျန်စစ် တစ်နေ့ အလုပ်ပြီး၍ သူမဆီအသွား

“ဟင်”

အံ့ဩမှုတွေနှင့် ကျန်စစ်ရင်မှာ စပ်ဖျင်းဖျင်းကြီးဖြစ်သွား
သည်။ သူမမှ သူမပါပဲ။ သူ့ဘယ်လိုမှ အကြည့်မမှားနိုင်။ ဒီမျက်နှာ
နှင့် ဒီအလှတွေက ကျန်စစ် သေဆုံးသွားသည့်တိုင် ဘယ်တော့မှ
မေ့၍မရတော့မည့် အရာများ။

သူမ ခြံဝင်းထဲကနေ မောင်းထွက်လာသည့် အမျိုးသား
တစ်ယောက် မောင်းသော ကားပေါ်တွင် အပြုံးလှလှလေးနှင့်
ရယ်ကာမောကာ ပြုံးရွှင်စွာနှင့် လိုက်ပါသွားသည့် တော်လေး

ကားချင်းဘေးကပ်ရှောင်လိုက်တာတောင် သူမသည်
သူ့ကို မမြင်ပါ။ သူမအာရုံတွေသည် ကားမောင်းနေသည့် အမျိုး
သားထံတွင် ရောက်ရှိနေပုံရ၏။ ထိုအမျိုးသားကလည်း ကားမောင်း
နေရင်းနဲ့ပင် သူမကို ဘာစကားတွေ ပြောနေသည်မသိပါ။ အပြုံး
တွေက နှစ်ဦးလုံး၏ မျက်နှာထက်တွင် ရှိနေသည်။

ထိုအဖြစ်က ကျန်စစ်တစ်ကိုယ်လုံးကို ကျင်စက်နှင့် အ

ခံလိုက်ရသလို နာကျင်သွားရလျက် ဒေါသတွေက သူတစ်ကိုယ်
လုံးမှာ ဆူပွက်လာသည်။

ဒါ သူမ ဘာသဘောလဲ။

သူ့မှာတော့ မိဘတွေ သူမအပေါ် အထင်မလွဲမှားစေရန်
သူမ၏ ဖြူစင်မှုအတွက် မိဘတွေ အသိအမှတ်ပြုရန် ကြိုးစားနေချိန်
တွင် သူမကတော့ သူမဟုတ်သည့် တခြားယောက်ျားတစ်ယောက်
နှင့် တွဲနေသည်တဲ့လား။

သူ သွားတွေ တင်းခနဲ ဈေးကြိတ်ပစ်လိုက်သည်။ အစက
တော့ ကျန်စစ်သည် သူမ လိုက်ပါသွားသည့်ကားနောက်မှ သူ့ကား
တို့ ခြေရာခံလိုက်ဖို့ စဉ်းစားလိုက်သေးပေမယ့် နောက်တော့
ဆိုအတွေးတွေကို သူ ခေါင်းထဲက ဖယ်ထုတ်ပစ်လိုက်သည်။

သူ အကြိမ်ကြိမ်အခါခါ သတိပေးပြောထားပါရက်နှင့်
သူမကြိုက်သည့် ကိစ္စကိုမှ သူမ ဘာသဘောနှင့် လုပ်ရပါသည်လဲ။

ဟန်ဆောင်မှုဆိုတာ သူမအတွက် တစ်ခဏပဲ ဖုံးကွယ်
သားလိုရသည်ထင်။ သူမရဲ့ဇာတိရုပ်က ပေါ်လာရလေပြီလား။

ဒါဆိုရင်ဖြင့် ကျန်စစ်သည် သူမကို ဘယ်လောက်ပဲချွန်

၂၃၆

မြဝလံသွယ်

ခဲ့ပါစေ သူနှလုံးသားတွေ ကွဲကြေခံ၍ သူမကို စွန့်လွှတ်လိုက်မည် သာ။

တောက်...တော်လေးဝ။

ဒါ သူ့အချစ်ကို သူမ စော်ကားလိုက်တာပါပဲ။ သူ့မှာတော့ သူမကို ဖြူစင်သူတစ်ယောက်အနေနှင့် အထင်ကြီးခဲ့သမျှ ခုတော့ ထိုအတွေးတွေသည် သူ့အတွက် အလကားဖြစ်ရုံမက သူ့မေတ္တာကို ပါ အစော်ကားခံလိုက်ရပြီမဟုတ်ပါလား။

သူ့ဒေါသတွေကို သူ မနည်းပဲ ချုပ်ထိန်းထားလိုက်ရ သည်။ ဖြစ်နိုင်လျှင် ခု သူမတို့နှစ်ယောက်ကို သတ်ပစ်ချင်သည့် စိတ်ကို အသိက တားဆီးထား၍သာ။

မဟုတ်ပါက သူ သတ်မိမည်လားမသိ။ *ကျွန်မ မောင့် အတွက် ဖြူစင်သူတစ်ယောက် ဖြစ်ချင်တယ်' ဆိုသော သူမစကား တွေကို ပြန်ကြားယောင်မိတော့ ကျန်စစ်ရင်ထဲ ပူလောင်သွား၏။

ဒါ သူမ သူ့ကို တမင်လှည့်စားသွားတာပါလားဆိုသော အတွေးနှင့် နှလုံးသားမှာ နာကျင်လာရသလို သူမသည် သူ့ကို သူမ တွဲခဲ့သည့် တခြားယောက်ျားတွေလို သဘောထားသွားပါလား

ဆိုသော အသိကြောင့်လည်း လူက နေလို့မရချင်တော့။

ကျန်စစ်ဆိုတာက ကိုယ့်ကို မိန်းမတစ်ယောက်က စပြီး ပစ်သွားမှာကို ငြိမ်ခံနေမယ့် သူတော့မဟုတ်ဆိုတာ သူမ သိပါ လိမ့်မည်။

ဘာပြောတယ် ကျန်စစ်၊ မင်း တော်လေးဝကို စွန့်လွှတ် လိုက်တော့မယ် ဟုတ်လား

မခံမရပ်နိုင်အောင် နာကျင်ကြေကွဲနေရသော ဒေါသနှင့် ရှူးရှူးဒိုင်းဒိုင်း စကားလုံးတွေ ခပ်ပြတ်ပြတ်နှင့် ပြောလာသော ကျန်စစ်စကားကြောင့် အောင်ကျော် အံ့ဩသွားသည်။

သူ့ထံကို မျက်နှာပျက်ပျက်နှင့် ရောက်လာသော ကျန်စစ် ကို မြင်လိုက်ကတည်းက ကျန်စစ် တစ်ခုခုဖြစ်လာသည်ကို အောင်ကျော် အကဲခတ်မိသည်။

ကျန်စစ်...မင်း ဘာဖြစ်တာလဲ

သူ့စကားကို ကျန်စစ်သည် ရုတ်တရက် မဖြေပါ။ သူ့စိတ်ကို တဖြည်းဖြည်း ကျန်စစ်သည် လျှော့သလို လျှော့လိုက် ပြီးမှာ တော်လေးဝကို သူ့မြင်ခဲ့သည့်ကိစ္စအား ပြောပြပြီးနောက်

ဒီစကားကို ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

တော်လေးဝအပေါ် ကျန်စစ် အချစ်တွေ ဘယ်လောက်ထိ လေးနက်ရသည်ကိုလည်း သိထားသည့် အောင်ကျော်မှာ ကျန်စစ် စကားကြောင့် အံ့ဩသွားသည်။

ကျန်စစ်မျက်နှာကို ကြည့်လိုက်တော့လည်း ထိုစကား တွေအတွက် တကယ့်ကို ဆုံးဖြတ်ထားသည့်ပုံ။ အောင်ကျော် ရင်မောသွားသည်။

သူ့အထင်တော့ တော်လေးဝနှင့် ကျန်စစ်ကြား နားလည် တွေ တစ်ခုခု လွဲမှားနေပြီဆိုတာ။

“သူနဲ့ငါ့ဇာတ်လမ်းက ဒီမှာပဲအဆုံးသတ်သွားပြီ အောင်ကျော်”

“ကျန်စစ်”

“ငါ့ကို မေ့လိုက်တော့လို့ ငါပြောလိုက်ပြီ”

“ဟင်...မင်း ဘယ်တုန်းက သူ့ကို အဲလိုပြောလိုက်တာလဲ”

“လဲ”

“ခုပဲ၊ မင်းဆီမလာခင်ကပဲ”

“ဟာကွာ...ကျန်စစ်၊ မင်း”

“ကျေးဇူးဖြူပြီး သူ့အကြောင်း ငါ့ကိုဘာမှမပြောနဲ့တော့ ကွာ၊ ငါ သူနဲ့ပတ်သက်ပြီး ဘာမှမကြားချင်တော့ဘူး၊ အိုကွာ သူ့ကို ငါ့ဘဝထဲက အပြီးဖယ်ထုတ်လိုက်ပြီ အောင်ကျော်”

အချစ်ကြီး၍ အမျက်ကြီးပြီထင်။ ကျန်စစ်သည် တော်လေးဝနှင့်ပတ်သက်ကာ ဘာတစ်ခုမှ စကားအစမခံပါ။

ရည်းစားလူလူ အူနုကျွဲခတ်ဆိုတာ ဒီကောင်ကိုများ ပြော သည်လားမသိပါ။

သိပ်ချစ်ရသည့် ချစ်သူကို တခြားယောက်ျားတစ်ယောက် နဲ့ တွေ့လိုက်ရုံနှင့်ပင် ကျန်စစ်သည် အမှားအမှန် မခွဲခြားနိုင်တော့ ဘဲ ချစ်သဝန်တို့မျှ၊ မနာလိုမှုတွေနှင့် ဆုံးဖြတ်ချက်တွေ မြန်ဆန်ခဲ့ရ သည်။

တကယ်ဆို ဖြစ်သင့်သည်က ကျန်စစ်သည်၊ တော်လေးဝ နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်ကာ ဒီကိစ္စကို သူ့အနေနှင့် အေးအေးဆေးဆေး ဖြေရှင်းသင့်သည်သာ။

ခုတော့ မြန်ဆန်လွန်းသည့် သူ့ဆုံးဖြတ်ချက်တွေကို

အောင်ကျော်ပင် မတားဆီးနိုင်ခဲ့ပါတော့။

“မင်း သေချာစဉ်းစားပါဦး ကျန်စစ်၊ ဒါ အထင်လွဲမှာ မှုရော မဖြစ်နိုင်ဘူးလား”

“မဖြစ်နိုင်ဘူး”

ကျန်စစ်သည် သူ့အထင်ကို နည်းနည်းမှ မလျှော့ပါ။

“ဒါပေမယ့် တော်လေးဝက မင်းကို ချစ်ရှာတာပဲ”

“အဟွန်း...သူသာ ငါ့ကိုတကယ်ချစ်ရင် ငါမကြိုက်ဘဲ အပြုအမူတွေကို သူ့ရှောင်ရမှာပေါ့ အောင်ကျော်၊ ခုတော့ ငါ့ထွေးရာမှာ ငါမဟုတ်တဲ့ တခြားတစ်ယောက်နဲ့ တွဲနေတာဟာ ငါ့ချစ်တာတဲ့လား”

သူ့စကားသံက နာကျင်မှုတွေ ပါနေသည်။

“သူလှည့်စားခဲ့တဲ့ ယောက်ျားတွေထဲမှာ ငါ မပါချင်ဘဲ ဒါကြောင့် ငါ့ဘက်ကစပြီး သူ့ကိုဖြတ်လိုက်တာပဲ၊ အဲဒီအထဲမှာ ငါ့ကိုမှားတယ်လို့လည်း မင်းမပြောနဲ့၊ မှားရင်လည်း အဲဒီအထဲ အတွက် ငါ ရင်ကျော့ပြီး ခံလိုက်မယ်”

ထင်တာထက်ပင် ကျန်စစ်၏ ဆုံးဖြတ်ချက်

ပြတ်သားလွန်းနေရ၏။ အောင်ကျော် ဘာပြောရမှန်းမသိတော့ပါ။ သူသိသည်က ကျန်စစ် အရမ်းခံစားနေရသည်ဆိုတာ။

“အေးကွာ...ငါက ကာယကံရှင်မဟုတ်တော့ ပြောရခက်တယ်၊ ဘယ်ကိစ္စဖြစ်ဖြစ် အဖြစ်နဲ့အပျက်မှာ အပျက်ကတော့ ပိုမြန်တော့ ငါတော့ မင်းကို စဉ်းစားစေချင်တယ်ကွာ”

“ငါ ဘာမှစဉ်းစားဖို့မလိုဘူး အောင်ကျော်၊ သူ့ကို ငါ သိပ်ချစ်တယ်၊ ချစ်ခဲ့လို့လည်း သူ့နဲ့ပတ်သက်ပြီး ဘယ်သူတွေ ဘယ်လိုပြောပြော ငါ ဂရုမစိုက်ခဲ့ဘူး၊ ခုဟာက သူ ငါ့အချစ်ကို တန်ဖိုးမထားတာ၊ စော်ကားတာ၊ ဒါကို ငါ သည်းမခံနိုင်တာပဲ”

“အေးကွာ တော်လေးဝကို ငါလည်း နားမလည်တော့ဘူး၊ ဒါပေမယ့် သူ့မှာ အကြောင်းတစ်ခုခုတော့ ရှိမှာသေချာတယ်”

“အဲဒီအကြောင်းပြချက်ဆိုတာကြီးကိုလည်း ငါ မသိချင်တော့ဘူးကွာ၊ ဒီလိုမိန်းမတစ်ယောက်ရဲ့ အချစ်ဆိုတာ ငါ့အတွက် အဆိပ်တစ်ခုပါပဲ”

ချစ်သူနှစ်ဦး ဒီလိုအဖြစ်နှင့် ကွဲကွာရမည့်အဖြစ်ကို အောင်ကျော် မလိုလားပေမယ့် တစ်ဖက်ကလည်း ကျန်စစ် ဆုံးဖြတ်

ချက်တွေကို သူ ပြင်၍မရနိုင်တော့သည်ကိုလည်း သိနေသည်။
သူ့အနေနှင့်ကတော့ သူငယ်ချင်း၏ နှလုံးသားကို စိုမြေ
စိမ်းလန်းစေလိုပါ၏။

တကယ်ချစ်မိပြီဆိုရင်ဖြင့် အချစ်ဆိုတာ လွယ်ကူသည့်
အရာတော့မဟုတ်ပါ။

ကိုယ်ချစ်ရသည့် မိန်းမတစ်ယောက်ကို နှလုံးသား
လွယ်လွယ်နှင့် မေ့ပစ်ဖို့ဆိုတာက ပို၍ခက်ခဲရသည့်အလုပ်။

ထိုစဉ် သူ့ရုံးခန်းရှေ့သို့ ကားလေးတစ်စီး ထိုးဆိုက်
လေ၏။ အောင်ကျော်မှာ ဘယ်သူများလဲဆိုသော အတွေးနှင့်
အကြည့်

“ဟင်”

“ကျန်စစ် မင်းကိုတွေ့ဖို့နဲ့တူတယ်၊ တော်လေး
လိုက်လာ တယ်”

သူ ဒီမှာရှိတာ သူမ ဘယ်လိုများသိသွားပါလိမ့်
တွေးနေဆဲ သူမသည် သူ့ရှေ့သို့ ရောက်လာပြီ။

သူမကိုမြင်သည်နှင့် ကျန်စစ် သူ့ကိုယ်ကြီးကို တကြည့်

ဖျတ်ခနဲ အလှည့်...

“မောင်”

သူမခေါ်သံက အရင်ကလို သူ့နှလုံးသားမှာ မသာယာ
နိုင်တော့ပါ။ ကျောခိုင်းထားသည့် ကျန်စစ်ကိုကြည့်ပြီး မျက်ရည်
တွေ ရစ်ဝဲလာရတော့ အောင်ကျော်သည် အလိုက်သိစွာနှင့် သူတို့
အနားမှ ထွက်သွားသည်။

အခန်းလေးထဲတွင် ကျန်ခဲ့သူက သူမနှင့်ကျန်စစ်။
တော်လေးဝ ခြေလှမ်းတွေသည် ကျန်စစ်အနားသို့ ပို၍တိုးကပ်
သွားလိုက်ပြီး...

“ကျွန်မကိုကြည့်ပါဦး မောင်”

အရင်ကအတိုင်းဆိုပါက သူ သူမစကားအတိုင်း လှည့်
ကြည့်မိမှာ မလွဲ။ ခုတော့ သူ့နှလုံးသားတွေ နာကျင်နေသည်။

“မင်း ဒီကိုဘာလာလုပ်တာလဲ တော်လေးဝ”

ကျောခိုင်းထားလျက် သူ့အသံက အေးစက်နေရတော့
တော်လေးဝ မျက်နှာဖျက်သွားသည်။

ကျန်စစ် သူ သူမကို အထင်လွဲနေပြီမှန်း သူမသိ၏။

သိ၍လည်း ဒီအထင်လွဲမှုတွေကို ဖြေရှင်းရန် သူမ ရောက်လာရခြင်းဖြစ်သည်။

တကယ်တော့ အဖြစ်တွေက မောင် သူမကို အထင်လွဲမည်ဆိုလည်း လွဲလောက်စရာ မြင်တွေ့ခဲ့ရသည့် အခြေအနေဖြစ်သည်။

“ကျွန်မ မောင်နဲ့ စကားပြောစရာတွေရှိတယ်”

“ငါ့ဘက်ကတော့ မင်းနဲ့ ဘာစကားမှ ပြောစရာမရှိဘူး”

“မောင်”

“ဒီမှာ မင်း ငါ့ကို အဲလိုခေါ်ခွင့်မရှိတော့ဘူး”

“ဟင်”

သူမအား ရင်ဆိုင်လာသော မောင်အကြည့်တွေက စိတ်တောက်နေရကာ စကားတွေကလည်း သူနှင့်သူမကြား ဘာခံစားမှုမှ မရှိတော့သလို ပြတ်သားနေသည်။

မောင်အကြည့်၊ မောင်အပြောတွေကြောင့် တော်တော်ရင်ထဲ မခံစားနိုင်တော့သလို ဝမ်းနည်းသွားရကာ နှုတ်ခမ်းလေးကို အသာဖိကိုက်လိုက်သည်။

သည်နောက် မောင်မျက်ဝန်းထဲ သူမအကြည့်တွေ တည့်တည့်စူးစူးကြည့်ကာ...

“မောင်ဘက်က မရှိပေမယ့် ကျွန်မဘက်ကတော့ ရှိတယ် မောင်၊ မောင် ဘာလို့ ကျွန်မအပေါ် တစ်ဖက်သတ် အထင်လွဲနေတာလဲ၊ တကယ်ဆို မောင် ကျွန်မကို အနည်းဆုံး ဖြေရှင်းခွင့်တော့ ပေးသင့်တာပေါ့”

မျက်နှာလေး ညှိုးနွမ်းနေသည့်ကြားက ခရမ်းသွေး ခပ်ဇျော့ဇျော့ဝတ်စုံလေးနှင့် သူမသည် ဝင်းပကြည်စင်ကာ လှပနေသည်။

သတိလက်လွတ် ငေးခနဲဖြစ်သွားရသည့် သူမအကြည့်တွေတို့ ကျန်စစ်သည် ကြိုးစားကာ ပြန်၍ထိန်းလိုက်ပြီး...

“ဒီမှာ တော်လေးဝ၊ မင်းစိတ်ထဲမှာ ငါ့ကို တခြားခင်းတွေပူးတဲ့ ယောက်ျားတွေလိုများ သဘောထားနေတာလား”

“မောင်”

“မောင် ကျွန်မကို ဘယ်လိုပြောလိုက်တာလဲ”
ကြည့်ပါဦး။ မောင်သည် သူမကို ဒီမျှထိ ပြောရန်နိုင်သည်တဲ့လား။ မောင်ထံမှ ဒီလိုစိမ်းကားရက်စက်သည့် စကားတွေ

ကြားရတာထက် သူမ သေပစ်လိုက်တာကမှ ကောင်းပါဦးမည်။

ခုတော့ မောင့်စကားတွေကြောင့် သူမနှလုံးသားမှာ သွေးစိမ်းရှင်ရှင်ထွက်နေပြီ။

မောင်၏ စိမ်းကားသည် အကြည့်တွေအောက်မှာ တော်လေးဝသည် သူမကိုယ်သူမ အားတင်းလိုက်ရင်း...

“ခုကိစ္စက မောင် ကျွန်မကို အထင်လွဲနေတာ”

“ဘာ...ဘာ အထင်လွဲတာ ဟုတ်လား၊ အဟွန်း ပြောစမ်းပါဦး တော်လေးဝ၊ မင်းတို့နှစ်ယောက်ကို ငါ့မျက်စိနဲ့ ကိုယ်တိုင်မြင်ခဲ့တာတောင် ဒါကို အထင်လွဲသေးတယ်လို့ မင်း ပြောသေးတယ်ဟုတ်လား၊ ဒါဆို ဘယ်လိုအနေအထားက မင်းအတွက် အထင်လွဲစရာလဲ”

“တော်တော့ မောင်၊ မောင့်စကားတွေက ကျွန်မကို သိပ်စော်ကားလွန်းနေပြီ၊ ဒီမှာ မောင် ကိုကိုလတ်ဆိုတာ ဒီကမ္ဘာ မှာ ကျွန်မအတွက် တစ်ဦးတည်းရှိတဲ့ သွေးရင်းအစ်ကိုတစ်ယောက် ပဲ၊ ဒါကို မောင် ယုံချင်မှလည်းယုံ၊ ဒါပေမယ့် ကျွန်မရဲ့ ဖြူစင် တဲ့ ဂုဏ်သိက္ခာကိုတော့ မောင် ဒီထက်ပိုပြီး စော်ကားဖို့ မကြိုးစား

ပါနဲ့”

ဒီစကားကို တခြားတစ်ယောက်ပြောရင် ကျွန်မ နှလုံးသား တွေ ဒီလောက် နာချင်မှ နာလိမ့်မယ်၊ ဒါပေမယ့် ကျွန်မသိပ်ချစ် တဲ့ မောင့်ဆီက ဒီစကားတွေ ကြားရတာ ကျွန်မ ရင်နာတယ်ဆိုတဲ့ စကားကိုတော့ တော်လေးဝသည် နာကျင်ရသော နှလုံးသားနှင့် စိတ်မှာ ဆိုလိုက်သည်။

ကျန်စစ်သည် သူမစကားကို မျက်ဝန်းစူးစူးကြီးတွေနှင့် နားထောင်ပြီး...

“အဟွန်း...ကြားရတာတော့ နားထောင်လို့ကောင်းပါ တယ်၊ ဒါပေမယ့် မင်းစကားတွေကို ငါမယုံတော့တာခက်တယ် တော်လေးဝ”

ရပ်နေပါသော သူမခြေလှမ်းတွေသည် ယိမ်းယိုင်သွား၏။ တကယ်ပဲ သူမစကားတွေကို မောင်သည် သံသယရှိနေသည်။

သူမအား သိပ်ချစ်ပါသည်ဆိုသော မောင်သည် သူမ အပေါ် ယုံကြည်မှုတွေ မရှိတော့ဘူးတဲ့လား။

မောင်ရယ်။

သူမ ဘာကြောင့်မှန်းမသိ ရှက်အားငယ်သွားသည်။
မောင်စကားတွေက တစ်ချိန်က သူမအမှားတွေအတွက် ထိုးနှက်
လိုက်သလို။

သူမအပေါ် နားလည်ဆုံးပါဟုဆိုသော မောင်သည်
ခုတော့ သူမအပေါ် ထိုနားလည်မှုတွေ ပျောက်ကွယ်ခဲ့ပြီတဲ့လား။

“မောင် နောင်တရနေပြီလားဟင်”

ကျွန်စစ် သွားများကို စေ့ကြိတ်လိုက်သည်။

“နောင်တဆိုတာ ငါ့အတွက် မရှိဘူးလို့ ငါထင်ခဲ့တယ်။
အဲဒီအတွက်လည်း ဘာကိုမှ ဂရုမစိုက်ဘဲ မင်းကို ငါချစ်ခဲ့တယ်။
အိုက္က နောက်ဆုံး မိဘတွေကန့်ကွက်တဲ့ကြားကတောင် မင်းကို
ငါချစ်ခဲ့တယ်။ ဒါပေမယ့် အဲဒီအချစ်တွေအတွက် မင်းဆီက ငါပြန်
ရလိုက်တာကတော့ နာကျင်မှုတွေပဲ”

ကျွန်စစ်မှာ ထိုစကားတွေကို မနည်းအားယူကာ ဖျစ်ညှစ်
ပြီး ပြောလိုက်မှန်း သူမ သိလိမ့်မည်မဟုတ်ပါ။ သူမကတော့
သူမစကားတွေကို မျက်နှာဝန်းလှလှလေးနှင့် နားထောင်ရင်း

“မောင် ကျွန်မအပေါ် နည်းနည်းမှ အယုံအကြည်မရှိတော့

ဘူးလား၊ ဒါ တကယ်ပဲလား မောင်”

တော်လေးဝမှာ ထိုစကားကို ကျန်စစ်နှင့် မျက်ဝန်းချင်း
တည့်တည့်ဆုံဆုံကြည့်ရင်း မေးလိုက်သည်။

“ဝမ်းနည်းပါတယ် တော်လေးဝ၊ မင်းရဲ့လှည့်စားမှုကို
ငါမခံပါရစေနဲ့တော့”

သူ့အဖြေသည် တော်လေးဝအား ကမ္ဘာမြေကြီး ချာချာ
လည်သွားရသလို ရုတ်ခြည်း ဆောက်တည်ရာမရ ရှိသွားသည်။
မျှော်လင့်ချက် ကင်းမဲ့သွားရသူတစ်ယောက်၏ မျက်ဝန်း
ခြူး သူမသည် သူ့အား ခပ်ငေးငေးကြည့်လာပြီး...

“မောင်ကို တစ်ချိန်က ကျွန်မ ပြောခဲ့ဖူးတဲ့စကား မောင်
မှတ်မိသေးရဲ့လားဟင်၊ အဖြူရောင်ကိုနှစ်သက်တဲ့ မောင်ဟာ
အရောင်အစွန်းတွေရှိခဲ့ဖူးတဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို အချိန်
အယ်လောက်ကြာကြာ ချစ်နိုင်မှာလဲဆိုတာ၊ ခု ကျွန်မ နားလည်
သွားပါပြီ မောင်၊ ဒါပေမယ့် မောင်ကို နောက်ဆုံးတစ်ခု ကျွန်မ
မခံပါရစေ၊ မောင် ကျွန်မကို တကယ်ချစ်ခဲ့လားဆိုတာ”

“ဟင်”

ဒီတစ်ခါ တုန်လှုပ်သွားသူက ကျန်စစ်။ သူမ ဘာကြောင့် ဒီမေးခွန်းကို မေးပါသည်လဲ။

“ဖြေပါ မောင်၊ ကျွန်မအတွက် နောက်ဆုံးစကားလို့ သတ်မှတ်ပြီး မောင် ဖြေပေးပါ”

“ဒါကိုသိလိုလည်း ဘာမှထူးလာမှာမှ မဟုတ်ပါ။ အရာ အားလုံးက ငါတို့နှစ်ယောက်အတွက် ပြီးဆုံးသွားပြီလေ”

အံ့ကြိတ်ကာ ထိုစကားကိုပြောပြီး ကျန်စစ် နေရာမှ ချာခနဲ လှည့်ထွက်မည်အလုပ်...

“ကျေးဇူးပြုပြီး ကျွန်မမေးတာကို မောင် ဖြေပေးခဲ့ပါ။ မောင် ကျွန်မကို ချစ်ခဲ့လားဆိုတာ”

သူမကိုယ်လေးကို ကျန်စစ်ရှေ့တွင် ပိတ်ရပ်လျက် တော်လေးဝသည် မျက်ရည်တွေ တစ်ပေါက်ချင်း လိမ့်ကျနေသော မျက်ဝန်းနှင့် မေးလိုက်သည်။

ဖြုတ်ခနဲ ကြွေကျသွားသည့် သူမမျက်ရည်တစ်စက်သည် ကျန်စစ်နှလုံးသားထဲ သွေးတစ်စက်အလားပင်။

ဒီမိန်းမတစ်ယောက်ကို စွန့်လွှတ်လိုက်ပါပြီ။ ဘဝထဲက

အပြီးထုတ်လိုက်ပါသည်ဆိုတဲ့ကြားက သူမမျက်ရည်တွေကို သူ မကြည့်ဝံ့။ မကြည့်ရဲသလို အံ့ကိုတင်းတင်းကြိတ်ကာ အကြည့်ကို သွှေရင်း...

“ဖယ်စမ်းဆိုကွာ”

“အို”

ပြောပြောဆိုဆို ကျန်စစ်သည် သူမကိုယ်လေးကို သူ့ကိုယ် ဦးနှင့် တွန်းတိုက်ပြီးနောက် သူမရှေ့မှနေ ခြေလှမ်းကျွဲကြီးတွေနှင့် ညွတ်လာခဲ့လိုက်သည်မှာ လူက လမ်းပေါ်ကိုပင် ရောက်နေပြီ။

“မောင်”

သူမ၏ခေါ်သံသည် သူ့နှလုံးသားကို ဘယ်လိုဖြစ်သွားရ သည်မသိပါ။ မြတ်နိုးနှင့်သည်းစွာ တန်ဖိုးထားခဲ့ရပါသော ထိုခေါ်သံ သားသည် ခုတော့ သူ့အတွက် ခါးသီးမှုတွေ ဖြစ်စေရတော့မည် သား။

ချစ်စိတ်၊ မုန်းစိတ်၊ နာကြည်းစိတ်တွေနှင့် ခံစားမှုတွေ ပြီးဆုံးနေရသော ကျန်စစ်။ လူက ဘာကိုမှ မသိတော့သည့် တစ်ယောက်လို ကမူးရှူးထိုးဖြစ်လျက် သူ့ကိုယ်သူ သတိမထား

မိခင် သူ၏ခြေလှမ်းများက ကားလမ်းမတစ်နေရာသို့ ဖြတ်အကူး

“မောင်...မကူးနဲ့၊ နောက်မှာ ကား ကား”

“ကျွီး”

“ဒုန်း”

“အား”

မျက်စိကို စုံမှိတ်ချလိုက်သည် ကျန်စစ်အတွက် ကမ္ဘာ

ကြီးသည် အကျည်းတန်သွားသည်။

အခန်း (၁၄)

ခေါင်းတွင် ပတ်တီးမွှေးမွှေးဖြူဖြူနှင့် လက်တွင် ဆေးထိုး
ပိုက်များ ချိတ်ဆွဲကာ လူနာခုတင်ပေါ်တွင် မျက်တောင်ရှည်ကြီး
များ မှေးမှိတ်လျက် ယခုထက်တိုင် သတိမရရှာသော မိန်းကလေး
တစ်ယောက်။

သူမက တော်လေးဝပင်ဖြစ်သည်။

ကျန်စစ်မှာ သူ့အသက်ကို ကယ်တင်လိုက်သည်
တော်လေးဝကို ငေးစိုက်ကြည့်နေလိုက်သည်။ ကြည့်နေရင်းက
လည်း သူ့ရင်ထဲ နောင်တတွေနှင့်။

တကယ်တော့ သူမ ခုလိုဖြစ်ရခြင်းသည် သူ့ကြောင့်နှင့်
လျှင် မမှားပါ။

အချစ်ကြီး၍ အမျက်ကြီးကာ ချစ်သူအပေါ် အထင်လွှဲမှာ ခဲ့သူ ကျန်စစ်။ သူမ၏ ရှင်းပြခဲ့သည်များကို သူ ယုံယုံကြည်ကြည် နှင့် လက်ခံခဲ့ပါလျှင် သူမသည်လည်း ဒီနေ့ ဒီအချိန်မှာ ဒီလိုဖြစ် လိမ့်မည်မဟုတ်။

ခုတော့ ချစ်သူအပေါ် သံသယစိတ်တွေနှင့် အထင်လွှဲ လုံးလွှဲခဲ့ရသည့်အဖြစ်က ကျန်စစ်ရင်ထဲ နောင်တတွေ ပို၍ကြီးစွာ ဖြစ်နေသည်။

“မောင် နောက်မှာကား” ဆိုသည့် သူမထံမှ စိုးရိမ်မှုနှင့် သတိပေးစကားအောက်မှာ သူ မှင်သက်သွားစဉ်မှာ တော်လေးဝသည်။ သူ့ကိုယ်ကြီးကို အန္တရာယ်ကြားမှ လွတ်ကယ်အောင် သူမအားလေးနှင့် တွန်းထုတ်ကာ သူ့အသက်ကို ကယ်ပေးသူဖြစ်သည်။

သူမသိက္ခာနှင့်မာနကို စော်ကားခဲ့သူတစ်ယောက်ရယ်လို့ နာကျင်ဟန်မရှိ။ သူမအသက်ကိုပင် စွန့်ကာ သူ့အားကယ်တင်သော ချစ်သူကို ကျန်စစ်သာမက သူ၏မိဘတွေမှာလည်း ကျေးတင်၍မဆုံးပါ။

သူမအပေါ် အထင်လွှဲသံသယဖြစ်ခဲ့ရသည့် အဖြစ်တွေ အတွက်လည်း တော်လေးဝ၏ မိခင်ဘက်မှ တော်စသော သူမအတွက် ရှားရှားပါးပါး တစ်ဦးတည်းကျန်သည့် အစ်ကိုဖြစ်သူကိုကိုလတ်မှာ ကျန်စစ်အပါအဝင် ကျန်စစ်၏မိဘနှစ်ပါးကို သူ့ကိုယ်သူ မိတ်ဆက်ရင်း ညီမဖြစ်သူအပေါ် အထင်လွှဲအမြင်မှားမှုတွေ အတွက် ရှင်းပြသွားခဲ့သည်။

ကိုကိုလတ်ဆိုတာက နိုင်ငံခြားတွင် အခြေချနေသူ သူမ၏အစ်ကို။ မြန်မာပြည်ကို ရောက်တုန်း ညီမဖြစ်သူနှင့် တွေ့ကာ မောင်နှမနှစ်ယောက် ဆုံခဲ့သည့်အဖြစ်ကိုပင် ကျန်စစ်သည် အထင်မြင်လွှဲမှားခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

ဒါတင်မက ကိုကိုလတ်သည် တော်လေးဝ ဘဝ၏ အထီးကျန်ဆန်ပုံနှင့် မိဘမောင်နှမ ဆွေမျိုးမဲ့စွာ ကြီးပြင်းလာခဲ့ရသော ညီမဖြစ်သူ၏ ဖြူစင်သောနှလုံးသားနှင့် ရိုးသားသည့် သူမ၏ ဂုဏ်သိက္ခာကိုလည်း ကျန်စစ်၏ မိဘနှစ်ပါးအား သူမအသက်နှင့် သက်သေပြသွားသည်။

ကြားစကားမှတစ်ဆင့် သူမနှင့်ပတ်သက်သည့် သတင်း

များ သိခဲ့ရသော ကျန်စစ်၏ မိဘနှစ်ပါးမှာလည်း တော်လေး
အပေါ် အထင်အမြင်လွဲ သံသယဖြစ်ခဲ့ရမှုတွေအတွက် တော်လေး
၏ အစ်ကို ကိုကိုလတ်အပေါ် တောင်းပန်ခဲ့ပြီ။

အများကို အများမှန်းသိ၍ တောင်းပန်သူနှင့် တောင်းပန်
ခံရသူများမှာ ပြေလည်နေပြီဖြစ်ပေမယ့် ကျန်စစ်ကတော့ သူ့အဖေ
တွေအတွက် ကာယကံရှင်ဖြစ်သူအပေါ် ယခုထက်တိုင် မတောင်း
ပန်ရသေး။

အသက်အန္တရာယ် မရှိတော့သည့် အနေအထားဆိုလေ
ကျန်စစ်ရင်ထဲမှာတော့ သူမအတွက် စိုးရိမ်ပူပန်မှုတွေ ရှိနေသေး

စိုးရိမ်စိတ်တွေနှင့် ကျန်စစ်သည် တော်လေးဝလက်
ကို တင်းတင်းဆုပ်ကိုင်ထားမိသည်မှာ ယခုထက်ထိ မလွတ်သေး

သူမနဖူးလေးတွေ၊ ပါးလေးတွေကို ခပ်ဖွဖွစမ်းရင်းနှာ

“တော်လေးဝရယ်” ဟု သူ နောင်တတွေနှင့် ခေါ်ညှပ်

လိုက်သည်။

ကျန်စစ် သူ့ကိုယ်သူလည်း ခွင့်မလွှတ်နိုင်ပါ။ “ကျွန်

မောင် ချစ်ခဲ့လား” ဆိုသည့် မေးခွန်းကို ကျန်စစ် ဘာကြောင့်

မဖြေခွဲမိတာပါလိမ့်။

ထိုအချိန်ကသာ သူ သူမကို သိပ်ချစ်ပါသည်ဟု ဖြေခဲ့
လျှင်။

“တော်လေးဝရယ်...မောင်ရဲ့အပြစ်တွေပါဗျာ၊ မောင်
ကိုယ်မောင် ခွင့်မလွှတ်နိုင်တော့ဘူး၊ တကယ်တော့ မောင်ဟာ
မင်းရဲ့ဖြူစင်တဲ့ အချစ်တွေနဲ့ ထိုက်တန်တဲ့သူမဟုတ်ပါဘူး၊ မောင်
မင်းအချစ်တွေကို စော်ကားမိခဲ့တယ်၊ အဲဒီအတွက် မောင်ကို မင်း
အပြစ်ပေးပါ တော်လေး၊ မောင်ကို မင်း အပြစ်ပေးလိုက်စမ်း”

မချီတင်က နောင်တတွေနှင့် ကျန်စစ် တော်လေးဝလက်
လေးကို မျက်နှာနှင့်အပ်ရင်း နှုတ်မှနေ တတွတ်တွတ်နှင့် တောင်းပန်
နေသည်။

မျက်ဝန်းနှစ်ဖက်မှာလည်း သောကနောင်တတွေနှင့် နီရဲ
နို့စွတ်လျက်။

သူ့အပြစ်တွေအတွက် အရမ်းကို နောင်တရ ကြေကွဲနေရ
သည် မဟုတ်ပါလား။

ထိုစဉ် သူဆုပ်ကိုင်ထားသည့် သူမလက်လေးသည်

လွန်လူးလာရာ...

“ဟင်”

ကျန်စစ်ရင်မှာ တဒိတ်ဒိတ်ခုန်လာရလေပြီ။ သူမမျက်နှာလေးကို ကြည့်တော့ မျက်ခွံလေးတွေ တလှုပ်လှုပ်နှင့်။

“တော်လေးဝ...တော်လေးဝ၊ သတိရလာပြီလားဟင် သတိရလာပြီလား”

“အင်း”

သူမနှုတ်မှ ညည်းညူသံလေး ထွက်ပေါ်လာသည်။ ကျန်စစ်မျက်နှာကြီးမှာ ဝင်းလက်လာကာ...

“မောင်လေ တော်လေးဝဘေးမှာ မောင်ရှိတယ်၊ မျက်နှာဖွင့်ကြည့်ပါဦး တော်လေးဝ”

သူမ၏ မျက်ဝန်းလေးတွေသည် တဖြည်းဖြည်း ပွင့်လာပြီ။

“ဟာ...တော်လေးဝ တကယ်သတိရလာပြီဟေ့ဟုတ်လား၊ အဟွန်း မောင်ဝမ်းသာလိုက်တာ တော်လေးဝရယ် မောင် သိပ်ပျော်တာပဲ”

အပြုံးတွေနှင့် လက်ဖြာနေသည့် မောင့်မျက်ဝန်းတွေကို တော်လေးဝ မြင်တွေ့လိုက်ရပြီ။ မောင် သူမကို မမုန်းတော့ဘူးတဲ့လား။

တော်လေးဝ အကြည့်တွေသည် တည်တည်တံ့တံ့နှင့် ကျန်စစ်မျက်နှာထက် ရှိနေသည်။

“ချစ်ရယ်။

သူ လွမ်းဆွတ်စွာ ခေါ်မိ၏။

ထိုအချိန်ထိ သူမအကြည့်တွေသည် သူထံ စူးစူးစိုက်စိုက် နှိနေဆဲ။ သို့သော် သူမအကြည့်တွေသည် သူစိတ်ထင်၍လားမသိ အေးစက်နေသလို။

သူရင်မှာ ဒိတ်ခနဲခုန်သွားသည်။

သူမအပေါ် ယုံကြည်မှုကင်းမဲ့လျက် သူမ၏ အချစ်နှင့် သိက္ခာတရားကို စော်ကားရက်လေသူဟု သူမအပေါ် သူမ နာကြည်းသွားပြီလား။

ခုချိန်ထိ သူမနှုတ်မှ ‘မောင်’ဟု မခေါ်သေးသည်ကိုလည်း

ကျန်စစ် သတိထားမိလိုက်တော့ ရင်မှာ ဆွတ်ကျင်သွားသလို။

“မောင် တောင်းပန်ပါတယ်ဗျာ၊ မောင့်ကို တော်လေးစား
မုန်းသွားပြီလားဟင်၊ မောင့်ကို မင်း မောင်လို့မခေါ်ချင်တော့ဘူး
လား”

သည်တော့မှ သူမမျက်ဝန်းလေးတွေသည် စိုစွတ်လာ
လျက် နှုတ်ခမ်းတွေ တလှုပ်လှုပ်ဖြစ်လာကာ...

“မောင်”

သူမခေါ်သံက ခပ်တိုးတိုးရယ်သာ။

ကျန်စစ် ကျေနပ်သွားရပါပြီ။

ချစ်သူသည် ထိုခေါ်သံလေးကိုပင် မနည်းအားစိုက်
ကာ ခေါ်လိုက်မှန်းလည်း သူ့နားလည်လိုက်၏။

နားလည်မှုတွေနှင့်အတူ သူမအပေါ် ရင်ထဲ ကရုဏာ
တရားတွေ အဆမတန်ဖြစ်ပေါ်သွားပြီး သူမလက်လေးကို တင်းတင်း
လေးဆုပ်ကာ ဝင်းမွတ်နေသည့် သူမနဖူးလေးကို သူ့နှုတ်ခမ်းအ
နှင့် ဖိကပ်နမ်းရှိုက်လိုက်ပြီး...

“တော်လေးဝရယ် မောင့်ကိုခွင့်လွှတ်ပါဗျာ” ဟု ဆိုလိုက်
သည်။

ထိုအခါ တော်လေးသည် ခေါင်းလေးညိတ်ပြုလျက်

“မောင့်ကို ကျွန်မ ဘယ်တုန်းကမှ အပြစ်မယူပါဘူး
မောင်ရယ်” ဟု အသံတိုးတိုးလေးနှင့်ဆိုကာ မျက်ရည်လေးတွေ
ပါးပြင်ထက် ဖြစ်ထွန်းသွားသည်။

ကျန်စစ်မှာ သူမမျက်ရည်တွေကို ဖယ်ရှားသုတ်ပေးရင်း
“မငိုပါနဲ့၊ မငိုပါနဲ့ဗျာ” ဟုဆိုကာ သူမခေါင်းလေးကို သူ့ရင်ခွင်ထဲ
ပေးမတင်ထားလိုက်သည်။

“တော်လေးဝ”

“ရှင်”

“မောင့်ကို မင်း တကယ်မမုန်းပါဘူးနော်”

စိတ်မချဟန်နှင့် မေးလိုက်သည့် မောင့်စကားကြောင့် တော်လေးဝသည် အပြုံးလှလှလေးနှင့် သူ့ရှင်ခွင်ထဲမှ ခေါင်းလေး ထောင်လာပြီး...

“ဘာလဲ မောင်က ကျွန်မမုန်းပြီလို့ ထင်နေတာလား”

“အဟွန်း.../ဟွန်း...ဟွန်း ထင်တော့မထင်ပါဘူးဗျာ၊ ဒါပေမယ့်”

“ဟင်...ဒါပေမယ့် ဘာဖြစ်လဲ မောင်”

ကျန်စစ်သည် ဘာစကားမှ မပြောဘဲ ချစ်သူမျက်နှာလေးကိုသာ အကြာကြီး ဝေးစိုက်ကြည့်နေ၏။

သူ့အကြည့်တွေကြောင့် တော်လေးဝ ပါးလေးတွေ နိမြန်းလာရသည်အထိ ရှက်စိတ်တွေနှင့် တစ်ကိုယ်လုံး ထူပူလာပြီး...

“မောင် လူကို ဘာလို့ အဲလောက်ကြည့်နေတာလဲ၊ ကျွန်မ မနေတတ်တော့ဘူးသိလား” ဟုဆိုကာ ရှက်မျက်နှာလေးနှင့် မျက်နှာလွှဲသွားတော့

“ဟိတ်...ဟိတ် ဘာလုပ်တာလဲ၊ ဒီကောင်ကြည့်နေတယ်လေကွာ”

ကျန်စစ် ပြောလည်းပြော သူမမျက်နှာလေးကို သူ ဆွဲယူလိုက်လေသည်။ ထိုအခါ မျက်နှာနှစ်ခုမှာ တစ်ယောက်နှင့် တစ်ယောက် ထိဆက်လှမတတ် နီးကပ်သွားသည်။

“အို”

နှစ်ဦးစလုံး ရင်ခုန်သံတွေ မြန်သွားရသည်။ ကျန်စစ်မှာ သူ့မျက်နှာကို သူမနားသို့ ပို၍တိုးကပ်လိုက်ပြီး...

“ပြောစမ်း...မောင့်ကိုချစ်လားဆိုတာ”

“မောင်နော်...သူ့ဘာဖြစ်နေတာလဲ”

“အဟွန်း...ဘာဖြစ်ရမှာလဲကွ၊ မင်း မောင့်ကို ချစ်လားလို့ မေးနေတာ”

“သွားပါနော်၊ ဒီစကားက ကျွန်မ မေးတုန်းကတော့ မောင် မဖြေဘဲနဲ့များ”

ကျန်စစ် စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားရသည်။ သူမနှင့်ပတ်သက်ကာ မှားခဲ့သည့်အမှားတွေ သူ့အတွက် နောင်တရလို့မကုန်နိုင်တော့။

နောင်တစိတ်တွေနှင့် ကျန်စစ် တော်လေးဝကိုယ်လေးကို တင်းတင်းလေး ဖျစ်ညှစ်လိုက်ပြီးနောက် မျက်နှာလှလှလေးကို ခပ်စူးစူးကြည့်ကာ...

“မောင့်အမှားတွေအတွက် မောင်ဘယ်လိုတောင်းပန်မှ ကျေနပ်နိုင်မှာလဲဗျာ”

“နောက်တစ်ခါ ကျွန်မအချစ်ကို စော်ကားတဲ့ စကားနဲ့ အပြုအမူမျိုး မောင် ဘယ်တော့မှ မလုပ်မိစေနဲ့ပေါ့”

“အဟွန်း...စိတ်ချပါဗျာ၊ မောင် ကတိပေးပါတယ်၊ တကယ်တော့ မောင် ဒီလိုဖြစ်ရတာတွေဟာ တော်လေးဝကို သိပ်ချစ်လို့ပါပဲ”

“တော်ပါကွယ်...ချစ်တဲ့သူတဲ့၊ မောင့်ကို မြင်စေချင်တယ်သိလား၊ အဲဒီအချိန်တုန်းက မောင့်မျက်နှာကြီးက အရမ်းကြောက်ဖို့ကောင်းတာပဲ၊ ကျွန်မစိတ်ထဲမှာလေ မောင် ကျွန်မကို

တကယ်ပဲ မုန်းသွားပြီလားလို့ ဝမ်းနည်းလိုက်ရတာ၊ မောင်သာ ကျွန်မကို တကယ်မုန်းသွားရင် ကျွန်မ သေများသွားမလားပဲ”

သူ ယုံပါသည်။ တကယ်လည်း သူမသည် သူ့ကို အသက်စွန့်ကာ ချစ်ပြသွားခဲ့သည်မဟုတ်ပါလား။

“တောင်းပန်ပါတယ် ချစ်ရယ်၊ အဲလိုအဖြစ်မျိုး မောင်တို့ ကြားမှာ နောက်တစ်ခါဆိုတာ ဘယ်တော့မှ ရှိမလာစေရတော့ပါ သူ့”

“မောင်ရယ်”

သူမလက်လေးတွေက မောင့်လည်ပင်းကို သိုင်းဖက်လာ သည်။ မောင်သည် သူမကို သိပ်ချစ်တတ်သူတစ်ယောက်မုန်း သူမ သိနေသည်။

“ခုဆို မောင်တို့အချစ်ရေးက အားလုံးအဆင်ပြေသွားပြီ နော်၊ မောင့်မိဘတွေကလည်း နားလည်မှုတွေနဲ့ သူတို့သားအပေါ်မှာ အသက်ပေးချစ်နိုင်တဲ့ ချွေးမကို ကျေးဇူးတင်နေတာ”

“ဟင့်အင်း မလိုပါဘူး မောင်၊ ကျွန်မ မောင့်အသက်ကို ကယ်တာ ကျေးဇူးတင်ခံချင်လို့မှမဟုတ်ပဲ”

“ဟင်...ဒါဆို ဘာဖြစ်လို့”

“မောင့်ကိုချစ်လို့”

“ဗျာ”

“မောင့်ကို သိပ်ချစ်လို့ပါတဲ့ရှင်”

“တော်လေးဝ မောင့်ရဲ့ချစ်သူရယ်”

ချစ်သူနှစ်ဦးကြား ရင်ခုန်သံတွေသည် တူညီမျှလျက် နွေးထွေးသွားသည်။

ကျန်စစ်မှာ ချစ်သူမျက်နှာလေးကို မြတ်နိုးစွာ ငေးစိုက် ကြည့်ရင်း...

“မောင့်အပြစ်တွေအတွက် မောင့်အပေါ် အချစ်လျော်ကြေး ရော မယူချင်ဘူးလား”

သူ့စကားအတွက် တော်လေးဝသည် စဉ်းစားသလို ဈာန်ဝန်းလေး ထောင့်ကပ်လိုက်ပြီး...

“ဟုတ်တယ်နော်၊ အနည်းဆုံး မောင့်ဆီက လျော်ကြေး တစ်ခုခု ကျွန်မ တောင်းသင့်တယ်၊ အင်း မောင့်ဆီက ဘယ်လို လျော်ကြေးမျိုး တောင်းရမှာပါလိမ့်”

ဈာန်ဝန်းလေး ထောင့်ကပ်ကာ စဉ်းစားနေသည့် တော်လေးဝပုံစံလေးက ကျန်စစ်ရင်ထဲ ချစ်စိတ်တွေကို ထိန်းချုပ်ထိ

မရနိုင်အောင် ဖြစ်သွားသည်မို့ သူမမျက်နှာကို ချစ်စိတ်တွေနှင့် ပြုံးပြုံးကြီးစိုက်ကြည့်ရင်း...

“မောင် အကြံပေးရင် တော်လေးဝ လက်ခံမှာလား”

“ဘာများလဲ မောင်”

“ဒီလောက်လှပပြီး ချစ်စရာကောင်းတဲ့ ရွှေမင်းသမီးလေးရဲ့ အချစ်ကို စော်ကားမိတဲ့ မောင့်လိုကောင်ကို ချစ်ပြစ်ဒဏ်ပေးရမှာကတော့ မောင့်ကို ချစ်ရဲ့ရင်ခွင်ထဲက တစ်သက်လုံး ထွက်မသွားအောင် နားခိုခွင့်ပေးပြီး အိမ်ထောင်ရေးဆိုတဲ့ ပြစ်ဒဏ်နဲ့ မင်းမောင့်ကို လက်ထပ်ခွင့်ပြုပါ တော်လေးဝ”

“ကြည့်စမ်းကွယ် မောင် မကောင်းဘူး၊ ကျွန်မက တကယ်မှတ်လို့၊ သွားကွာ မောင်ဆိုးတယ်”

ရှက်ရှက်နှင့် တော်လေးဝသည် မောင့်ရင်ဘတ်ကြီးကို သူမလက်လေးတွေနှင့် ထုရိုက်နေတော့ ကျန်စစ်သည် သူမလက်လေးကို ဖမ်းဆုပ်ကာ ရှောင်ရှားရင်းက...

“ဟာ...ဟေ့ ဟိတ်၊ ဘယ့်နှယ် လူကိုရိုက်နေတာလဲ၊ မောင် တကယ်ပြောနေတာကွ”

သူမလက်လေးကို ဖမ်းဆုပ်ကာ ပြောလိုက်သည့် မောင့်ထံ

မှ တည်ကြည်လေးနက်သော စကားတွေကြောင့် တော်လေးဝ မောင့်မျက်နှာကို ကြည့်သည်။

တည်ကြည်လေးနက်သော မောင့်ရုပ်သွင်ကို ကြည့်တာနှင့် မောင်သည် ထိုစကားတွေကို လေးနက်စွာ ဆိုနေသည်မှန်းလည်း တော်လေးဝ နားလည်သည်။

“မောင့်ကို လက်ထပ်ခွင့်ပြုပါ တော်လေးဝ”

“မောင်ရယ်”

မိန်းကလေးတစ်ယောက်အဖို့ ကိုယ်ချစ်ရသူ၏ လက်ထပ်ခွင့်တောင်းခံခြင်းလောက် ကံကောင်းတာမရှိဟု သူမထင်သည်။

မောင်သည် တော်လေးဝနှလုံးသားထဲက သူမချစ်ရသည့်သူ။ မောင်၏လက်ထပ်ခွင့် တောင်းခံသော စကားသည် သူမရင်ကို များစွာတုန်လှုပ်သွား၏။

ချစ်သူထံမှ မျှော်လင့်ထားပါသော စကားတစ်ခွန်းလက်ထပ်ခွင့်ပြုပါတဲ့လားလေ။

နှလုံးသားလေးသည် တသိမ့်သိမ့် လှိုက်တုန်လာသလို ရင်မှာ ကြည်နူးပျော်ရွှင်စိတ်တွေနှင့် မောင့်မျက်နှာချောချောကြီးအား ငေးကြည့်ရင်း...

“မောင် တကယ်ပဲ ကျွန်မကို လက်ထပ်ခွင့်တောင်းနေတာလားဟင်”

ယုံလိုက်ချင်ပေမယ့် တော်လေးဝသည် ယုံရမှာမခံ့မရဲ။ ကျန်စစ်မှာ သူမ၏ ထိုပုံစံလေးကိုပင် ရင်မှာ မချင့်မရဲဖြစ်ကာ

“ကြည့်စမ်း...ဒါ မောင့်စကားကို မယုံဘူးပေါ့လေ၊ ကောင်းပြီ မောင့်စကားကို မယုံတဲ့ကောင်မလေးကို ယုံသွားအောင် လို့ ဟောဒီလို”

“အမေ...အို”

“မောင်”

“အဟွန်း...ဟွန်း...ဟွန်း၊ ကဲ ယုံပြီလား”

“အင်း...အင်း ယုံပါပြီ၊ ယုံပါပြီ မောင်ရယ်”

တော်လေးဝအပေါ် ကျန်စစ်သည် သူ၏အချစ်များအတွက် အချစ်သက်သေတွေ ဘယ်လိုပြလိုက်သည် မသိပါ။

တော်လေးဝ၏ လှပသောမျက်နှာလေးတစ်ခုလုံး ရဲရဲတောက် နီမြန်းနေကာ ကျန်စစ်၏ ရင်ခွင်ကျယ်ကြီးထဲ ရှက်မျက်နှာ လှလှလေးကို မဖော်ရဲအောင်ဖြစ်သည်။

တစ်ဆက်တည်း သိလိုက်သည်က သူတို့နှစ်ဦး၏

လျက်ထပ်ခြင်းသည် မဝေးတော့သည့် တစ်နေ့တွင် ရွှေရောင်တောက် ပခြင်းတွေနှင့် ပြီးပြည့်စုံခြင်းအတိ ရှိတော့မည်ဆိုတာပင်။

အချစ်၏လေပြည့်လေးတွေက သူတို့နှစ်ဦးအား ကျီစယ် သွားကြ၏။

ချစ်သူတိုင်း ဖြေရှင်းဖြေဖြေနိုင်ကြပါစေ။

ချစ်ခြင်းမေတ္တာဖြင့်

မြဝင်းသွယ်

